

SANDRA BROWN

A jövő ígérete

Fülszöveg:

Van-e olyan nő, aki képes arra, hogy a bátorság, a hűség és a szerelem erejével egyszerre nézzen szembe az élet legbizonytalanabb kérdésével? Nem kétséges, hogy ami történik, az szerelem első látásra: hirtelen, szenvedélyes és felejthetetlen. Kelly Preston, a híres rádiós személyiség egy több ezer méter magasan szálló repülőgép fedélzetén találkozik az ellenállhatatlan Dax Deveroux képviselővel. Ha a repülőt nem is, az ő életét azonban végzetesen más irányba fordítja a váratlan találkozás. Mindketten ugyanarra a kongresszusi meghallgatásra igyekeznek, amelyen a vietnami háborúban eltűnt amerikai katonák kérdésében kell dönteniük a honatyáknak. Kelly férje is egyike volt annak a sok ezer katonának, akiről a háború befejezése óta semmit sem lehet tudni. Kelly számára ő a gyerekkori szerelem, a felnőtt asszony jövője, s most a múltat, a jövőt és a jelent egyszerre kell kutatnia. De vajon meddig nézhet valaki a múltba, meddig reménykedhet egy elveszett jövőben úgy, hogy eközben a jelen másfelé tereli? Vajon szerethet-e Kelly úgy, hogy közben nem sérti a múlt emlékeit?

Nem kétséges, hogy ez első látásra szerelem volt: hirtelen, szenvedélyes és felejthetetlen. Kelly Preston, a híres rádiós személyiség egy több ezer méter magasan szálló repülőgép fedélzetén találkozik az ellenállhatatlan Dax Deveroux képviselővel. Ha a repülőt nem is, az ő életét azonban végzetesen más irányba fordítja a váratlan találkozás. Mindketten ugyanarra a kongresszusi meghallgatásra igyekeznek, amelyen a vietnami háborúban eltűnt amerikai katonák kérdésében kell dönteniük a honatyáknak. Kelly férje is egyike volt annak a sok ezer katonának, akiről a háború befejezése óta semmit sem lehet tudni. Kelly számára ő a gyerekkori szerelem, a felnőtt asszony jövője, s most a múltat, a jövőt és a jelent egyszerre kell kutatnia. De vajon meddig nézhet valaki a múltba, meddig reménykedhet egy elveszett jövőben úgy, hogy eközben a jelen egy másféle jövő felé térül? Vajon szerethet-e Kelly úgy, hogy közben nem sérti a múlt emlékeit?

1. FEJEZET

Az American Airlines New Orleansból Washingtonba tartó járata bajban volt. Kelly Prestonnak legalábbis úgy tűnt. A lány hideg, izzadt kezét szorosan összekulcsolva nyomta az ölébe, miközben idegesen bámulta a kékesfehér villámok éles villanásait az ablakból.

Kizárólag azért utazott első osztályon, mert ilyen esetekben a körülményekhez képest kényelmesebb repülést biztosított, mint a másodosztály. Vajon mit élhetnek át most az ott utazók?

– Miss Preston – Kelly felugrott, és hirtelen mozdulattal a felé fordult, aki a folyosó felőli üres széken áthajolva, bizalmasan és aggódó arccal szólította meg. – Hozhatok esetleg inni valamit?

Kelly hátralökött néhány karamellszínű hajfűrtöt, és megpróbálkozott egy mosollyal, de nem volt biztos benne, hogy szorosan egymásnak feszülő ajkakkal ez valóban sikerülhet.

– Nem, köszönöm.

– Talán segítene, hogy megnyugodjon egy kicsit. Észrevettem, hogy ideges a vihar miatt. Biztosíthatom, hogy minden rendben van.

Kelly lenézett ökölbe szorított kezére, és elmosolyodott.

– Sajnálom, hogy ennyire látszik. – Újra felnézett a légi kísérőre, és már nagyobb meggyőződéssel mosolygott. – Jól vagyok. Igazán.

A fiatal nő rávillantotta kincstári mosolyát, és így szólt:

– Csak csengessen, ha szüksége van valamire. Néhány perc múlva kikerülünk a viharból, és körülbelül egy órán belül leszállunk Washingtonban.

– Köszönöm – mondta Kelly, és minden erejét megfeszítve próbált ellazulni. Hátradőlt az első osztályú ülés vastag kényelmébe, és becsukta a szemét, hogy kizárja tudatából a vad vihart.

A túloldali ülésen ülő férfi csodálattal figyelte bátorságát, habár sejtette, hogy a lány rettenetesen fél. Valójában attól a pillanattól fogva figyelte, hogy a nő néhány perccel utána felszállt a gépre, és rengeteg csodálnivalót fedezett fel rajta.

A haját például, amely lágyan és egyszerűen keretezte arcát. A férfi megvetette a punk énekeseket vagy női atlétákat utánzó, divatos frizurákat. Az átellenben ülő nő haja minden mozdulatnál a vállát súrolta. Ápoltnak tűnt, és a férfi szinte érezte is a belőle áradó virágillatot.

Nem is lenne férfi, ha nem figyelt volna fel a lány tökéletes alakjára, amikor az elment mellette, hogy leüljön az egy sorral előrébb lévő, túloldali ülésre. Zöld, kétrészes, kötött kosztümöt viselt, amelynek felső része rásimult nőies derekára. A szoknya feszes csípőjére tapadt, és fokozatosan szélesedett a térde alá.

Ráadásul isteni lába volt. Ezt akkor jegyezte meg, amikor a nő felnyúlt, hogy a feje felett lévő rekeszbe dobja a kabátját. Ekkor vethetett rá pillantást oldalról is, és észrevette, hogy a szoros felsőrész telt, de nem túl nagy mellekre simul.

A felületes szemlélő úgy vélhette, hogy a férfi figyelmét teljesen lekötötték a felszállás után az aktatáskájából előkerülő papírhalmok. Valójában azonban ezek fedezékéből leste a nő minden rezdülését. Láttá, hogy vesepecsenyét rendel vacsorára, de mindössze három falatot eszik belőle, és egy falat brokkolit erőltet még le mellé. Semmi kenyér, semmi édesség. Hozzá fél pohár vörösbort és egy csésze kávéét ivott kevés tejszínnel.

Vacsora után a férfi többet átolvasott a hivatalosnak tűnő papírok közül, majd visszarakta őket a táskájába. Épp a Time–ot futotta át, de közben a magazin fölött rendszeresen oda–odapillantott a nőre. Így fül– és szemtanúja volt a légkísérővel folytatott beszélgetésnek is. Most már az olvasás látszatával is felhagyott, és alaposan szemügyre vette a nőt.

Ebben a pillanatban a repülő légörvénybe került, és hirtelen lejjebb süllyedt. Tapasztalt utasnak ez meg sem kottyant, a túloldalon ülő nő azonban felült, mint aki nyársat nyelt, és ijedten körbeforgatta a fejét. Szeme tágra nyílt a félelemtől.

Még mielőtt átgondolhatta volna – valamiféle tudatalatti parancsnak engedelmeskedett –, a férfi már ott is termett a nő melletti ülésben, és tenyerei közé kapta a lány remegő kezét.

– Nyugodjon meg, nincs miért aggódnia. Ez csak egy apró légörvény. Nem kell megrémülni. – És valóban úgy tűnt, ők az egyetlenek az első osztályon, akik egyáltalán észlelték a gép hirtelen magasságvesztését. A légiutas–kísérők még mindig a konyhában voltak, ahonnan a porcelán felismerhető csörömpölésének zaja szűrődött ki. A többi utas – igen kevesen voltak ezen a késő éjszakai járaton – vagy már aludt, vagy túlságosan

elfoglalt volt ahhoz, hogy észrevegye, amint a jóképű fiatalember szó szerint átszökött a másik sorba, a kínok között feszengő hölgy mellé.

Kelly egy pillanatig le sem tudta venni szemét az erős, meleg és meglepően ápolt kézről, amely szinte rátapadt az övére. Aztán csodálkozó tekintetét a férfira emelte. Arcuk rendkívül közel volt egymáshoz, de fura mód nem érezte zavarónak ezt a közelséget.

– Nagyon sajnálom – hallotta a saját hangját Kelly. Miért kér bocsánatot? – Jól vagyok. Igazán. Ez csak... – A torkából feltörő rekedtség megdöbbenette. Hová tűnt máskor dallamosan zengő hangja? És miért hebeg itt összevissza, mint egy idióta? A férfi is egész biztosan annak tartja őt. Ki más viselkedne ilyen tökéletesen ostobán egy repülőgépen? Mint egy hisztériás idegbeteg. És miért nem érzi szükségét annak, hogy kiszabadítsa kezét a férfi szorításából?

Ehelyett csak arra volt képes, hogy belebámuljon a legfeketébb szempárba, amelyet valaha is látott, és amelyet mellel a legfeketébb szemöldök, no és a legdúsabb és legfeketébb pillák keretettek. A férfi arcán, épp a bal szeme alatt, egy kisebb vágás húzódott. Az orra vékony és finom metszésű volt, telt ajka veszélyesen megközelítette az érzéki kategóriát. Határozott és férfiasan makacs állkapcsának szigorúságát sikeresen ellensúlyozta az ármányos száj jobb sarkánál ülő mély gödröcske vidámsága.

– De hát mire való a barátok? – kérdezte a férfi, és arcán felvillant az a szívet melengető és bizalomkeltő mosoly, amely már védjegyévé és ellenségei utálatának tárgyává vált.

Az ördögbe is, miket beszélsz összevissza? – kérdezte önmagától. Éppenséggel egyáltalán nem baráti érzései támadtak. Az légmentes odakint felvillanyozó villám semmi volt ahhoz a villámcsapáshoz képest, amely pont a szemei közé süjtött, amikor először nézett egyenesen a lány arcába.

Zöld. A szeme zöld volt, tágra nyílt, őszinte és eszméletlenül vonzó. A leheletnyi festék ízlésesen emelte ki a bőre színét, amely a barack és a tejszín keverékéhez hasonlított leginkább, de annál kicsit sötétebb volt. Sokkal inkább barack és ...méz, az a fajta sárgabarack, amelyik a nyári naptól aranyszínűre érik.

Az orra tökéletes volt. A szája... Úristen, a szája! Az ajka puha volt, és korallszírt színű fénytől csillogott.

Apró arany fülbevalót viselt, nyakát vékony aranylánc övezte. Nem viselt gyűrűt az ujján, tapintotta ki a férfi, és ujjongva üdvözölte a felfedezést.

A nő teste enyhén reszketett, és egy örült pillanatig a férfi azt kívánta, bárcsak megtudhatná, milyen, amikor szabadjára engedett szenvedélytől remeg. A gondolat egyszerre szült izgalmat és szégyenkezést benne. Nyilvánvaló volt, hogy a nő ebben a pillanatban nem efféle segítséget várt egy férfitől. A vágy csupán az ő elméjében keletkezett, de tagadhatatlanul ott volt. És nem csupán egyszerű testi vágyról volt szó. Szinte kényszerű érzett, hogy átölelje a lányt. Nem uralkodón, hanem védőn. Hogy megoltalmazza őt. Hogy átadja neki az erejét. Kifejezetten férfias érzés volt. És ő még soha nem érzett ilyet egyetlen nő irányában sem.

A telhetetlen gondolatok egy része átsugározhatott a szemén, mert a nő erőltlenül elrántotta a kezét. A férfi kelleetlenül engedte el.

– Dax Deveroux vagyok – mondta bemutatkozásképpen, és hogy áthidalja a hirtelen keletkező zavart kettejük között.

– Hát persze, hogy az – felelte a nő, majd lágyan és idegesen elnevette magát a saját szavai hallatán. – Úgy értem, felismertem magát. Örülök, hogy találkoztunk, Deveroux képviselő úr. Kelly Preston vagyok.

A képviselő úr szeme összeszűkül, ahogyan a lányra bámult, és fejét összpontosítva félredöntötte.

– Kelly Preston. Kelly Preston. Hol hallottam már ezt a nevet? Ismernem kellene talán?

Kelly elmosolyodott.

– Csak ha New Orleansban autózik. A KDIX rádió közlekedési hírmondója vagyok. Én közvetítek a helikopterről csúcsidőben.

A férfi nyitott tenyerével a homlokára csapott.

– Hát persze! Kelly Preston! Megtisztelve érzem magam, hogy ilyen hírességgel találkozhatom.

A férfi legnagyobb meglepedésére Kelly most már nevetett. Élvezettel hallgatta a mély, dallamosan csengő nevetést. A kedves arcáról eltűnt a feszültség.

– Aligha vagyok híresség – tiltakozott Kelly.

– Dehogyan! – A férfi előre hajolt, és cinkosán súgta: – Ismerek olyan embert, aki nem merne autóval munkába menni a maga égi vezetése nélkül. – Dax félrefordította a fejét, és fekete szemöldöke kérdően a sötét szemek fölé tornyosult. – Bocsássa meg az ostoba megjegyzést, de ha mindennap repül, akkor miért...? – A mondat végét elharapta, Kelly fejezte be helyette.

– Miért félttem néhány perccel ezelőtt? – A lány elfordította a fejét, és kipillantott az ablakon. Már túljutottak a vihar legrosszabb részén, bár egy-egy villámcsík még feltűnt itt-ott a távoli horizonton. –

Butaság, tudom. Nem a repülés miatt van. Ahogy mondja, mindennap ezt csinálom. Azt hiszem, a vihar ijesztett meg. – Még Kelly is érezte, hogy ez a kifogás igencsak gyengégre sikerült. Azt még csak találgatni sem akarta, vajon mennyire tartotta ezt nevetségesnek Dax Deveroux.

Miért nem magyarázta el neki egyszerűen? Miért ne mondhatná el neki, hogy Preston a lánykori neve, és hogy van neki egy másik is? Miért ne mondhatná el, mi rémítette néha halálra a repülésben? Hogy a mindennapos helikopteres munka valójában része a saját maga által előírt terápiának, hogy leküzdje végre a gátlásait.

Ezt még neki magának is nehéz volt elfogadni, és még nehezebb megfogalmazni.

Tapasztalatból tudta, hogy a férfiakat – főként az egyedülálló és vonzó férfiakat – igen kellemetlenül érinti az ő helyzete. Nem igazán tudnak vele mit kezdeni. Hogy önmaga és Dax Deveroux-t is megkímélje ettől a zavarba ejtő helyzettől, megmaradt az előbbi, igen homályos válasznál. Úgy tűnt, a férfi egyelőre be is érte vele.

Hogy elterelje magáról a figyelmet, témát váltott.

– Maga lesz a következő louisianai szenátorunk?

Dax felkuncogott, és szinte kisfiúsan leszegette a fejét. Kelly felfedezett néhány ezüstös fürtöt dús, fekete hajában. Milyen gyönyörű a haja, gondolta.

– Nem, ha az ellenfeleimen múlik. Maga mit gondol? – fordította vissza a kérdést a férfi.

– Azt hiszem, igen jók az esélyei – felelt Kelly nyíltan és őszintén. – Az emberek, nagyon jó véleménnyel vannak az ön képviselői tevékenységéről.

Dax Deveroux mint a munkások érdekeit védő politikus szerzett hírnevet magának Kelly szűkebb hazájában. Gyakran bukkant fel farmernadrágban és munkásingben, és beszélgetett a halászokkal, a gazdákkal, vagy a gyári munkásokkal. Bírálói ezért gúnyolták, kétszínűséggel és feltűnősködéssel vádolták. Támogatói viszont imádták. Minden eseményen felhívta tevékenységére a tömeg figyelmét. Az ő körzetében mindenki tudta, ki a képviselője.

– Maga nem úgy gondolja, hogy „megalkuvó vagyok, aki állandóan ellentéteket szít a saját hasznára”? – kérdezte, idézve egy nemrégiben megjelent elítélő vezércikkből.

Kelly is olvasta az írást, és elmosolyodott.

– Nos, azt el kell ismernie, hogy a Deveroux név nem jött rosszul, amikor Louisiana államban indult a köztisztviselői hivatalért.

Dax visszavigyorgott.

– Tehetek én arról, hogy valamelyik ükapám előkelő francia telepes volt? Nem tudom, hogy ez vajon valóban előny-e, vagy inkább hátrány. Tudja maga, hogy esetenként milyen barbár módon viselkedtek az őseim? Forróvérű, indulatos, sznob banda volt, az, folyton csak párbajoztak. Az egyik ősapám azzal botránkoztatta meg a családot, hogy miután Jackson legyőzte az angolokat, ő egy „amerikai” lányt vett el feleségül. És az egyik fekete bárányunk összejátszott a jenkikkel, amikor az Egyesült Seregek bevették New Orleanst a polgárháborúban.

Kelly már nevetett.

– Rendben, rendben. Szóval maga egy brigantikból és árulókból álló családból származik. – Töprengve nézte a férfit. – Azt hiszem, maga az újságírók álma – jegyezte meg fesztelenül.

– Ó, valóban? – kérdezte, és a lány hirtelen zavarát látva felcsillant a szeme.

– Úgy értem – hebegte Kelly –, mindkét neve d–vel kezdődik, és x–szel végződik. Egy ügyes reklámszakember nagyszerűen kihasználhatná egy kampány során. És maga fiatal is és... és jóképű. Afféle John Kennedy-típus.

– No igen, de Mr. Kennedynak ott volt az ő Mrs. Kennedyje. Nekem viszont nincs csinos feleségem, ami pedig nagy előny lenne. – Kelly tudta ezt. Mindenki tudta. Dax agglegény mivoltát ellenfelei is igen csúnyán kihasználták ellene. Az viszont nem segít, ha valaki így értékeli a saját helyzetét. A jóképű agglegényeket egyesek veszedelmesnek tartották, ha pedig kőkemény politikáról volt szó, akkor egyenesen halálos fenyegetésnek tekintették őket.

Kelly lefelé, az ölébe bámult. A férfi térde olyan közel volt az övéhez, hogy lábszárán érezte nadrágja anyagának érintését. Nem húzódott el. Ehelyett inkább felemelte a fejét, és szembe találta magát a férfi vizsgálódó tekintetével.

– Még csak kilátásom sincs arra, hogy feleséget találjak magamnak – mondta Dax. Kelly nagyot nyelt.

– Nincs? – A kérdés alig volt hangosabb a leheletnél.

– Nincs.

Ez hát az a híres–nevezetes testi vonzalom! Annyi film, dal és könyv szól arról, hogyan is fojtják el az emberek magukban. Ám igen fájdalmas akkor, ha az ember kényszerűségből gyakorolja az elfojtás erényét. Dax látványára Kelly mellében felgyűlő, kavargó nyomás csak nem akart megszűnni. Hosszú évekig a létezéséről sem akart tudni, elnyomta magában, és most, hogy végre valaki felkeltette benne a régi, csodálatos érzéseket, majd szétfeszítette a mellkasát, betöltötte az egész testét, míg már lélegezni is alig bírt. De mielőtt még megfulladt volna ettől az édes fojtástól, megjött a felmentő sereg.

– Látom, összeismerkedtek – állt meg a stewardess Dax mellett. – Hozhatok önöknek valamit, Miss Preston? Deveroux képviselő úr?

Dax eddig sem vette le a szemét Kellyről, és most halkán megkérdezte:

– Csatlakozna hozzám egy konyak erejéig?

Kelly megpróbált válaszolni, de nem ment, úgyhogy csak némán bólintott. A férfi a légiutas–kísérőhöz fordult, és rendelt. Kelly kihasználta az időt, és összeszedte magát. Megnyalazta az ajkát, pislogott néhányat, vett három mély levegőt, és izzadt tenyerével végigsimított a szoknyáján. Dax lába még mindig ott volt. Hacsak nem még közelebb. Vajon milyen magas? Kellynek nem volt ideje megfigyelni, amikor a férfi hirtelen ott termett mellette, és megragadta a kezét.

– Kelly?

A lány felnézett rá. A férfi arca komoly volt.

– Ha jelöltetem magam a szenátori posztra, rám szavaz majd? – Mindketten felnevettek, és a feszültség elillant. Megkapták az italt, és Kelly óvatosan kortyolt egyet belőle. Nem szerette a konyakot, ám nem akarta, hogy a férfi megtudja ezt.

– Meséljen a munkájáról. Szórakoztató és izgalmas lehet – mondta Dax barátságosan.

– Biztosíthatom, hogy kívülről sokkal igézőbbnek tűnik, mint amilyen belülről. De élvezem.

– Nem fárad bele a rajongó publikum autogramkérő rohamaiba?

– Én a rádiónál vagyok, vagy nem mondtam? Az emberek általában nem ismernek fel. Ha nyilvános szereplést vállalok a rádióállomás miatt, akkor élvezem a különleges bánásmódot, de csak bizonyos szintig.

– Talán váltania kellene egy láthatóbb médiumra.

– Televízió? Nem, köszönöm! – felelt erős nyomatékkal. – A kamerákat meghagyom a barátnőmnek, Nicole–nak.

– Nicole? Mi a teljes neve?

– Nicole Castleman. Ő vezeti a hatórás híreket annál az adónál, amelyik egy épületben van a rádiómmal.

– Igen, láttam már, amikor New Orleansban voltam. Szőke?

– Igen, a férfiak nem szokták elfelejteni Nicole–t – jegyezte meg Kelly minden rosszindulat nélkül. – Már évek óta jó barátnők vagyunk. Ő örömét leli óriási népszerűségében. Ha elmegyünk valahová együtt, minden szem őrá szegeződik.

– Kétlem – mondta tömören Dax. Amikor Kelly felpillantott rá, látta, hogy komolyan gondolja. Gyorsan elfordította a tekintetét.

– Nem áll szándékomban állást változtatni – mondta.

– Igen megerőltető lehet. Nem megy a magánélete rovására? Hogy fér ez össze a családjával?

Kelly úgy döntött, hogy kikerüli az ügyesen burkolt kérdést. Rámosolygott a férfitra.

– Megoldom. – A téma le volt zárva.

Felvillant a biztonsági öv lámpája, és a légiutas–kísérő kisasszony elvitte a poharakat. A pilóta bejelentette, hogy hamarosan leszállnak. Mindketten a fővárosra vonatkozó időjárás–jelentésre figyeltek, de egy árva szót sem hallottak belőle. Nem néztek egymásra, de nem is volt rá szükség, anélkül is pontosan érzékelték a másik minden mozdulatát.

Dax erős, hosszú keze a köztük lévő karfán pihent. Gyönyörű keze volt, finom ujjakkal. Gyűrűsujján arany pecsétgyűrűt viselt. Kerek, római számokkal ellátott óráját krokodilbőr szíj erősítette a csuklójára. A pontos időn kívül csak a napot mutatta, nem volt rajta naptár, ébresztés, csengő, stopper, semmi villogó szám vagy más trükk. Csak két vékony mutató, ami az időt jelezte. Ez tetszett Kellynek.

Az ember azt várná, hogy egy képviselő régi vágású szürkében jár. Ám Dax Deveroux teveszőr nadrágot, tengerészké, kétsoros zakót, bézs inget és ízlésesen csikozott nyakkendőt viselt.

Volt rajta valami, ami ne illett volna hozzá? Csak egyetlen apró hibácska is? Kelly eddig még egyet sem talált.

Látszólag Dax is a saját kezét bámulta. Valójában azonban a karfáról lelógó ujjai és az alatta lévő, bársonyos térd közti távolságot próbálta kiszámítani. Kelly szűziesen keresztbe tett lábakkal ült, de ez a

testhelyzet szívfájdító rálátást engedett a selyembe burkolt comb kis részletére. A lány szoknyájának szegélye alól világoskék csipke kandikált ki. Dax szíve nagyot dobbant. Vajon ez csak egy alszoknya széle, vagy netán kombiné, szatén pánttal?

Átkozta a buja ösvényt, amelyre merengése vitte. Ez nem volt tisztességes a nővel szemben. Őt pedig elkábítja. És kényelmetlen helyzetbe hozza. Hirtelen mozdulattal Kelly felé fordult.

– Mennyi ideig marad Washingtonban?

– Még... még nem tudom biztosan. Több mindentől... függ – felelte a lány rejtélyesen.

– Hol száll meg?

Kelly elhúzódott. Ez veszélyes, túl közel merészkedik. És túlságosan vonzó, túlságosan megnyerő. Itt az ideje, hogy leállítsa a dolgot, még mielőtt elkezdődne.

– Nem tudom. Úgy gondoltam, majd a reptérről felhívok egy szállodát. Dax az elfordított zöld szempárt és a megremegő hangszínt figyelve azonnal tudta, hogy a lány hazudik, de boldogan megbocsátott neki. Csak óvatos, gondolta. Ez csupán megerősítette korábbi meglátását, hogy a lány nem az a fejvesztős típus. Meg fogja találni.

– Örömmre szolgált együtt utazni önnel, Kelly – mosolygott rá, és barátságosan nyújtotta felé a kezét. Kelly viszonzta a kedvességet, és kezet fogtak, de mindeközben a lány azon csodálkozott, milyen mély is az a gödröcske.

– Köszönöm, hogy a segítségemre sietett. – Fénylő ajka szétnyílt, és kivillant a lány hófehér, szabályos fogsora. Dax erőnek erejével tépte el tekintetét a lány szájáról.

– Viszlát – mondta, miközben felállt, és kihátrált a folyosóra.

– Viszlát.

A férfi visszatért az üléséhez, hogy összeszedje a holmiját és készülődjön a leszállásra. A gép néhány perc múlva zökkenőmentesen földet ért.

Kelly a leszállás alatt mereven az ablakra szegezte tekintetét, habár végig tudatában volt a férfi jelenlétének a háta mögött.

Amikor a 727-es teljesen megállt, egy pillanatig még ülve maradt, majd felnyúlt a kabátjáért a tartóba. Tekintete gondosan elkerülte Deveroux képviselő úrnak még a környékét is, bár a szeme sarkából látta, hogy a férfi éppen egy felöltőt rángat magára. Úgy döntött, ő még nem veszi fel a kabátját. A férfi még véletlenül felajánlja, hogy segít, és akkor újra hozzá kellene érnie. Ezt jobb elkerülni.

Kelly felkapta a táskáját és az irattartóját, kabátját pedig a karjára vetette, mielőtt kilépett az ülések közti folyosóra.

A férfi várta, hogy maga elé engedhesse.

– Van poggyásza?

– Igen. Önnek?

Dax megrázta a fejét.

– Erre az útra nem pakoltam túl magam.

– Ó! – Nem volt más mit mondani. Kelly belépett az erősen megvilágított mozgófolyosóra, amely összekötötte a gépet a terminállal, és gyors ütemben végigment rajta. Ez nevetséges! Miért nem fordul meg, és elegyedik barátságos beszélgetésbe vele? Tudta, hogy a férfi közvetlenül mögötte jön. Miért nem szól hozzá? Mindketten buta kamaszok módjára viselkedtek. De így a legjobb. A józan ész azt diktálta, hogy minél nagyobb távolság legyen köztük. Így biztonságosabb.

Kelly besétált a reptérre. Éppen néhány lépésre távolodott el a bejáratától, amikor fényképezőgépet és mikrofont tartó riporterek hada haladt el mellette. A kíváncsisága nem hagyta, hogy ne forduljon hátra.

Daxet azon nyomban körülvették a riporterek és a villogó gépek. A férfi mosolygott, ügyesen háritotta a villámgyors kérdéseket, és elejtett néhány tréfát a pocsék washingtoni időjárásról. Miközben az egyik rámenősebb riporter elhadart egy Kelly számára érthetetlen kérdést, Dax felnézett, és elkapta a lány tekintetét a tömegben át. Majdhogynem bocsánatkérően mosolygott. Kelly néma viszlátot formált a szájával, aztán elfordult, és elindult a mozgólépcső irányába.

Miután egyetlen bőröndjét lekapta a forgó poggyászkiaadóról, és ellenőrizte a jegyéhez rögzített szelvényt, felemelte a csomagot a földről, és keresztülfurakodott a tömegben, ki a reptér előtti járdára. Hamar leintett egy arra járó taxit, és épp azt várta, hogy a sofőr berakja a poggyászt a csomagtartóba, amikor egy másik taxi fékezett le csikorogva a mellettük lévő sávban.

Felpattant a hátsó ajtó, és Dax ugrott ki a kocsiból. Hátulról megkerülte azt, és felugrott a járdaszegélyre Kelly elé. Alig kapott levegőt. Hideg volt az éjszaka, kapkodó lélegzete fátyolosá tette a levegőt.

– Kelly... – A férfi zavartnak, idegesnek tűnt. – Kelly, még nem akarok búcsút mondani magának. Meginna velem egy csésze kávéval valahol?

– Dax...

– Tudom. Maga nem ismer engem, és nem az a fajta nő, aki pasikat szed fel a repülőn, vagy bárhol másutt. Nem szeretném, ha a meghívás sértené. Én csak... – Kezével beletúrt szélfúttá hajába. Kabátja felhajtott gallérja keretét képezett határozott vágású állkapcsa körül, a kabát alját pedig a hideg szél a lábához csapkodta. Az öv nem volt megkötve, lazán lógott az oldalán. – A pokolba is – szitkozódott lágy hangon, és kezét zsebre vágta, miközben a sűrű forgalmat fürkészte. Majd újra Kellyre pillantott. – Csak szeretnék egy kicsivel több időt eltölteni magával, jobban megismerni magát. Még nincs olyan nagyon késő. Eljön velem kávézni? Kérem!

Hogyan lehet ellenállni ennek a gödröcskének, ennek a csábító mosolynak? Kelly Prestonnak azonban nemet kellett mondania.

– Sajnálom, Dax. Nem tehetem.

Valaki harciasan dudált egyet a tilosban parkoló taxi mögött. A sofőr is türelmetlen: pillantásokkal bombázta őket, de ők mindezt észre sem vették.

– Valaki mással találkozik?

– Nem.

– Túl fáradt hozzá?

– Nem, csak...

– Csak?

– Egyszerűen nem tehetem. – Kelly idegesen harapdálta az alsó ajkát.

– Ez nem válasz, Kelly. – A férfi lágyan elmosolyodott, és megkérdezte: – Ellenszenvesnek talál?

– Nem! – A válasz hevességétől Dax felvidult, Kelly azonban halálra vált. Félrefordította a tekintetét, vakon bámult el a forgalom felett, az éppen leereszkedő, gyenge ködben csillogó reptéri fények irányába.

– Azért nem tehetem, Dax, mert... – A lány olyan halkán beszélt, hogy Daxnak te kellett szegnie a fejét, hogy hallja. – ...férjnél vagyok.

2. FEJEZET

Dax hátrahőkölt. Úgy érezte magát, mint akit fejbe vágtak. Dermedten bámulta Kelly lehajtott fejét. A lány a vizes betonra meredt.

– Férjnél van? – ismételte rekedten. Olyan borzasztóan hihetetlenül hangzott. Ekkor Kelly felnézett rá, kifejezéstelenül, egyenesen a szemébe. Közömbös hangon válaszolt.

– Igen.

– De...

– Viszlát, Dax. – Kelly kikerülte a férfit, felrántotta a taxi ajtaját, és berogyott a hátsó ülésre. – Capital Hilton – mondta a sofőrnek, aki dühösen, metsző tekintettel meredt rá, amiért ilyen sokáig váratta.

A kocsit eltávolodott a járdától, és merészen utat fűrt magának a forgalom folyamában. Kelly nem is figyelt. Arcát kezébe temetve középső ujjaival a homloka közepén lüktető éles hasogatást nyomogatta.

Eljött hát a nap. A nap, amitől évek óta rettegett. Több ezer méter magasan a fellegek közt találkozik egy férfival, aki még inkább ellehetetleníti a helyzetét.

Kelly Preston Williams tizenkét éve volt házas, de csak három hétig lehetett valóban feleség, ő és Mark Williams amolyan gimnáziumi szerelmespár voltak. Mark volt Mississippiparti szülővárosuk legjobb sportolója, Kelly meg persze a szurkolók vezére. 1969-ben történt. Akkoriban, a vidékies délen még nem volt jellemző az iskolákban a kábítószer, a kemény italozás meg a laza nemi erkölcs. A közösség, melyben ő és Mark felnőttek, még őszinte volt, szinte ártatlan. Akkoriban még gyakoriak voltak a közös piknikek, templomi összejövetelek, a helyi sportrendezvények.

Érettségi után Kelly és Mark is beiratkoztak a Mississippiai Állami Egyetemre. Mark sportoló volt, s a komoly iskolai terhelés és a fárasztó fociedzések következtében egyre rosszabb jegyeket szerzett, és már az első félévben kimaradt.

A vietnami háború még mindig nagy fenyegetést jelentett a fiatal férfiak számára, Mark sem kerülhette el a sorsát. Amint a sorozóbizottság értesült az átlagáról, megváltoztatták a minősítését, és megkapta a behívóját. Két hét múlva már útban a volt a kiképzőtáborba.

Kelly ötlete volt, hogy azonnal házasodjanak össze, amikor megérkezett a behívó. Szinte kényszerítette Markot, sírt, esedezett; fenyegetőzött, amíg meg nem törte a fiú ellenállását. Mark végül saját józan esze ellenére belement. Értesítették a szülőket, s a kitűzött adott napon összegyűltek a lelkészük dolgozószobájában, és összeházasodtak.

Ezután elautóztak New Orleansba a hétvégére, majd odaköltöztek Mark szüleihez arra a két röpke hétre, amíg a hadsereg busza el nem jött Markért. Újdonsült férje három hónapig Fort Polkban, Louisianában volt, majd átirányították Fort Woltersbe, Texasba. Helikopterpilótának képezték ki.

A kiképzés rövidebb ideig tartott, mint rendszeren, s a mindössze hat hónapi felkészítés után Mark végrehajtható eltávozást kapott, mielőtt elhajózott. Ezt az időt természetesen feleségével töltötte.

Első együttlétük a fiatalok gyengéd, visszafogott szenvedélyével történt meg. Ám a forró ölelésekben volt valami édes tisztaság is, és az a tudat, hogy Mark a világ másik végére készül, olyan pokolba, amelyet legrettenetesebb álmaiban sem tudott elképzelni. Kelly folytatta az iskolát, és az órák után munkát vállalt, hogy fedezze a kiadásait. Éjszakánként hosszú, nehézkes, hírekkel teli leveleket írt Marknak. Válasz csak hellyel közzel érkezett. Néha kettő–három is jött egyszerre, máskor pedig hetek teltek el minden életjel nélkül. Kelly teljesen elmerült férje leveleiben, minden egyes szerető szót ezerszer is átolvasott.

Aztán semmi. Hosszú hetekig semmi hír nem érkezett sem hozzá, sem Mark szüleihez. Majd Kellynél megjelent egy Fort Polkból kiküldött tiszt, aki elmondta, hogy Mark helikopterét látták ugyan lezuhanni, de a fiú hollétéről nem tudnak semmit. Nem jelentették, hogy halott, testét nem találták meg a roncsok között, s azt sem jelentették, hogy hadifogoly lenne. Egyszerűen eltűnt.

És a mai napig ez volt minden, amit Kelly Williams a férjéről tudott. Mark egyike volt annak a 2600 embernek, akiket a délkelet-ázsiai katonai akciókban eltűntnek nyilvánítottak.

Az elmúlt jó néhány év nem telt tétlenségben, Kelly azért küzdött, hogy az eltűnt katonákat ne felejtse el a közvélemény. Más, hasonló helyzetben lévő feleségekkel közösen létrehozta egy szervezetet, melynek általában Kelly volt a szóvivője.

A lány hátradőlt a füstszagú, koszos huzatú taxiban, és vakon meredt az elrohanó washingtoni látképre. Tizenkét év. Javult valamit az állapota azóta, hogy először értesült Mark eltűnéséről?

A depresszió és kiábrándultság gyilkos levegőjében fulladozva befejezte az iskolát, újságírásból szerzett diplomát. Majd elköltözött New Orleansba. Munkát kapott a Times–Picayune–nál, és lelkes kezdőként a hangzatos segédszerkesztői címet kapta. Az évek során fokozatosan haladt felfelé a ranglétrán, mígnem megkapta a nem éppen irigylésre méltó kezdő riporter állást. A neki kiosztott események olyan jelentéktelenek voltak, hogy cikkei általában az újság közepén lelték halálukat.

Aztán egy nap az újság belső forródrótján hallott egy pletykát arról, hogy a helyi rádióállomás hírszerkesztője hirtelen felmondott, mert munkaidőben összeszúrta a levét a technikussal. Kelly ebédszünetben meglátogatta a feldúlt hírrészleg–vezetőt, rávette, hogy alkalmazza, és már másnap bele is fogott új munkájába. Szerette ezt az új feladatot, legalább életszerűbb volt a buta történeteknél, amiket addig írt.

Nicole Castlemannel az étkezőben találkozott, amikor egyszerre nyúltak ugyanazért az üveg paradicsomszószért. Barátok lettek, és amikor valaki fejében megszületett az az eredeti ötlet, hogy a közlekedési híreket közvetítő helikopterre egy csábos hangú hölgyet ültessenek, Nicole Kellyt ajánlotta.

Kelly elszörnyedve és hitetlenkedve hallgatta a felvetést. Soha életében nem beszélt mikrofonba, ráadásul minden egyes nap beszálljon egy helikopterbe? Mark! Az ő helikopterét utoljára tűzbe borulva látták, amint lefelé zuhan. Felrobbant, de senkit nem találtak meg. Kelly úgy érezte, nem lenne képes nap, mint nap beszállni egy ilyen gépbe.

Aztán mégis elfogadta a munkát. Úgy gondolta, hogy ezáltal ébren tarthatja önmagában Mark emlékét, mert az évek során kezdett fakóvá válni. Másrészt a munka miatt kénytelen volt szembenézni a repülőgépekkel kapcsolatos, érthető félelmével. Kelly Preston Williams gyűlölte bevallani, hogy bármitől is félne.

Nicole–lal való barátsága az évek során egyre erősebb lett. Néha fájdalmasan őszintén beszélgettek egymással. A múlt éjjel, miközben ő épp pakolt, Nicole lótuszülésben ült Kelly ágya közepén, és megpróbálta lebeszélni erről az utazásról.

– Nem volt még elég a mártírkodásból? Szent Kelly! Istenem! Az elveszett ügyek iránti ostoba elkötelezettséged az egyetlen rossz tulajdonságod – kiabált, bár közben segített kiválasztani a ruhákat az útra.

– Nicole, ezen már annyiszor rágtuk át magunkat az évek során, hogy szinte szóról szóra tudnám idézni. Csak fel kellene vennünk ezt a beszélgetést, és amikor érezzük, hogy közeledik a vita ideje, lejátszhatnánk, és megspórolnánk magunknak az erőlködést.

– A gúnyolódás nem illik hozzád, úgyhogy hagyd ezt a süket dumát a felvételtől. Tudod, hogy igazam van. Valahányszor csak találkozol a többi feleséggel, mindig letörten jössz vissza, és olyan állapotban is maradsz hetekig. – Hátradőlt, így látszott igazán, milyen irigylésre méltóan jó az alakja. De ez még nem volt minden. Arcát valóságos szőke hajzuhatag övezte, amihez jól illett a tengerkék szempár. Mosolya megtévesztően angyali volt, észbontó ajka pedig olyan trágárságok egész folyamatát volt képes rázúdítani bárkire, amitől a legkeményebb tengerész is meghunyászkodna.

– Ezt meg kell tennem, Nicole. Azért kértek fel engem szóvivőnek, mert én vagyok a legalkalmasabb erre. Már megígértem, tehát elmegyek. Mellesleg hiszek abban, amit csinálok. Nem magamért, hanem a többi családért. Ha a kongresszus halottnak nyilvánítja ezeket a férfiakat, akkor a zsoldjukat, amit eddig automatikusan átutaltak a családoknak, be fogják fagyasztani. Nem nézhetem végig tétlenül, hogy ez megtörténjék.

– Kelly, tudom, hogy az elején, amikor létrehoztátok a szervezetet, erős indítékaid voltak. De mikor lesz vége ennek a szörnyűségnek? Amikor nyilvánosságra hozták azt a listát, és Mark nem volt rajta, te szó szerint belebetegedtél. Tudom. Ott voltam. Láttam, hogyan mész keresztül a poklok poklán. Újra és újra ki akarod tenni magad ennek?

– Ha muszáj, akkor igen. Amíg meg nem tudok valamit a férjemről.

– És ha soha nem fogsz megtudni semmit?

– Akkor az okosak meglegedettségével vághatod majd a fejemhez, hogy „ugye megmondtam”. Ahhoz a tengerészkék kosztümhöz szerintem a nyers színű vagy a sötét blúzomat vigyem?

– Sötét és tengerészkék. Nagyszerű – motyogta Nicole keserűen. – A nyers színűt, az kevésbé özvegyes.

Itt van hát Washingtonban, és holnap, mint az eltűnt katonák feleségeinek és családjainak képviselője, szembe kell néznie egy egész albizottsággal. Azért fog könyörögni, hogy a törvényhozás ejtse a javaslatot, amely szerint az eltűnteket hivatalosan halottá nyilvánítanák.

Vajon mire fog gondolni, amikor majd ott áll a bizottság előtt? Az ígéretére, amit a többieknek tett? Vagy amit Marknak tett? Vagy az a férfi fog az eszébe járni, akivel ma este találkozott? Aki kissé félénken azt mondta: „Csak szeretnék egy kicsivel több időt eltölteni magával, jobban megismerni.” És akinek ő kénytelen volt azt válaszolni, hogy „Férjnél vagyok.”

– Hilton – vakkantotta a sofőr.

Kelly csak akkor eszmélt rá, hogy már jó ideje állnak.

– Köszönöm – motyogta.

Kifizette a taxist, becipelte a bőröndjét a hallba, és bejelentkezett. A szoba már hetekkel ezelőtt le volt foglalva a számára. Először öntudatlanul csak Prestonként írta alá a könyvet, majd, mint egy megkészt gondolatot, odabiggyesztette a Williamset is.

A szobája hideg volt és személytelen, amolyan szokásos nagyvárosi szállodaszoba. Milyen is volt az, amelyikben Markkal rövid mézesetüket töltötték? Már nem emlékezett. Csak nagyon kevés dolog derengett neki rövid házasságuk idejéből. Inkább futballhősként, vagy a végzős osztály elnökeként emlékezett Markra, vagy éppen arra, amikor Bálint–napon randevúztak a sétányon.

Az alatt a szörnyűséges két hét alatt, míg Mark szüleinél laktak, a fiút idegesítette, és zavarba hozta, hogy Kelly az ő szobájában alszik. Az első éjszakán, amikor Kelly odabújt hozzá a keskeny ágyban, és megcsókolta, Mark szégyenlősen elfordult, és fojtott hangon figyelmeztette újdonsült feleségét, hogy a szülei közvetlenül a vékony fal túloldalán alszanak. A következő este előadott valami gyenge ürügyet kíváncsi szüleinek, és kilökdöste Kellyt a házból. Elkocsiztak a tóig, és beszuszakolták magukat a Chevy szűk hátsó ülésére. Az az éjszaka, és az azt követő többi Kelly számára nem volt éppen eget rengető élmény. De szerette Markot, és csak ez számított.

Levette a kabátját, és megborzongott a hideg szobában. Bekapcsolta az éjjeliszekrénybe beépített rádiót, feljebb vette a fűtést, és hozzálátott a kicsomagolásnak. Minden egyes ruhadarabon kisimította a gyűrődéseket, mielőtt gondosan felakasztgatta őket. Már majdnem végzett, amikor megszólalt a telefon az ágy mellett.

– Igen? – szólt bele.

– Kelly? Itt Betty Allway. Csak meg akartam tudni, hogy épségben ideértél-e.

Betty tíz évvel volt idősebb Kellynél, és három gyermeke volt. A férje már tizennégy éve eltűnt, de ő mégsem adta fel a reményt. Ő sem volt hajlandó elfogadni a javaslatot, hogy a férjét halottnak nyilvánítsák. Több évvel ezelőtt találkoztak, sok szervezeti ülésen dolgoztak együtt, és gyakran küldtek egymásnak levelet. Betty rettenthetetlen bátorsága mindig is ösztönözte Kellyt.

– Szia, Betty! Hogy vagy? És a gyerekek?

– Mind jól vagyunk. És te? Kellemes volt a repülőút New Orleansból?

Kelly agyán Dax Deveroux döbbenetesen éles képe villant át. A szíve vetett egy bukfcencet.

– Igen, eseménytelen út volt.

– Ideges vagy a holnap miatt?

– Ó, nem jobban, mint általában, ha egy sereg mogorva, az állami kincstárat ádázul őrző kongresszusi képviselővel kell szembenéznem.

Betty jóízűen felnevetett.

– Vanderslice tábornoknál nem lehetnek félelmetesebbek. Rosszabbat is végigvittünk már. És tudod, hogy mindannyian bízunk benned.

– Megteszek mindent, hogy ne csalódjatok.

– Ha a dolgok mégsem úgy alakulnak, ahogy szeretnénk, az nem miattad lesz, Kelly. Reggel hánykor látjuk egymást?

Úgy tervezték, hogy a szálloda kávézójában találkoznak, és onnan indulnak majd a képviselőház konferenciatermébe.

Amikor Kelly letette a kagylót, megpróbált megszabadulni a hirtelen rátörő reménytelenség érzésétől. Befejezte az utazástól kissé megviselt ruhák pakolását, és már épp belefogott volna a fehérenemű elrendezésébe, amikor újra megszólalt a telefon.

Betty biztosan elfelejtkezett valami apróságról.

– Igen – emelte fel újra a kagylót.

– Maga nem is visel jeggyűrűt.

Kellynek a lélegzete is elállt, pajzsként szorította maga elé a kezében tartott kombinét, mintha Dax a telefonon keresztül is láthatná őt. Lerogyott az ágyra, a térdei felmondták a szolgálatot.

– H... honnan tudja, hogy itt vagyok?
– Magára állítottam a CIA-t.
– Hogy...?
– Nyugi, nyugi – nevetett a férfi. – Csak vicceltem! Valójában a taxim követte magát a szállóig.
Kelly nem válaszolt. Dax teljesen lefegyverezte. Reszketett, a telefonzsinórt az ujjai közt csavargatta, és a csikos ágytakaróra meredve attól a pillanattól rettegett, amikor majd le kell tennie a kagylót, és nem hallhatja a férfi lágy lélegzését a fülében.
– Még nem felelt semmit a megjegyzéseimre – mondta végül Dax, hogy megtörje a csendet, amit érdekes módon egyikük sem érzett kellemetlennek.
– Hogyan? Ó, arra gondol, hogy nem viselek jegygyűrűt? De igen, viselek, csak akkor veszem le, amikor tudom, hogy a kezem izzadni fog, mint például repülés közben. Ezért nem volt ma este a kezemem.
– Ó! – A férfi mély, fájdalmas sóhajt hallatott. – Nos, azért ugye nem hibáztat egy szegény fickót, mert az helytelen, bár megbocsátható következtetésre jutott? – Amikor Kelly újfent nem válaszolt, megkérdezte: – Vagy mégis?
Kelly zavarában elnevette magát.
– Nem, valóban nem hibáztathatok egy szegény fickót, mert rossz következtetésre jutott. Már az elején meg kellett volna mondanom, hogy férjnél vagyok.
Újabb csend következett. Mintha egy kicsit feszültebb lett volna, mint az előző szünet.
– Nem ette meg a vacsoráját a gépen, biztosan éhes. Miért ne jöhetne el velem harapni valamit?
– Dax!
– Rendben, bocsánat. A kitartás a véremben van.
Újabb csend.
– Nem vacsorázhatok magával, Dax. Kérem, értse meg. Érti, ugye? – Hirtelen létfontosságúnak érezte, hogy a férfi valóban megértse.
Apró káromkodás sistergett keresztül az éteren, amelyet mély sóhaj követett.
– Igen, sajnós értem.
– Nos... – Kelly nem folytatta. Mit mond ilyenkor az ember? Örülök, hogy megismertem? Majd látjuk egymást? Sok sikert a szenátori választásokhoz? Végül egy egyszerű „Jó éjt” mellett döntött. Ez nem hangzott annyira egyértelműen, mint az, hogy „Viszlát”.
– Jó éjt!
Kelly sajnálkozóan sóhajtott, miközben letette a kagylót. Szinte hallotta Nicole ordítását a fülében. „Teljesen elment az a maradék eszed is?”
Ha a szervezetben való működésén állandóan vitatkoztak is, az semmi nem volt ahhoz képest, amit Nicole Kelly szerelmi élete, pontosabban annak teljes hiánya miatt örökké levágott.
Nicole imádta a pasikat. Ők pedig imádták Nicole-t. Azzal a hanyagsággal használta és dobta el őket majdhogynem naponta, amivel az átlag nő a papír zsebkendőket. De amíg valakivel együtt volt, a végletekig imádta is az illetőt. Mindenféle pasija volt már, és az összesért rajongott.
Nicole képtelen volt felfogni, hogyan tudott Kelly tizenkét éven keresztül hűséges maradni a férjéhez.
– Jézusom, Kelly. Tizenkét évet egyetlen férfival tölteni épp elég borzasztó lehet, de tizenkét év együttélés egy kedves emlékekkel, hát az már egyszerűen ostobaság.
– Ő nem csak egy férfi. Ő a férjem – válaszolt Kelly türelmesen.
– Ha ez a te férjed egy napon hazajön, amiben én, bár utálok ezt mondani, de kételkedem, szóval akkor ti egyszerűen ott folytatjátok, ahol abbahagytátok? Ugyan, Kelly. Ennél te jóval okosabb vagy. Az isten szerelmére. Senki sem tudhatja, min ment keresztül. Nem ugyanaz az ember lesz, akit te az emlékezetemben őrzöl. És te sem vagy már az a pirosposztag szurkolóvezér többé, barátnőm.
– Kösz – mondta szárazon Kelly.
– Nem gúnynak szántam, ez bók volt. Felnőtt nő vagy, Kelly. Férfiakra van szükséged, vagy ha ez túlságosan sok a te ósdi erkölcséidnek, akkor egy férfira. Kölcsönadom az egyiket az enyéim közül.
Kelly felnevetett, holott kicsit neheztelt Nicole-ra.
– Köszönöm, inkább ne. Egy olyat sem ismerek a pasijaid közül, aki kellene nekem. Kivéve Charlest, talán.
– Pajkos pillantást vetett oldalról a barátnőjére.
– Charles? Ő nem tartozik a pasijaim közé.
– Nem?
– Nem!

– Szerelmes beléd, Nicole.

– Szerelem! Még csak meg sem próbált ágyba vinni. Nem akar semmit, csak halálra idegesíteni engem. És ezt nagyon jól csinálja.

– Nem tesz eleget minden szeszélyednek, ha erre gondolsz.

– Most nem Charlesről és rólam van szó – zárta le a témát határozottan Nicole –, hanem rólad és egy férfiről.

– Rendben – mondta drámai felhanggal Kelly. Csípőre tette a kezét, és szembefordult Nicole-lal. – Tegyük fel, hogy találkozom egy férfival. Szerinted egy férfi meddig érné be azzal, hogy kísérgethet engem moziba vagy vacsorázni anélkül, hogy bármit is kapna cserébe?

– Nem sokáig. Vagy olyan vonzó, intelligens és szexi, mint bárki más. Olyan hamar megpróbálna becserkészni, amilyen hamar csak lehet.

– Épp erről van szó. Én ezt nem tehetem, Nicole. Én férjnél vagyok. És ezzel vége is a viszonyoknak. Bármilyen viszonyoknak.

– Nem feltétlenül. Igenis lefeküdhetsz vele. Akár még abba a bizonyos „szerelem” nevezetű csapdába is beleeshetsz, aminek te olyan nagy jelentőséget tulajdonítasz. És talán végre eljutnál odáig, hogy Markot...

– Ne mondd ki, Nicole! – A fenyegetés Kelly hangjában minden érvet elnémított. Nicole bűnbánóan lehorgasztotta a fejét, és ápolt körmeit bámulta. Végül újra felnézett Kellyre, és bocsánatkérő mosolyt villantott felé.

– Sajnálom. – Közelebb lépett, melegen átölelte és arcon csókolta barátnőjét. – Csak azért nyaggatlak, mert szeretlek.

– Tudom. És én is szeretlek. De ebben a kérdésben soha nem fogunk egyetérteni, úgyhogy beszéljünk valami másról. Rendben?

– Rendben – adta meg magát Nicole. De azért még motyogott valamit. – Attól én még mindig úgy gondolom, hogy egy kis hentergés a szénaboglyában valami tenyészménnel baromi jót tenne neked.

Ha Nicole tudná, hogy épp most utasította vissza Dax Deveroux-nek, az egyik legkívánatosabb agglagénynek a meghívását egy kávéra, kétségkívül azon nyomban megfojtaná.

Ez nem történhet meg, Nicole. Ne haragudj, gondolta, miközben felkapcsolta a fürdőszobában a villanyt. Csak egy jó forró zuhanyra van szüksége, hogy feloldja a feszültséget, ami jelenleg görcsbe rántotta minden izmát. Aztán majd bebújik a puha ágyba, és átnézi a jegyzeteit a holnapi beszédre.

A víz csak éppen hogy langyos volt, de azért megtette. Kelly jobban érezte magát, amikor kilépett a zuhany alól. Vizes haját körültekerte egy törülközővel, és bebújt jó meleg frottír köntösbe. A kék szállodai törülköző és a sárga köntös ütötték ugyan egymást, de mit számít ez?

Épp fel akarta kapcsolni az éjjeli lámpát a már megvetett ágy mellett, amikor halk kopogás hallatszott az ajtó felől. Kelly az egyedül élő nőkre jellemző óvatossággal ment az ajtóhoz, és megnézte, hogy a biztonsági zár a helyén van-e.

– Igen? – szólt ki halkán.

– Szobaszolgálat.

Kelly nekidőlt az ajtónak, és homlokát a hideg fának nyomta. Hiába ugyan, de azért mégis megpróbálta csillapítani hirtelen felgyorsult szívverését. Szólni akart, de rájött, hogy teljesen kiszáradt a szája, és nagyot nyelt.

– Maga megőrült? – sikerült végre reszelősen kinyögnie.

– Egész biztosan – mondta Dax. – Ez az egyik legbutább dolog, amit mostanság elkövettem, de... – Kelly elképzelte, ahogy a férfi megvonja a vállát. – Bemehetek?

– Nem!

– Kelly, ha valaki meglát itt engem a maga ajtaja előtt, akkor lőttek a jó hírének, nem is beszélve az enyémről és a kampányomról. Úgyhogy kérem, nyissa ki az ajtót, mielőtt valami katasztrófa nem történik. Van valamim a maga számára.

Egy ösztönös megérzés az agya mélyéről azt súgta Kellynek, hogy a férfi úgysem megy el addig, amíg nem látta őt. Kioldotta a biztonsági láncot, és kitérte az ajtót. Dax kezében egy tálcával állt a küszöbön. Hétköznapi inget és farmernadrágot viselt. Fején a kifutófiúk sapkája éktelenkedett.

Kelly elgyengülve dőlt az ajtófélfának, és közben nevetett.

– Mit keres maga itt?

– Én itt lakom – mondta, és beviharzott mellette a szobába, majd letette a tálcát a kis kerek asztalra.

– Maga itt lakik!

– Igen, a legfelső emeleten. Egy agglegénynek nem célszerű házat fenntartani Washingtonban. Pokoli drága lenne. Úgyhogy egy lakosztályt bérelek itt.

– Ezért volt olyan kényelmes engem követnie, hiszen amúgy is ide tartott – kötözködött Kelly.

– Valóban megkönnyítette a dolgot. De egyébként is követtem volna. – Dax nem viccelődött.

Kelly zavartan elfordult tőle, és a letakart tálcára pillantott.

– Mi az?

– Szobaszolgálat – válaszolt hetykén, és ünnepélyesen felemelte a fedőt. – Nem szokásom hazudni.

Egész ideig Kelly megfedkezett a haja köré csavart törülközőről, a kényelmes frottír köntöséről és meztelen lábairól. Zavara hirtelen felkúszott a nyakán, és lángba borította az arcát.

– Csak egy perc.

– Így is jól néz ki – mondta Dax nevetve, és a karja után nyúlt. Talán ha nem ér hozzá, soha nem történik meg. De hozzáért.

Nem annyira a férfi szorításának ereje, mint inkább ujjainak melege volt az, ami meggátolta a lányt abban, hogy kirohanjon a szobából. A lendülettől visszaperdült, de nem fordult meg, nem akart a szemébe nézni. Dax nevetése alább hagyott, majd teljesen elhalt.

Finoman rántott egyet a lány csuklóján, és így szembe fordította magával. Dax könnyögve nézett Kelly büntudattal és félelemmel teli szemébe. Lassan közelebb hajoltak egymáshoz, amíg Dax keze el nem érte és körbe nem fogta Kelly arcát. Ében szeme a lány minden arcvonását végigpásztázta és megcsodálta. Hüvelykujja végigszántott remegő ajkán. Kelly könnyáztatta szeme magától lecsukódott.

Dax habozón lehajtotta a fejét, és ajkával végigsimított Kelly száján. Forróság futott végig rajta, s Kelly szétnyílt ajkairól gyötrődő sóhaj szakadt fel. A férfi lebámult a szájára, a hihetetlenül törekenynek tűnő, hosszú pillákban végződő szemhéjra, és újra engedett a kísértésnek.

A csók közben Kelly ösztönösen közelebb húzódott. Testük súrolta egymást, majd eltávolodott, végül újra összeért, és egybeforrt. Aztán az ősi éhség úrrá lett rajtuk. Az óvatosságot mintha a szél fújta volna el, a falak leomlottak, és a találkozásuk pillanatától egyre növekvő érzéki feszültség folyama kitört a tudatosság és tilalom gátja mögül.

Dax szorosan tartotta Kellyt, miközben szájuk egygyólvadt. A lányt átölelő erős, mégis gyengéd karok tökéletes összhangban forrasztották egymásba a két testet, Kelly beleszédült az érzésbe. Keze utat talált a férfi derekához, és finoman megpihent az övön. Aztán lejjebb folytatta útját, míg újra felfelé nem tévedt, hogy felfedezze a hullámzó izmokat az inge alatt.

A törülköző közben kibomlott a hajából, és leesett a földre. Dax ujjával végigdúlt Kelly nedves fürtjein, majd a lány fejét mozdulatlanul tartva mélyebbre hatolt felfedezői útján a szájában.

Szájukkal minden szögből, minden apró részletben örömet találva, és az ízeket élvezve vizsgáldtak. A férfié meggyőzően csúszott végig Kelly alsó ajkán, mielőtt elmerült a benne, örömet szerezve mindkettőjüknek. Csókjuk üteme és vadsága egyre nőtt, amíg túlságosan szenvedélyessé, túlságosan érzékivé nem vált. Egyszerre tépték ki magukat a hatás ereje alól.

Kelly arcán egy könnycsepp folyt le. Remegő kézzel takarta el száját. Dax finoman fogta a vállát, a tekintetét kereste, sötét szemével a lány megértéséért esedezett. Kelly kirántotta magát a férfi öleléséből, és átrohant a szobán a széles ablakhoz. Nekidőlt a hideg üveglapnak, szemét szorosan csukva tartotta szégyenében. Száraz, fuldokló zokogás rázta.

Dax nem követte. Ehelyett levetette magát egy székre, könyökével széttárt térdén támaszkodva kezébe temette az arcát.

Egy kis idő elteltével erősen megdörzsölte a szemét. Ránézett a még mindig az ablaknál kucorgó nőre.

– Kelly, kérem, ne sírjon. Sajnálom. Nem lett volna szabad idejönnöm. Megesküdtem magamnak, hogy nem érek magához, de... – Itt elakadt.

– Nem a maga hibája – suttogta alig hallhatóan Kelly. – Nekem nem lett volna szabad beengednem. – Egy pillanatnyi önvizsgálat után hozzátette: – De be akartam engedni.

Dax reményvesztetten meredt a szőnyegre, amikor Kelly megfordult.

– Dax, én nem voltam tisztességes magával. Van néhány dolog, amit tudnia kell rólam, az életemről. Akkor majd megérti.

Ekkor a férfi szomorúan felnézett a nőre.

– Nem szükséges, hogy bármit is elmondjon, Kelly. Én mindent tudok magáról. Tagja vagyok annak az albizottságnak, amelyik előtt holnap a meghallgatása lesz.

3. FEJEZET

Kelly akkor sem döbönt volna meg ennél jobban, ha Dax kést ránt elő a zsebéből, és az életére tör. Elszorult torokkal állt, és meredten bámult rá.

– Az lehetetlen – hörögte rekedten. Dax nem mozdult, csak a fejét rázta.

– A neve nincs is rajta a listán. Hetekkel ezelőtt kaptam egy listát az albizottság tagjairól. A maga neve nincs rajta! – Kelly kétségbeesetten várta, hogy a megbolydult világ visszazökkenjen a helyes kerékvágásba, hogy a dolgok a megfelelő helyükre kerüljenek.

– A coloradói Haley képviselőt a múlt héten beszavazták egy másik bizottságba, és a választóim jó ötletnek tartották, hogy én vegyem át a helyét.

Kelly nem mozdult az ablak elől. Mi ez a fal itt az agyában? Mikor emelte ezt a védőpajzsot? Valamikor ki kell lépnie az ingatag biztonságot nyújtó fal mögül. Öntudatlanul is összébb húzta köntösén az övet, és eltolta magát az ablaktól. Odasétált az ágyhoz, és tisztos távolban megállt előtte. A kezével nem tudott mit kezdeni, úgyhogy védekezően összekulcsolta a mellkasa előtt, mielőtt szembe fordult Daxszel. Dúhe felülkerekedett szégyenén.

– Nos, Deveroux képviselő úr, minden bizonnyal felfegyverkezett egy egész arzenálnyi ellenérvvel, nemde? – kérdezte metsző hangon. – Ezek szerint a gondosan előkészített beszédem arról, hogy még mindig abban reménykedünk, a férjeink életben vannak, egy fabatkát sem ér majd.

– Kelly...

– Büszke lehet magára. Mondja, mindig ilyen fáradságot nem kímélve vizsgálja ki azokat a politikai kérdéseket, amelyek egyengethetik az útját?

– Ezt hagyja abba – csattant fel a férfi. – Nem tudtam, hogy ki maga, amíg fel nem értem a szobámba. Óriási hálom papírt kellett átfutnom, hogy megismerjem az ügyet holnapig. Teljesen véletlenül túnt fel, hogy a szervezet szóvivője egy bizonyos Mrs. Kelly Williams. Hány Kellyt ismer? Amikor lent ellenőriztem a könyvet, és láttam, hogy a tizennégyesben egy Kelly Preston Williams nevezetű hölgy lakik, összeállt a kép. Esküszöm, hogy egészen addig nem is sejtettem.

– De amint rájött, nem vesztegette az idejét, és lejött ide, hogy megtudja, vajon mennyire lehet komolyan venni a szalmaözvegyeket, ugye? – A lány a kezébe temette az arcát, dühös volt a könnyekre, amelyek megállíthatatlanul ömlöttek szeméből.

– A pokolba is, annak, hogy idejöttem, hogy megcsókoltam, semmi köze nincs a holnaphoz, a meghallgatás kimeneteléhez, vagy bármi máshoz.

– Valóban? – csattant fel Kelly.

– Igen, valóban! – mennydörögte Dax. Ekkorra már csípőre tett kézzel állt Kellyvel szemben, és legalább annyira dühös és zaklatott volt, mint a lány. Amikor látta a nyilvánvaló fájdalmat Kelly feszült vonásain, lágyabban, őszintén megismételte:

– Valóban.

Kelly elfordult tőle, karját szorosan maga köré fonta, úgy érezte, ha szó szerint nem tartja egyben a testét, a lelke szétesik, és szilánkokra hullik. Korábban is előfordult már, hogy ígéretei közt vergődve képtelen volt döntésre jutni, ám Dax Deveroux berobbanása az életébe megszázsorozta kétségeit.

– Maga ezt nem értheti – suttozta.

Dax vágyat érzett arra, hogy odamenjen hozzá, a karjaiba vegye és megnyugtassa, hogy minden jól alakul majd, de nem merte. Kelly testtartásából sugárzott a szomorúság, lerítt róla, hogy szörnyű zűrzavar dúl benne. Talán helyesebb, ha hagyja, hogy egyedül, magában oldja meg ezt.

– Talán mégis megérteném. Miért nem magyarázza el nekem?

Kelly újra feléje fordult, zöld szeméből süttött a dühödtt vád.

– Nem Deveroux képviselőnek, hanem nekem, Daxnak – tette hozzá a férfi tétován. Kelly feszülten, görnyedt vállal az ágy szélére kuporodott, védekező pózt vett fel.

Dax visszaült a székre. A lány csendesesen, következetesen, minden drámai adalék vagy módosítás nélkül, dióhéjban elmesélte neki házassága történetét, férje eltűnését és annak pusztító hatását az ő életében.

– Jogilag sem özvegy, sem elvált nem vagyok. Férjes asszony vagyok, férj, otthon vagy gyermek nélkül. Egyedülálló nőként élek, holott kétségkívül nem vagyok az.

Befejezte, de nem nézett a férjira, csak az ölébe bámult. Kis idő múlva Dax csendesesen megkérdezte:

– Soha nem gondolkodott azon, hogy felszabadítsa önmagát?

Kelly felrántotta a fejét.

– Úgy érte, hogy Markot halottá kellene nyilvánítanom, ugye? – kérdezte élesen. Dax akaratlanul is összerándult a kérdés nyerseségétől.

– Nem. Bár minden észérv ez ellen szólt, én mégis hűséges maradtam a férjemhez, és hiszem, hogy még életben van. Bármilyen kevés is az esélye, ha mégis hazatér, mellette akarok lenni. Senki másra nem számíthatna. Amióta megtudtuk, hogy eltűnt, az édesapja meghalt, az édesanyja pedig szanatóriumban van, már nem képes önmagát ellátni. A bánat... – Felsóhajtott, és ujjaival megdörzsölte a homlokát. – Mark fizetése az ő ellátását fedezi. Semennyit nem tartok meg belőle magamnak. – Most felnézett a férfira. – Dax, az anyósomnak és a gyermekes anyáknak rendkívül nagy szükségük van arra a pénzre. Ha ezt a törvényjavaslatot megszavazzák... – Hirtelen elhallgatott, és kihívóan magasba emelte az állát. – De hát, úgyis meghallgatja a hivatalos beszédemet holnap, nem igaz?

Dax felállt. Fáradtnak és csüggedtnek tűnt, akárcsak Kelly.

– Igen, holnap meghallgatom.

Szó nélkül az ajtóhoz ment, és kinyitotta. A küszöbről visszafordult, és visszanézett a lányra.

– Ne felejtse el enni valamit. – Egy gyors fejmozdulattal a rég elfelejtett tálca felé intett. – Jó éjt, Kelly – mondta lágyan, és elment.

Kelly a hirtelen kiürült szoba közepén állt, és a csukott ajtóra meredt. Lepelként ereszkedett rá a régóta elhallgattatott reménytelenség. Elhagyatottnak és magányosnak érezte magát. Nagyon magányosnak.

És a történetek ellenére újra érezni vágyta Dax karjának erejét és szája perzselő sürgetését.

Kelly bíráló szemmel végigmérte magát a tükörben, és úgy döntött, magához képest egész jól néz ki. Talán nem kellett volna Nicole-ra hallgatnia. A sűrke blúz egyszerű és tartózkodó volt, azt a darabot viszont, amelyet végül elhozott, a gallérjánál és a mellénél tüllfodros betétek díszítették. Nos, sóhajtott, most már túl késő. Ez a csipetnyi nőiesség talán feloldja az egyenes vonalú szoknya és felsőrész szigorúságát.

Tengerészkék bőrcipő, hozzáillő táska és karamell hajához hasonló színű kasmír kabát tette tökéletessé az együttest. Hóna alá nyomta a jegyzeteit, tartalmazó mappát, és lement a hallba, hogy megreggelizzen Betty Alwayjel.

– Nagyszerűen nézel ki, mint mindig – jegyezte meg Betty. Az őszinte csodálatba egy szikrányi irigység is vegyült. – Hogy tudsz ilyen karcsú maradni New Orleansban, a falánkok fővárosában? Én egy hónap alatt a kétszeresemre híznék.

Betty jókedve ragályos volt, és Kelly arra eszmélt, hogy könnyedén cseveg a munkájáról, és lelkesen érdeklődik Betty gyermekei után. Az idősebb asszony mindegyikükről lendületes történetekkel szolgált.

– A legkisebbik még csak négy hónapos volt, amikor Bilit eltűntnek nyilvánították. Soha nem látta az apját. És a „legkisebb” most a gimnázium egyik legnagyobb kosarasa. – Az általában derülátó szemeken szomorúság futott át, és Kelly átnyúlt az asztal fölött, hogy munkában megkeményedett kezére tegye a kezét.

– Még most sem könnyű beletörődni, ugye? – tűnődött Kelly hangosan. – Megtanulunk vele együtt élni, de azt hiszem, soha nem fogjuk igazán elfogadni.

– Én biztos vagyok benne, hogy nem tudom, és nem is fogom elfogadni. Amíg meg nem bizonyosodom arról, hogy Bili valóban meghalt, hinni fogok abban, hogy még életben van. – Szürcsölt egyet a kávéból. – Apropos, egy kis légy repült a levesünkbe. Parker képviselő, az albizottság elnöke felhívott ma reggel.

Kelly tudta, mi következik, de csak egy hűvös „Ó!”-val válaszolt, mielőtt harapott volna egy aprót a péksüteményből.

– Az egyik képviselőt, akinek a támogatására valószínűleg számíthattunk volna, beválasztották egy állandó bizottságba. A helyét a louisianai Dax Deveroux veszi át. Ismered?

– Louisianában mindenki ismeri Dax Deveroux-t – kerülte el Kelly óvatosan az egyenes választ. – Gondolod, hogy ellenezni fogja a kérvényünket? – kérdezte óvatosan.

Betty aggódva bámult a kávécsészéjébe, miközben egy pincér minden tolakodás nélkül ismét teletöltötte azt.

– Nem tudom. Az alapján, amit hallottam róla, igen törekvő politikus. Nagy esélye van a következő évi szenátori választáson.

– Ez még nem jelent semmit. Lehet, hogy a maga számára előnyösnek találja, ha a pártunkat fogja.

– Mi újság a gazdaságpolitikájával?

– Nem az ő választókerületébe tartozom, úgyhogy nem igazán ismerem – felelt Kelly az igazságnak megfelelően.

– Úgy hallottam, támogatja az adócsökkentéseket, és megszállottan küzd a kormánykiadások csökkentéséért. Ez határozottan aggaszt engem.

– Nincs gond, hiszen rajta kívül még tíz másik ember ül abban az albizottságban. Ettől még nem veszítjük el a meccset. – Kelly próbált derűs nemtörődömséget csempészni a hangjába.

– Nem ám, nem adjuk fel soha! – mondta Betty lelkesen, és felnevetett, de tekintete komoly maradt. Pillantásuk találkozott a teli asztal fölött. – Tudom, hogy nem igazságos, hogy olyan sok múlik rajtad és a beszédeden.

Ez volt az utolsó dolog, amit Kelly hallani akart ezen a reggelen. Júdásnak érezte magát. – Tudom, hogy számítottok rám – mondta. – Megteszek minden tőlem telhetőt. – Mit gondolna Betty róla, ha tudná, hogy tegnap este olyan önfeledten csókolta Dax Deveroux-t, hogy még most is belepirul?

– Legjobb lesz, ha indulunk – mondta gyorsan Betty. – Ne adjuk meg nekik azt az örömet, hogy elkészünk. A többiekkel ott találkozunk.

Rendezték a számlát, és kimentek a szállóból. Az eső már elállt, de metsző, hideg szél fújt odakint. Leintettek egy taxit, és miután átverekedtek magukat a reggeli csúcsforgalmon, megérkeztek a képviselőház elé.

Kelly még soha nem rettegett ennyire semmitől, mint most attól, hogy szembenézzen Daxszel. Nyugtalan éjszakája volt. Markról álmódott, és ez mindig felzaklatta. A férfi rendszeres és fontos szereplője volt álmainak attól fogva, hogy elment Vietnamba, és jóval azután is, hogy eltűnt.

Az évek múltával azonban az álmok egyre ritkábban jöttek, homályosabbak, ködösebbek lettek. Mark mindig fiatalon, tizenkilenc éves fiúként jelent meg Kelly tudatalattijában. Mostanra, ha életben van, már felnőtt férfi lett belőle. Vajon hogy nézhet ki? Kelly el sem tudta képzelni, és ez nyomasztotta. Lehet, hogy a férfi, akihez a neve és szent fogadalom köti, fel sem ismerné, ha véletlenül találkozónának az utcán.

– Kelly? – Betty óvatosan oldalba bökte, és Kelly felocsúdott a merengésből.

– Megérkeztünk? Csak fejben átfutottam a beszéden. – Mióta tud ő égbekiáltó hazugságokkal ilyen könnyedén előállni? Amióta találkozott Daxszel. Amióta beszélt vele, nevetett vele, hozzáért, megcsókolta. Amióta bevallotta, bár csak önmagának, hogy évek óta először vágyott arra, hogy megtapasztalja egy férfi igazi szerelmét.

A folyosón három másik nővel találkoztak. Ők is alaposan kivették részüket a harcban. Kelly mindhármukat jól ismerte, és melegen üdvözölték egymást.

Egy segéd betessékelté őket a terembe, ahol a meghallgatásra sor kerül majd. Kellyt leültették egy asztalhoz, amelyre egy mikrofon volt szerelve. Betty mellé ült, a többiek mögéjük.

Kelly elővette a jegyzeteit, maga elé rakta őket, elrendezte mellé a táskáját. Főlösképpen babrált, csak ne kelljen végignéznie a termen, bár nem hitte, hogy Dax már ott lenne. Segédek, riporterek és a bizottság tagjai jöttek–mentek a teremben, üdvözölték egymást, kezet ráztak, beszélgettek, újságot vagy jegyzeteket olvastak.

Kelly épp le akarta vetni a kabátját, amikor valaki a segítségére sietett. Hátrafordult, hogy köszönetet mondjon, amikor meglátta, ahogy Dax besétál a faburkolatú terembe.

Tekintetük találkozott, és összefonódott. Egyikük sem volt képes ellenállni az erős vonzalomnak, ezért inkább egyszerűen behódoltak a kísértésnek, és élvezettel merültek el egymás látványában. Egy pillanatra rabul ejtette őket a másik jelenléte. Kelly ugyanazt a sóvárgó vágyat látta a férfi szemében tükröződni, amit ő is érzett. Hosszú pillanatokig tartott a mások számára észrevehetetlen varázslat. Amikor éjszaka felébredt nyugtalan álmából, Kelly nem Mark, hanem Dax biztonságot nyújtó karja után epekedett. Képzletében a vigasztaló szavakat nem a férje, hanem egy édes, mély gödröcskéhez tartozó száj súgta a fülébe. Fagyos lelke Dax sötét szemében elmerülve melegedett fel.

Egymásba gabalyodott pillantásukat csak az szakította szét, amikor egy másik képviselő Dax előtt termett, hogy kedélyes kézrázással, szívélyesen üdvözölje. Kelly újra előrefordult, szoknyája szegélyét térde alá húzta, és az izzadt kezében tartott papírokat kezdte olvasni, vagy legalábbis úgy tett. Hogy fogja ezt túlélni?

Néhány perc múlva az albizottság elkezdte a meghallgatást. Parker képviselő, az elnök tett néhány nyitó megjegyzést, bemutatott minden bizottsági tagot a szervezetnek. Amikor Dax Deveroux-hoz ért, Betty könyökével finoman oldalba bökte Kellyt. Kelly nem igazán tudta, vajon mit akart jelenteni ez a burkolt jelzés, és nem fordult Betty felé, hogy megtudja. Nyilvánvalóan Dax volt az albizottság legfiatalabb tagja, kétségkívül a legjóképűbb is. De vajon barát vagy ellenség? A tizenegy bizottsági közül hat a többségi pártból került ki, Dax is közéjük tartozott.

Parker képviselő megigazította szemüvegét, és Kellyre pillantott az ezüst keret fölül.

– Akkor, Mrs. Williams, ha jól tudom, ön nyilatkozattal készült szervezetük nevében, szeretnénk most meghallgatni.

– Köszönöm, Parker képviselő úr. – Kelly üdvözölte a bizottság tagjait, a saját küldötteit, majd lágy déli kiejtésben belefogott a szervezet álláspontjának ismertetésébe. Nem terjedelmes jegyzetét olvasta fel, és nem is idézett gépiesen. Társalgási stílusba beszélt, meggyőződéssel, és minden bizottsági taghoz személyesen szólva, mintha egyenként szólítaná meg őket.

– Őszintén reméljük, hogy önök, az amerikai nép nagyra becsült és tudós képviselői, elnapolják ezt a törvényjavaslatot, és hogy a bevetés során eltűntnek nyilvánított férfiakat életben tartják mindaddig, amíg az ellenkezőjéről meg nem győződünk – mondta összefoglalásképpen.

Egy pillanatig senki nem moccan. Mindenkit lenyűgözött Kelly előadásmódja, ahogyan a tanulással szolgáló adatokat érzelemmentesen, ugyanakkor igen hatásosan eléjük tárta. Aztán a hosszú egy helyben ülés után nyugtalan mozgolódás indult, és Kelly a zajon keresztül meghallotta Betty „Bravó”-ját. A lelkes éljenést a háta mögött ülő hölgyek visszhangozták.

– Köszönjük, Mrs. Williams. – Parker képviselő körbetekintett a hölgyekkel szemben félkörben ülő testületen, és feltette a kérdést: – Uraim? Van valakinek vitaindító megjegyzése vagy kérdése?

Az elkövetkező másfél órában Kelly és csapata kérdéseket háraitott és viszontkérdezett. Mindkét fél szerzett és veszített is pontokat a csatában, de a legtöbb bizottsági tag látszólag szimpatizált, vagy teljesen egyet is értett a kérvényezőkkel.

Kelly próbált nem Daxre nézni, de ez a vállalkozás majdhogynem teljesen lehetetlennek bizonyult. A férfi egyáltalán nem vett részt a fűtött vitában, csak hátradőlt, és kezét az arca előtt tartva, feszülten figyelt. Kelly rettenetesen szeretne volna tudni, hogy mire gondol.

A bizottságnak csak egyetlen tagja volt nyíltan ellenséges a hölgyek indítványával szemben, mégpedig Walsh képviselő Iowából. Harcias kérdéseit és saját megítélése szerint valós megállapításait leereszkedő modorban adta elő.

– Mrs. Williams – szólította meg egyenesen Kellyt, hangja az unalom és a gúny között lebegett. – Remélem, megbocsátja, ha megjegyzem, hogy megjelenése nem éppen a szegénységét bizonyítja. Önök közül a legtöbben új életet kezdtek. Egy cseppet sem érez büntudatot azért, mert olyan kormányzati pénzeket akar kizsarolni, amelyeknek máshol jobb helyük lenne?

Kelly lenyelte a nyelvére toluó, nem odaillő választ, amelyből a képviselőnek kétsége sem lehetne afelől, Kelly mit is gondol róla és a felmenőiről. Ehelyett hidegen csak ennyit mondott:

– Nem hiszem, hogy bármelyikünknek is bűnösnek kellene éreznie magát azért, mert elvégzett munkáért pénzt fogad el. Ön így gondolja, képviselő úr? Férjeink és fiaink még mindig a hazájuk szolgálatában állónak számítanak. Ugyanúgy joguk van a fizetésre, mint akármelyik katonának.

– Mrs....

– Kérem, befejezhetem? – kérdezte Kelly hűvösen. A képviselő kellenül bólintott. – Nem csak a pénzről van itt szó. Ha eltűnt hozzátartozóinkat halottnak nyilvánítják, akkor a kormány és a haditengerészet azonnal felfüggeszti arra irányuló tevékenységét, hogy minket az esetleges fejleményekről tájékoztasson. Nem hagyhatjuk, hogy ez bekövetkezzen, amíg a leghalványabb esélye is van annak, hogy ez a több száz ember életben van, akár fogolyként, akár bármilyen más módon, a túléléséért küzdve.

A nagyképű, álszenteskedő férfi előredőlt a székében, és tömzsi karjait keresztbefonta a pocakja felett.

– Őszintén, hölgyem, maguk valóban hisznek abban, hogy a férjeik, vagy bárki is ezek közül az emberek közül még életben lehet?

Mielőtt Kelly válaszolhatott volna, a képviselő Dax felé fordította fényes, kopasz fejét.

– Deveroux képviselő úr, még meg sem szólalt ma. Ha jól tudom, maga szolgált Vietnámban, nemde?

Kelly elkerekedett szeme Daxre szegeződött, és azonnal zavarba is jött, mert Dax egyenesen őrá nézett.

– Igen – hallotta Kelly a választ. Nem is sejtette, hogy Dax veterán.

– Milyen minőségben? – erősködött az idősebb férfi. Ekkor a teremben minden szempár Dax felé fordult.

– Tengerészszázados voltam.

– Meddig szolgált Vietnámban?

– Három évig.

– Felteszem, hogy egy tengerészszázados sok bevetést lát – folytatta lassan, kenetteljesen az undok képviselő. – Az ottani tapasztalataira alapozva ön szerint elképzelhető, hogy ezek az eltűnt emberek még életben vannak?

Dax előrébb helyezkedett a székén, összefont kezeit az asztalon nyugtatta. Egy hosszú pillanatig a hölgyeket tanulmányozta, mielőtt felelt a súlyos kérdésre.

– A vietnami háború a hadviselés minden szabályát felrúgta. Normális körülmények között nem tartom elképzelhetőnek, hogy kisgyerekeket arra vegyenek rá, hogy besétáljanak az amerikai katonák közé, és ott működésbe hozzanak egy gránátot, de Vietnamban láttam ilyet. Az sem mindennapos, hogy egy hadtest parancsnokát a saját, kábítószer hatása alatt álló emberei lőjék le, de ilyet is láttam. Az egyik összetűzés alatt apróbb sérülést szereztem. Egy öreg vietnami civil inni adott nekem, és bekötözte a sebemet, mielőtt az orvos odaért. Másnap reggelre halott volt, fejét egy karóra húzták, csupán néhány méternyire attól a helytől, ahol aludtam. – Kemény, hideg tekintetét egyenesen a zavarban lévő képviselőtestületre szegezte, és rekedt hangon még ennyit tett hozzá: – Egy olyan háborúban, ahol ilyen lehetetlen szörnyűségek történhetnek, bármi elképzelhető. Csak ezt a választ tudom adni a kérdésére.

Lélegzet–visszafojtott csend telepedett a teremre. Kelly szemét könnycseppek homályosították el, ezen a fátylon keresztül figyelte, ahogy Parker képviselő elrendeli az ebédszünetet.

Az izgatott emberek felnyalábolták táskáikat és kabátjaikat, nevetgéltek és cseverésztek, így próbálták feloldani a sötét hangulatot, melyet Dax Deveroux szavai idéztek elő. Mindhiába.

A szervezet többi hölgytagja először csoportosan, majd külön–külön is gratulált Kellynek a nagyszerűen sikerült beszédért. Kelly magára öltötte kabátját, és gondosan visszarakta papírjait a mappába. Rettenetes erőfeszítésébe került Dax tekintetét elkerülni, akit most a választói és az újságírók ostromoltak.

– Kelly, köszönjük! – mondta Betty, és magához ölelte barátnőjét. – Csodálatos, voltál. Nem tudom, sikerrel járunk–e vagy sem, de legalább mindent beleadtunk.

– Még nem végeztünk. Szerintem Walsh képviselő nem hagyja annyiban a dolgot. Ha más nem, hát D... Deveroux képviselő úr szónoklata biztosan feldühítette, és még ellenségesebbé tette.

Betty egy pillantást vetett a buzgó riporterek közt dölyfösen utat törő Walsh kivonuló alakjára.

– Ez egy hetvenkedő senkiházi – jegyezte meg gúnyosan. – Csak azon mesterkedik, hogy a neve bekerüljön a hatóság híreibe. Attól tartok, ha összehasonlítják Dax Deveroux–vel, rájönnek, hogy csak egy vén bolond. Ez a személyes véleményem is egyben. – Betty szeme körbepásztázott a termen, és megakadt Daxen. A férfi éppen egy nagyobb tévétársaság riportérével beszélgetett. – Találkoztál már életedben ilyen káprázatos pasassal? – súgta oda Kellynek.

– Kire gondolsz? – kérdezett vissza Kelly színlelt tudatlansággal, bár a szíve vészes zakatolásba kezdett. – Ó, Deveroux képviselőre? Valóban karizmatikus. De nem te vagy az első nő ebben az országban, aki felfigyelt rá, ugye tudod.

– Úgy tippelem, hogy kalandos típus lehet, már ami a női szavazókat illeti. – Betty kislányosan felvihogott. – Ki tudna ellenállni annak a gödröcskének! És amit mondott...

– Elnézést, Mrs. Allway, Mrs. Williams.

Megfordultak, és egy komoly külsejű, középkorú férfival találták szemben magukat, aki igen sokat megélt barna öltönyt viselt, őszülő fekete haja olyan kuszán állt, mintha most jött volna be a tomboló szélviharból. Vékony keretes, tíz évvel ezelőtt talán még divatos szemüvegén keresztül nézett rájuk.

– Igen? – szólalt meg Kelly.

– Al Van Dorf vagyok, az Associated Presstől.

– Jó napot, Mr. Van Dorf – válaszolt mindkettőjük helyett Betty.

– Ha jól látom, önök ketten többé–kevésbé a képviselői szervezetüknek, legalábbis általában önöket halljuk felszólalni. Szeretném megkérdezni, nem lenne–e kedvük csatlakozni hozzám egy ebéd erejéig? Nagyra értékelném, ha készíthetnék önökkel egy riportot.

– Kelly? – Betty Kellyre bízta a döntést. Kellynek első ránézésre rokonszenves volt az újságíró, nem az erőszakos, kíméletlen fajtából valónak tűnt. És tetszett neki az is, hogy a férfi szemmel láthatóan ideges volt a meghívás miatt.

– Azt hiszem, semmi akadály.

– Köszönöm – mondta Van Dorf. – Mindkettőjüknek. – Bettyre is rávillantva szerény mosolyát, átnyújtott Kellynek egy darab papírt. – Itt az étteremen neve, az asztal már le van foglalva. Találkozzunk ott, mondjuk úgy... – pillantott karórájára – ...fél óra múlva. Ennyi idő alatt nyugodtan odaérhetünk mind.

– Rendben, ott leszünk – mondta Betty.

– Hölgyeim! – A férfi a diktafonját átvette a másik kezébe, régimódi félmeghajlással búcsúzott, és már ott sem volt. Épp ekkor egy tévériporter lépett a hölgyek elé, és nyilatkozatot kért. Betty hátrébb állt, hagyta, hogy Kelly egyedül álljon a kamerák elé.

Mire sikerült kifurakodniuk a folyosóra, elbúcsúzni a többi hölgytől, válaszolni az egymással versengő újságírók kérdéseire, és a mérföldnyi hosszúságú előcsarnokokon át kijutni az épületből, alig volt idejük taxit fogni, hogy még időben odaérjenek az ebédre.

Az autóban Kelly megfésülködött, és újabb rúzsréteget kent a szájára, míg Betty az orrát púderezte be. A taxi egy csendesnek tűnő étterem előtt fékezett le. Csak néhány percet késtek. Besiettek, és mielőtt még közölhették volna, kik is ők, a fogadó pincér már oda is kísérte őket az asztalukhoz.

Kelly kis híján megbotlott a sokat koptatott szőnyegben, amikor meglátta, hogy Dax is az asztalnál ül. Van Dorf, Parker képviselő és Walsh képviselő is felálltak a hölgyek közeledtére. Betty legalább annyira meg volt rémülve, mint Kelly, amikor a kis gyülekezet üdvözölte őket.

– Mrs. Allway, Mrs. Williams, örülök, hogy ideértetek – szólalt meg Van Dorf. A hangja most sokkal magabiztosabban csengett, mint a kongresszusi teremben. Hova lett a zavart szégyenlősség? – Természetesen ismerik az urakat, de azért hadd mutassam be őket újra. Walsh képviselő úr Iowából, Parker képviselő úr Michiganból és Deveroux képviselő úr Louisianából.

A hölgyek kinyújtották a kezüket, hogy mindegyik kezet rázhasson velük.

– Nagyon örülök, Mrs. Allway – mondta Dax kézrázás közben Bettynek. Amikor erős ujjai Kelly keze köré fonódtak, a lány összeszedte a bátorságát, és felnézett rá. A férfi meleg tekintete vágytól égett, és Kelly csak abban reménykedett, hogy ezt senki más nem veszi észre. Ezért aztán kisebb sokkhatásként érte, amikor meghallotta a férfi üdvözlő szavait.

– Mrs. Williams, öröömre szolgál újra látni önt!

4. FEJEZET

Kellynek a lélegzete is elakadt, alig tudta leplezni hirtelen zavarát.

– Üdvözlöm, képviselő úr – motyogta.

Dax egy pillanatig megszorította a kezét, mielőtt eleresztette volna.

– Ismerik egymást? – tette fel Parker képviselő mindannyiuk nevében a kérdést. Kelly nem mert Bettyre nézni, anélkül is tudta, hogy barátnője tágra nyílt szemekkel, hitetlenkedve mered rá, és elképedt grimaszt vág.

– Igen – felelt Dax könnyed hangon. – Ugyanazzal a géppel érkeztünk tegnap éjjel, és már akkor bemutatkoztunk egymásnak. Mrs. Williams. – Oldalra lépett, hogy utat engedjen Kellynek, aki becsúszott a Dax és Parker között neki fenntartott helyre. Walsh képviselő Dax példáját követve Betty alá segítette a széket, aki így a bájtól csöpögő honatya és Van Dorf közé ült.

Kelly irigyelte Dax magabiztosságát, ahogy a kínos helyzetet kezelte, bár úgy vélte, veszélyes is lehet ez a nagy őszinteség. Mit gondolhat most a többi képviselő? Vajon zavarja őket, hogy ő és Dax már korábban megismerkedtek? Szemmel láthatólag nem. Parker már elmélyedt az étlap tanulmányozásában, Walsh pedig éppen egy másik asztalnál ülő választóját üdvözölte a lehető legzajosabban. Úgy tűnt, egyedül Bettyt rázta meg a dolog. Kelly észrevette, hogy remegett a keze, amikor kortyolt egyet a vizespohárból.

Dax, látszólag csupa előzékenységből, lesegítette Kelly kabátját, és közben csevegő hangnemben egy minapi bankbotrány felől kérdezősködött Van Dorftól. Az viszont, ahogyan a keze végigsimított a lány hátán, miközben eligazította a kabátját, egyáltalán nem udvarias közömbösségről árulkodott.

Miután a pincér felvette az italrendeléseket, Van Dorf szólalt meg.

– Nem bánják, ha rágyújtok? – Meg sem várva a választ, már rá is gyújtott egy rövid, szűrő nélküli cigarettára. Ki sem vette a szájából, úgy beszélt, miközben az asztal közepére helyezte a diktafont. – Úgy gondoltam, előnyös lenne, ha közvetlenebb hangvétellű beszélgetést rögtönöznénk, távol a meghallgatás hivatalos légkörétől. A szóban forgó kérdés a belpolitikát, a külpolitikát, a hadsereget, az államkasszát és az emberi érzéseket egyaránt érinti. Gondolom, mind értik, miért tartom ezt az ügyet igen nagy jelentőséggel bírónak. Legyenek őszinték a kedvemért.

– Az üggyel kapcsolatos érzéseim mindenki előtt ismertek – fortyant fel Walsh.

– Az ön véleménynyilvánítására mindig, bármilyen témában számíthatunk, képviselő úr – mondta Van Dorf. A köpcös iowai képviselő nem vette észre a finom célzást. Van Dorf szeme, amely alig egy órával ezelőtt akkora alázattal tekintett a hölgyekre, most mohó gúnnnyal villogott szemüvege mögül. Hogy lehet ennyi idő alatt ilyen mérvű személyiségváltozáson keresztül menni? Kelly kezdett rábredni, hogy félrevezették, és úgy gondolta, nem ő Van Dorf első áldozata.

A lány felemelte a keményített vászonszalvétát a tányérjáról, és az ölébe terítette.

Dax ugyanezt tette. Kelly megdermedt a döbbenettől, amikor Dax elkapta és gyorsan megszorította a kezét az asztal alatt. Amikor keze újra az asztal fölé került, a férfi ártatlan tekintete semmit nem árult el. Kelly remélte, hogy gyors, ziháló légzését a többiek a Walsh képviselő által előadott sikamlós vicc hatásának tulajdonítják. A pincér visszajött, hogy felvegye az ételrendeléseket.

– Egy cézársalátát kérek – mondta Kelly.

Miután Dax rendelt egy marhahúsos szendvicset, látszólagos rosszállással odafordult Kellyhez.

– Ez nem valami sok egy növésben lévő lánynak.

Kelly könnyedén felnevetett.

– Épp ezért nem eszem sokat ebédre, nem akarok nőni.

– Máskor sem eszik eleget.

– Ettem... – Épp el akarta mesélni a férfinak, hogy a szobájában hagyott szendvicsekből tegnap éjjel magába tömött egy felet, amikor a szeme sarkából észrevette, hogy Van Dorf ravaszul figyelte őket az asztalon keresztül. Buta gondolat volt, de szinte látta, ahogy a rókaképű férfi füle egyre hegyesebb, élesebb lesz a nagy erőlködéstől, hogy feltűnés nélkül kihallgassa a beszélgetésüket.

– Nos, nincs túl nagy étvágyam – fejezte be Kelly a megkezdett mondatot. Miután Betty Walshsal és Parkerrel társalgott, helyénvalónak látszott, hogy ők is beszélgetnek, ám Dax, ahogyan Kelly is, megérezte a rájuk szegeződő, kutakodó tekintetet. Van Dorf felé fordult.

– Al, teniszeznek még, amikor épp nincs forró nyomon?

Dax rejtélyes módon mindig rá tudott tapintani az emberek gyengéjére. Van Dorf azon nyomban belefogott legutóbbi, természetesen nyert meccse részletes elmesélésébe. Kelly azon merengett, vajon mit szólna az újságíró, ha tudná, hogy Dax lábszára az asztal alatt védelmezően az ő keresztbe tett lábához tapad.

Étkezés közben a társalgás általánosságokra szorítkozott. Senki sem hozta fel a mindannyiuk gondolatait betöltő témát. Az ebéd utáni kávé felszolgáltával Van Dorf kicserélte a kazettát, és újabb orrfacsaró cigarettára gyújtott.

– Gondolja, hogy a férje még mindig életben van, Mrs. Allway? – szegezte Bettynek nyersen a kérdést.

A nőt teljesen váratlanul érte a támadás, félrenyelte a forró kávé, és összevissza köhögött.

– Én... én nem tudtam... Miért...

Kelly a megmentésére sietett.

– Nem ez a meghallgatás lényege, Mr. Van Dorf. Itt nem az a kérdés, hogy vajon Bili Allway vagy az én férjem, vagy bárki az eltűntek közül életben van-e még. Elsődleges célunk az, hogy nyitva hagyjuk azokat a csatornákat, amelyek igazolhatják vagy megcáfolhatják a haláluk tényét. És ugyanakkor, hogy családjaik megkaphassák azt, ami őket jogosan megilleti.

– Ön egyetért ezzel, Mrs. Allway? – kérdezte Van Dorf.

– Igen – felelte Betty, miután sikerült visszanyernie a nyugalmát.

– Igen kíváncsi vagyok a hadsereg mondandójára ma délután – mondta Parker. – Van ötlete, Mrs. Williams, hogy mi lesz az álláspontjuk?

– Legutóbbi találkozásunkkor a hadsereg képviselői támogatólag nyilatkoztak. Remélem, nem változott az álláspontjuk.

Walsh hátradőlt a székében.

– Nos, kishölgy, maga... – fogott bele terjengős mondókájába, de Kelly közbevágott.

– Kérem, ne szólítson engem „kishölgynek”, Walsh képviselő úr! Sértőnek találok – mondta határozottan.

Walsh egy pillanatig elképedve bámult, majd leereszkedően elvigyorodott.

– Biztosíthatom, hogy nem akartam...

– Hát persze, hogy akart – mondta Kelly. – Teljesen nyilvánvaló, hogy mit gondol rólunk. Egy csapat hisztis nőszemélynek tart bennünket, akik csak az idejét vesztegetik. Kíváncsi lennék, mi volna a véleménye, ha férfiak nyújtanának be hasonló fellebbezést. Nagyobb hitelt adna a szavuknak? Szeretném közölni önnel, hogy szervezetünknek számos férfitagja van, képviselő úr. Apák, fiúk, fivérek. Ők is legalább annyira érintettek és eltökéltek, mint mi, de számukra nehezebb egy ilyen érzelmi kérdéssel a nyilvánosság elé lépni. Ezért van az, hogy hölgytagjaink tevékenyebben veszik ki részüket a munkánkból.

Csend telepedett az asztalra, amelyet végül Parker képviselő tört meg.

– A gondolata is elborzaszt annak, hogy a bizottságunkban vagy más bizottságokban bárkit előítéletek vakítsanak el. – Vészjósló pillantást vetett Walsh-ra.

– Nos, én valóban nem akartam senkit sem megsérteni, és nem szeretném, ha sovinizmussal vádolnának. Elnézését kérem, Mrs. Williams – fortyogott a letorkolt képviselő.

Kelly nem enyhült meg, de azért válaszolt.

– Elfogadom a bocsánatkérését, és sajnálom, hogy megakasztottam a gondolatmenetében. Mit is szeretett volna mondani?

Fél óra telt el véleménycserével és vitával. Mindeközben Van Dorf szinte kéjes kíváncsisággal figyelt, szeme ide-oda pattogó golyóként járt az asztal körül. Diktafonja folyamatosan forgott. Amikor kihozták a számlát, ráfirkantotta a nevét, és váratlanul felpattant.

– Azt hiszem, itt az ideje, hogy visszainduljunk. Köszönöm, hogy elfogadták az ebédmeghívást. A pincér majd fog nekünk taxit – mondta, miközben mindenki felkelt az asztaltól.

– Én inkább sétálok néhány háztömbnyit – mondta Parker. – Mrs. Allway, felsegíthetem a kabátját? – És már a cselekvés mezejére is lépett, majd az ajtó felé kísért Bettyt.

– Deveroux, volna kedve megosztozni velem egy taxin? – kérdezte Walsh.

– Köszönöm, de még be kell ugranom az irodámba, úgyhogy jobb, ha külön megyek.

– Akkor, ha nem bánja, én lecsapok az elsőre.

– Tessék csak – válaszolt Dax, mire képviselőtársa eldübörgött.

Van Dorf zsebre vágta a kazettáit, és sietősen egy cigarettautomata felé vette az útját. Kelly és Dax néhány pillanatra kettesben maradtak.

– Majd emlékeztessen, hogy soha ne bosszantsam fel – súgta Dax a lány fülébe, miközben a kabátját tartotta. – Magának életveszélyes karmai vannak.

– Ez az ostoba, szenteskedő barom – sziszegte Kelly. – Nevetséges. Képzelve csak el, hogy egy ilyen szenátorra választanak. Ijesztő.

– Maga viszont remek volt. – Keze Kelly derekán pihent. Ez csak a felületes szemlélőnek tűnt volna közömbös, udvarias kísérő mozdulatnak. Az alaposabb megfigyelő észrevehette, hogy a férfi érintése szinte már cirógatás volt.

– Miért mondta el nekik, hogy már találkoztunk? – kérdezte Kelly a válla fölött.

– Csak hogy tájékoztassam, Van Dorf könyörtelen újságíró. Épp a következő Watergate-ügyet keresi. Óvakodjon tőle, Kelly. Báránybőrbe bújt farkas.

– Nekem inkább egy ravasz róka jutott róla eszembe, nem farkas. Úgy állította be a dolgot, hogy Betty és én azt higgyük, mi leszünk az egyetlen vendégei az étteremben. Azt elmulasztotta megemlíteni, hogy a tisztelt képviselő urak is jelen lesznek. Szerényen, szinte könyörögve invitált bennünket, holott az egész csak csapda volt.

– Az álnok kígyó. Szeretném egyszer a diktafonját lenyomni a torkán. Vagy fel, egy még megfelelőbb helyen.

Kelly nem tudta visszafogni feltörő nevetését. Dax felé fordult.

– Majd emlékeztessen, hogy soha ne bosszantsam fel – csipkelődött Kelly. Dax elmosolyodott, és a kis gödröcske még mélyebb lett. – Kiütközik magán a heves kreol örökség.

– Valóban? Sajnálom.

– Ne sajnálja. Igazán vonzó.

– Úgy véli?

Kelly nyugtalanul nézett körül. Betty és Parker képviselő az ajtó mellett álltak, várták a beígért taxikat. Van Dorf épp az automatát szidta le a sárga földig, mert elnyelte ugyan az apróját, de nem volt hajlandó előadni a cigarettát. Walsh pedig már elment.

– Miért mondta el nekik, hogy tegnap éjjel találkoztunk?

– Ezt kérdezte az előbb is, ugye? Látja, ha maga a közelemben van, pokoli nehéz nem arra gondolnom, hogy... Mindegy! Szóval, hogy feleljek a kérdésére, ha Van Dorf vagy bárki más látott bennünket tegnap éjjel beszélgetni, és mi mégis úgy tennénk, mintha csak ma találkoztunk volna, ez biztos, hogy szemet szúrna valakinek. Igazat mondani a legokosabb fogás.

– És ha valaki meglátta magát be- vagy kimenni a szobámból tegnap éjjel, akkor mi van?

Dax szeme ördögi pajkossággal villant.

– Abban az esetben hazudni a legokosabb fogás.

Kelly megint nevetett.

– Maga igazi politikus.

Dax nem sértődött meg. Sőt, ő is nevetett. Mosolya szemmel láthatóan ellágyult, amikor megkérdezte:

– Hogy érzi magát? Pihent valamit az éjjel?

Kelly szerette volna, ha nincs ennyi törődés a férfi tekintetében. Dax a lány minden arcvonását figyelmesen végigpásztázta, s az élénk érdeklődés nyomán Kelly arca vörösre váltott. Miért nem lassít a szíve? Olyan erősen vert, hogy a csipke hullámozott a mellkasán, és Dax kutató szeme ezt észre is vette.

– Nem aludtam túl jól, egyáltalán.

– Ezért teljes mértékben magamat hibáztatom.

– Nem kellene.

– De igen – erősködött a férfi. – Nem lett volna szabad felzaklatnom. És ne tagadja, hogy ez történt. Már akkor békén kellett volna hagynom, amikor a reptéren közölte, hogy férjnél van. Az lett volna a legjobb.

– Valóban?

– Nem?

Valami láthatatlan, megmagyarázhatatlan erő taszította őket egyre közelebb egymáshoz. Dax érezte, hogy a vére forrongva úzi a vesztébe. Ujjbegyei lüktettek a vágytól, hogy megérinthessék a lányt. A szeme alatti hegrángatózni kezdett. Ajka túl élénken emlékezett Kelly szájának érintésére. Tekintete a lányéba fúródott.

Kelly öntudatlanul is megnyalta a száját, és Dax a szemével követte a lány nyelvének érzéki útját.

– Igen – pihegte Kelly. – Valószínűleg az lett volna a legjobb.

– Megint elfelejtettem a kérdést.

– Kelly?

– Igen? – Kelly büntudatosan perdült meg, amikor Betty az ajtó mellől odaszólt neki. – Megérkezett a taxi? – kérdezte nagyot nyelve.

Betty gyanakodva nézett Kelly elpirult arcára és ziháló mellkasára.

– Igen.

Elbúcsúztak Daxtól, és köszönetet mondtak Van Dorfnak, aki éppen az automatába veszett pénzt követelte vissza a szálló vezetőjétől. Parker képviselő kikísérte őket.

Amikor elhelyezkedtek a huzatos taxi hátsó ülésén, Kelly a táskája csatjával kezdett; feleslegesen babráltni.

– Nem kell elmondanod nekem, de bevallom, nagyon kíváncsi vagyok – szólalt meg Betty.

– Mire? – Kelly igyekezett adni az ártatlant, de tudta, hogy nem csaphat be senkit. Főként önmagát nem.

– Ugyan Kelly! Ma reggel, amikor Dax Deveroux felől kérdezősködtem, ott volt a nagyszerű alkalom, hogy beszámolj nekem a tegnapi éjjeli találkozásokról. De te nem éltél vele.

– Nem gondoltam, hogy van bármi jelentősége is.

Az idősebb nő Kelly nyirkos keze után nyúlt, és addig tartotta a kezei közt, míg Kelly rá nem emelte a tekintetét.

– A nők alapvetően jobb megfigyelők, mint a férfiak. Remélhetőleg senki nem vette észre, hogy mi ment végbe közted és a jóképű képviselő között minden egyes alkalommal, amikor egymásra néztetek. Rajtam kívül. Nem akarom beleütni az orromat. A magánéletedhez semmi közöm, Kelly. Nem áll szándékomban bíráltni téged. Csak figyelmeztetni szeretnék, hogy légy óvatos. Ne tégy olyat, ami miatt könnyen támadások célpontjává válhatsz, ami veszélybe sodorhatja a becsületedet. A szervezetéről nem is beszélve.

Kelly határozottan megrázta a fejét.

– Soha nem tennék ekkora butaságot, Betty. Tudnod kell.

– Tudom, hogy úgy hiszed, hogy nem tennél. Talán öregnek és fonnyadtnak tartasz, Kelly, de én is nő vagyok. Nő, akinek tizennégy éve nincs férje. Egy olyan vonzó férfi, mint Dax Deveroux, még egy szentet is kísértésbe hozna.

Kelly elfordította a fejét. Vakon bámulta a Washington Emlékmű figyelmeztetőn égre mutató alakját.

– Tudom, hogyan érted.

A meghallgatás délutáni szakaszát egy tábornok unalmas, sablonos előadása indította. Sorban olvasott fel olyan, a hadsereg különböző területeiről származó, eskü alatt tett írásos nyilatkozatokat, amelyeknek írói hangzatos névvel és ranggal bírtak, de valójában nem helyezték új megvilágításba az ügyet. Valahányszor a felbőszült Parker képviselő megpróbált valami határozott kijelentést kihúzni belőle, a tábornok újabb közmondással állt elő, ragaszkodott az általánosságokhoz. Az agyát arra programozták, hogy általánosságokban beszéljen, és a véleményét ne hangoztassa. Amikor a kalapács csattanása a meghallgatás felosztását jelezte arra a napra, mindenkiből egyszerre tört fel a megkönnyebbült sóhajtás.

Kelly szem elől tévesztette Daxet, amikor a férfi kiment a teremből. Ő a szervezet többi tagjával együtt a Le Lion d'Orba készült, ahol pazar lakomával kívánták megjutalmazni magukat.

– Két óra Adams tábornokkal! Ez túl sok volt, úgyhogy nagyon is megérdemeljük – sóhajtott Betty.

Amikor megérkeztek a szállóba, mindketten felmentek a saját szobájukba. Kelly nem várta annyira a mai estét, mint kellett volna. Még a forró zuhany, az alapos tisztálkodás és korallszínű ruhájának felöltése sem keltett benne semmi lelkesedést az elkövetkező órákhoz. De amikor Bettyvel a hallban találkozott, akarattal félretette lehangoltságát.

Az étel remek volt, a hangulat derűs, a kiszolgálás hibátlan. Hallgatólagos megegyezés alapján a hozzájuk csatlakozó hölgyek sem beszéltek a meghallgatásról, nem bocsátkoztak találgatásokba a kimenetelét illetően. Divatról, a legutóbbi hollywoodi pletykákról, gyermekeikről, frizurákról, filmekről, könyvekről és fogyókúráról trécseltek. Azon nevetgéltek, vajon milyen megegyezést tenne rájuk Walsh képviselő úr, ha látná őket ebben a drága étteremben.

Kelly kivette részét a társalgásból, az ételből és az italból is, jól érezte magát. De amikorra búcsút vett a többiektől, és kiszállt a liftből az emeletén, teljesen elcsigázott volt. Alig várta, hogy bezuhanhasson az ágyba.

Gondolatai egész este Dax körül kóboroltak. Maga előtt látta, ahogy ott ül mellette a gépen, aggodalommal szorongatja a kezét, és próbál lelket önteni belé. Aztán eszébe jutott a kifutófiús sapka a fején tegnap éjjel, ahogy vállán a tálcával nevet és incselkedik. És végül gondolataiban felötlött az, amit a leginkább szeretett volna elfelejteni – a férfi szeme, szenvedélyes, forró, mohó szája, a keze.

Mikor végre belépett a szobájába, becsapta maga mögött az ajtót, kabátját egy székre hajította, táskáját és kulcsát pedig a komódra lökte. „Mi a fenét művelek én?” – kérdezte mérgesen magától a tükörben. „Csak kínozod magad, Kelly.”

Karja és lába mintha ólomból lett volna. Levetkőzött, és miután végre lemosdott és megfésülködött, beleroskadt az ágyba. Épp az ébresztőóráért nyúlt, amikor megszólalt a telefon. Halkan elkáromkodta magát. Vajon Dax az?

– Igen?

– Szia! Mit csinálsz?
– Nicole! Szia! – mondta nyájasan, gondosan leplezve kiábrándultságát.
– Fáradt a hangod – mondta Nicole.
– Tényleg? Hát nem csoda. Én... uhh... nem aludtam jól a múlt éjjel, a mai nap pedig maga volt a pokol. Úgy tűnik, minél többet időt töltesz abban a szörnyű kongresszusi teremben, a falak annál jobban köréd zárulnak. Mi újság otthon? Minden rendben?

– Igen, azt leszámítva, hogy Charles arra kényszerített, a tévé két támogatójával vacsorázzam ma este. Látnod kellett volna a feleségeiket. Szánalmasan vidékiek voltak. És Charles is adta a szokásos, idegesítő önmagát.

Charles Hepburn egyike volt a tévétársaság legjobb ügynökeinek. Több reklámidőt adott el a helyi ügyfeleknek, mint az összes többi ügynök együttvéve. Csendes rátermettsége már azelőtt megnyerte a támogatók bizalmát, mielőtt lehetőségük lett volna alapos és körültekintő bánásmódját élvezni.

– Nicole, nem tudsz beetetni. Imádod azt a pasit.

Nicole színpadias sóhajt hallatott a vonal másik végén.

– Végül is nem olyan rossz. De csak ha végképp nincs senki más, és ha végképp nincs jobb dolgom.

Kelly morcos hangulatát mintha a szél fújta volna el. Elnevette magát. Nicole-nak adottsága volt, hogy a leggyászosabb napokat is fel tudta deríteni, mert soha nem engedte magát belesüppedni a gondba.

– Hé, minden újság tele van azzal, hogy Dax Deveroux is benne van abban az albizottságban. Én ezt nem is tudtam, te igen?

– Én sem, amíg ide nem értem.

– És?

– És mi?

– A pokolba is, Kelly. Azt akarod, hogy szavanként húzzam ki belőled? Találkoztál vele?

– Igen.

– És?

– És mi? Nicole akkorát káromkodott, hogy Kelly összerezzen.

– Megolvasztod a vonalakat, ha nem hagyod abba az ilyen beszédet a telefonban.

– Ne légy már ilyen szemérmes velem – mondta Nicole morcosan. – Mit gondolsz Deveroux-ról?

– Nem tudok róla sokat. Épphogy csak találkoztunk, Nicole.

– Óóó, Szent Péterünk szerelmére! Ugye tudod, hogy hosszú ideje ő a legpompásabb szabad préda az országban? Ha rávetted a szemedet egyáltalán, akkor tudnod kell. És én nem csak a szememet szeretném rávetni.

– De Nicole! – kiáltott fel Kelly. – Mikor találkoztál vele?

– Nem igazán találkoztam vele. Múlt nyáron ott volt egy fogadáson, és bár valójában nem találkoztam vele, abban biztos lehetsz, hogy alaposan szemügyre vettem. Azt a Robins tyúkot kísérgeti mostanában. Tudod, az a csaj, aki hozzám ment ahhoz a kedves öregúrhoz, aki, ahogy illik, a lakodalom után hat hónappal beadta a kulcsot, és ráhagyta azt a rengeteg pénzt, a Garden District-i házat és a gyapotültetvényeket Mississippiben, meg egy egész hajóflottát.

Kelly torka elszorult. Dax és Madeline Robins? Ha tudta volna! Meglepte, hogy mennyire fáj elképzelni Daxet a hivalkodó és igen víg özvegyvel, aki egyébként a hírek szerint gyönyörű is volt.

– Ott vagy még? – kérdezte Nicole, miután Kelly sokáig hallgatott.

– I... igen, csak nagyon fáradt vagyok, Nicole. Köszönöm, hogy felhívtál, de aludnom kell.

– Hé, kislány, jól vagy? Furcsának tűnsz. Minden rendben van odaát? – Nicole hangjából eltűnt a vidám évelődés, és Kelly tudta, hogy a vonalon átsütő aggodalom őszinte.

– Igen – sóhajtott. – Csak, tudod, nem akarok a szervezet dolgaival idegesíteni.

– Ja, vagy úgy. Hát, ezért vagy ott, nem igaz? És tudod, hogy mi a véleményem, úgyhogy nem fogom ezredjére is újra kifejteni.

– Köszil!

– Azért az nem ártana, ha jól kirúgnál a hámból odafent. Menj el egy „csak 30-on felülieknek” moziba, és ülj egy valódi perverz mellé. Vagy csípj fel egy épp arra járó diktátort valamelyik csodásan távoli országból, és tölts el vele egy forró és fárasztó éjszakát.

– Szia! – Kelly hangja figyelmeztető magasságokban énekelt.

– Ünneprontó – nevetett Nicole. – Szia!

Nicole azonnal letette. Kelly mosolyogva a helyére rakta a kagylót. Arra már nem emlékezett, hogy került a feje a párnára.

Amikor a telefon újra megcsörrent, először fel sem fogta, hogy órák teltek el. A sötétben kitapogatta a készüléket, felemelte a kagylót, de kétszer is elvettette a fülét, mielőtt sikerült végre beleszólnia.

– Tessék?

– Jó reggelt!

Kelly szeme felpattant. Milyen csodás ébresztő – egy férfi hangja. Annak a férfinak a hangja!

– Már reggel lenne? – kérdezte. Szavait eltompította a párna.

– Felébredtettem?

– Nem – ásított a kagylóba a lány. – A telefoncsörgés ébresztett fel.

– Nagyon vicces.

– Ez nem vicc volt. Még túl korán van a viccekhez. Mennyi az idő?

– Hét.

Kelly átgördült a másik oldalára, és ellenőrző pillantást vetett az éjjeliszekrényen álló órára.

– Istenem – nyögte. – Elaludtam.

– Dehogy. A meghallgatás csak tízkor folytatódik. Még rengeteg ideje van.

– Tudom, csak hozzá vagyok szokva a koránkeléshez a munkám miatt. Puhánynak érzem magam, ha sokáig alszom.

– Mikor szokott egyébként felébredni?

– Ötkor.

– Pfú! Miért?

– Mert hat harmincra a helikopterben kell lennem. Csúcsforgalom, emlékszik?

– Csak azért hívtam, mert tegnap délután nem volt érkezésem elbúcsúzni magától. Egész hegynyi papírmunka várt az irodámban, és tudtam, hogy úgy sem lehetek magával kettesben.

– Vacsorázni voltam tegnap este a többiekkel. – Kivel is vacsorázott? – Mire a szobámba értem, teljesen kimerültem. Amint az ágyhoz értem, már el is terültem.

– Szüksége volt a pihenésre. Ma is hosszú napja lesz.

– Igen.

Csend következett, kimondatlan szavakkal teli csend. Ott lebegtek közöttük, táncoltak a vonalban, és rimázkodtak, hogy valaki kimondja őket.

– Nos, azt hiszem, később még látjuk egymást – szólalt meg végül Dax. De egyáltalán nem ezt akarta mondani.

– Igen. – Ennyi telik tőled? Csak ezt az egy szót tudod szajkózni? – kérdezte magától Kelly.

– Viszlát! – Mély sóhaj.

– Viszlát! – Mély sóhaj.

– Kelly!

– Igen?

– Ha majd ott ül a mögött az asztal mögött, csinosan és komoly arccal, emlékezzen, hogy legalább egy férfi van abban a teremben, aki azt kívánja, bárcsak a karjaiba kaphatná magát.

A vonal megszakadt.

5. FEJEZET

A meghallgatás még másfél napig tartott. A szervezet szövetségesre talált egy volt hadifogoly személyében, aki hazatért, amikor a foglyokat szabadon engedték. Szívbemarkoló beszédben számolt be arról, hogy ő és a társai soha nem adták fel a reményt és a hazájukba vetett hitet. Még amikor a leghitványabb megaláztatásban volt is részük, mondta a feszülten figyelő hallgatóságnak, akkor sem jutott eszükbe sem, hogy esetleg magukra hagyják vagy elfelejtik őket.

Kelly és a többi érintett apró győzelemként ünnepelte ezt a kijelentést, de az örömük nem tartott sokáig. A következő felszólaló, az Államkincstár képviselője arról számolt be, mennyibe kerül az adófizetőknek, hogy ezeknek az eltűnt és valószínűleg hosszú ideje halott embereknek fizetést utalnak ki. Walsh képviselő és még néhányan bölcsen bólogattak, miközben a pénzügyi jelentést hallgatták. Kelly azt kívánta, bárcsak olyan fájdalom állna hirtelen Walsh hasába, ami megfelel a méretének.

Kelly a terem fogságában töltött hosszú órák alatt ügyesen elkerülte a Daxszel való találkozást, szándékos vagy véletlen formában is. Láthatóan a férfi is úgy döntött, hogy nem lenne előnyös az érintkezés, mert nem is próbált kezdeményezni.

Idegeneknek tűntek egymás számára, akik nem is tudnak a másik létezéséről, holott a felszín alatt ott rejlett a fullasztó valóság. Nagyon is érzékelték egymás jelenlétét. Kelly gyakran érezte magán Dax tekintetét. Visszaidézte kora reggeli telefonbeszélgetésüket, és a haja tövéig elvörösödött, ehhez még csak a tekintetüknek sem kellett találkoznia. Szinte kényszert érzett, hogy lopva a férfira pillantson, és nem mindig tudott elég erősen ellenállni a kísértésnek.

Hamar édesen ismerőssé váltak Dax szokásai. Ízléses nyakkendőit soha nem bírta egy óránál tovább megkötve elviselni, a türelmetlen, nyughatatlan ujjak addig rángatták a csomót, amíg az meg nem lazult. Addigra általában már a gallérja is kigombolódott. Miután kiszabadította napbarnított nyakát, végre szabadon lélegezhetett.

Hátradőlt a székében, könyökét a párnázott, gesztenyebarna bőr karfának támasztotta. Álla a hüvelykujján pihent, három ujjával a száját takarta, mutatóujja pedig az arcán feküdt, és egyenesen a szeme alatti sebhely irányába mutatott.

A férfi figyelmesen hallgatott, éberén követett minden szót, jegyzeteit gyors mozdulattal firkantotta a papírra.

Aztán Kellyre nézett.

Állhatatos tekintete olyan követelőző volt, hogy Kelly buta mód vete a bártorságot, és belenézett a szemébe. Szíve nagy dobbanással válaszolt. A levegő szűk tüdejébe szorult. Tenyere síkos volt az izzadtságtól. Gyomra összerándult az izgatott idegességtől. Dax szeme elárulta, hogy gondolatai nem a szónok szavai körül forognak.

Mutatóujjával üdvözlő mozdulatot tett, olyan finoman, hogy senki más nem vehette észre. Kelly észrevette, és rövid pislogással viszonzta. Az üzenet azonban több volt egyszerű köszönetnél. Bárcsak beszélhetnének. Bárcsak ne pont itt lennének, éppen most, ne kellene éppen ezt csinálnunk. Bárcsak... Annyi minden volt benne, ami nem válhatott valóra.

A harmadik nap delén Parker képviselő elrendelte az ebédszünetet, és egyben azt ajánlotta, hogy a délutánt és a következő napot töltsék pihenéssel.

– Három teljes napja folyik a meghallgatás, úgy gondolom, mindenkinek szüksége van egy kis időre, hogy megeméssze a hallottakat, átgondolja véleményét, saját kutatást folytasson, és kibogozza a zűrös pontokat, hogy úgy mondjam, a végső vita előtt.

Miután a javaslatot egyhangúlag elfogadták, Parker képviselő koppantott egyet a kalapácsával, és a bizottsági meghallgatást elnapolta.

– Milyen jól jön ez a szünet – mondta Betty hálás hangon. – Legalább egy napra van szükségem, hogy rendbe hozzam a hajam és a körmeim. Kezdek kifogyni a pénzből is, úgyhogy találnom kell egy bankot. És te, Kelly? Van kedved vásárolgatni egy keveset ma délután?

Kelly mosolygott, de megrázta a fejét.

– Inkább nem, Betty, de biztos vagyok benne, hogy a többiek közül valaki veled tart majd. Ha nem haragszol, most inkább felmegyek a szobámba, és berogyok az ágyba. Olvasok, vagy szunyókálok egy kicsit.

Betty felnevetett, és megveregette Kelly karját.

– Akkor a vacsoránál találkozunk?

Kelly gondolkodott egy pillanatig.

– Persze. Hívj fel, ha visszaértél a szállodába – mondta.

Betty elsietett, de előtte még aggódó pillantást vetett Kelly háta mögé. Mielőtt Kelly elgondolkodhatott volna azon, vajon mi aggasztja barátját, valaki könnyedén megérintette a vállát. Dax állt mögötte. Túlságosan széles mosoly ült az arcán, túl ragyogó, túl nyílt ahhoz, hogy meghittség gyanúját keltse.

– Mrs. Williams – mondta gyorsan. – A múltkori ebéd óta nem volt szerencsém beszélni önnel. Remélem, nem találja túlzottan fárasztónak a meghallgatást.

– Egyáltalán nem, képviselő úr. Többé-kevésbé ilyen ütemre számítottam. Úgy vélem, ez a lassúság az előnyünkre válik, mert így mindannyian alaposan megfontolhatják az ügyet.

Dax olyan összpontosítással bólogatott, mintha valami rendkívüli jelentőségű dologról lenne szó. Közelebb lépett, karját a melle előtt keresztbe fonta, és cipője orrát tanulmányozta elmélyülten. Aztán olyan halkán, hogy Kelly alig értette, újabb kérdést tett fel.

– És hogy érzi magát valójában?

– Jól.

– Ma este egy átkozott koktélpártira vagyok hivatalos a francia nagykövetségre. A meghívás két személyre szól, vihetek magammal valakit. Esetleg nem venné fontolóra...?

A meghívás vége a levegőben lógott, Kelly könnyen ki tudta egészíteni.

– Nem, Dax – motyogta. – Tudja, hogy nem lenne bölcs dolog.

A férfi zord arckifejezése tökéletesen megfelelt a témának, amiről beszélgetniük kellett volna.

– Igen, tudom – dűnnyögte. – Nos, reméljük, hogy a dolgok mindenki számára a lehető legjobban végződnek majd – mondta fennhangon, s kezét nyújtott Kellynek. Tekintetük kezükkel egyszerre kapcsolódott egymásba, és egy szívdobbanás erejéig megszűnt körülöttük a világ. De túl hamar vissza is tért.

– Hé, képviselő úr! – kiáltotta el magát Van Dorf a hátuk mögül. – Azon gondolkodtam, nyilatkozna– nekem a túlfegyverkezéssel kapcsolatos törvényjavaslatról, ami szintén bizottság előtt áll.

– Hát hogya, Al. Használja ki a pihenőt, Mrs. Williams – mondta udvariasan Dax

– Köszönöm, azt fogom tenni. Mr. Van Dorf. – Búcsút intett, és otthagya a két férfit. Ólomlábai kivitték a teremből. Több percébe telt taxit fogni a Pennsylvania sugárúton, de nem bánta. Már majdhogynem azt kívánta, bárcsak elment volna Bettyvel vásárolni. Ott tátongott előtte üresen az egész délután. Minden jobb, mint rosszkedvűen üldögelni egy magányos hotelszobában, és olyan dolgok után sóvárogni, amik nem válhattak valóra.

Végül aztán nem emlékezett sokra a lehangoló délutánból. Felment a szobájába, és azon nyomban elaludt. Jó néhány órával később Betty kopogására ébredt. A hölgyek a barátságtalan időjárás miatt úgy döntöttek, hogy a szállóban maradnak, és itt költik el a vacsorájukat.

Már befejezték az étkezést, és épp a hallon vágtak keresztül, amikor Betty közölte:

– Vettem ma egy új kosztümöt. Gyere fel, megmutatom. És lesz ma este egy régi, Robert Taylor–Barbara Stanwyck film a tévében. Persze, te valószínűleg nem is ismered őket.

– Még szép, hogy ismerem őket – nevette el magát Kelly. – Tényleg nem bánod, ha csatlakozom? – Még a gondolatát is utálta, hogy egyedül menjen vissza a szobájába. A délutáni szunyókálás után még órákig nem tudna elaludni.

– Dehogya bánom, gyere csak! Rúgjunk ki igazán a hámból, és rendeljünk fel egy üveg bort is – lelkesedett Betty kamaszosan.

Néhány órával később Kelly már kissé kótyagosan érezte magát a jó pár pohár bortól és az érzélgős, fekete–fehér filmtől. Mindketten iskolás lányok módjára vihorásztak és sírtak a gyengéd szerelmi történeten. Amikor Kelly kilépett a szobából, és végigbotorkált az elhagyatott folyosón, Betty már nagyokat ásítózott.

A liftajtó suhogva kinyílt.

Kelly abban a pillanatban ki is józanodott. Dax a hátsó falnak dőlve állt a kis fülkében. A férfi addigi szomorkás, görnyedt tartása abban a pillanatban megfeszült, mintha egy lustaságot nem tűrő kiképzőtiszt parancsa csattant volna. Felegyenesedett. A mozdulattól a vállán lazán átvetett, egy ujjal tartott kabát a földre pottyant. Széles vigyor ült ki az arcára.

– Felfelé?

– Nem, lefelé.

– Pattanjon be, elviszem egy körre. – Látta, hogy Kelly habozik, és félve pillant körül. – Senki nem vetheti a szemünkre, hogy véletlenül összefutottunk egy nyilvános liftben, amikor ugyanabban a szállodában szálltunk meg. Emellett pedig mi rossz történhet egy liftben? – Dax csak incselkedett, de észrevette, hogy Kelly

tekintete önkéntelenül, de jelentőségteljesen a szőnyeggel borított liftpadlóra mered. – Felejtse el, amit mondtam – dörmögte. – Szálljon be.

Kelly belépett a fürkébe, és a tolóajtó, mintha a világ többi részétől választaná el őket, halkán bezárult mögötte. Ez most csak a kettejük világa. Kelly feszélyezetten megköszöri a torkát.

– Milyen volt a buli?

– Hangos, füstös, zsúfolt.

– Jól hangzik.

Daxet egy kicsit sem érdekelte az az átkozott fogadás, alig emlékezett rá, pedig csak néhány perce hagyta ott. És addig is szörnyen érezte magát. Evett a gazdagon megrakott szendvicsekből, és közben azon járt az esze, hogy vajon mi Kelly kedvenc étele. Vajon megosztana-e vele egy kis mogyoróvajás kenyeret és pattogatott kukoricát egy kandalló előtt, egy díványon, egy ágyban...

Talán egy cseppet többet ivott a kelleténél, és közben azon elmélkedett, vajon Kelly szereti-e a behűtött fehérbort. Miközben egy sipítózó hangú, gömbölyded, túléléserezett diplomatafeleséget hallgatott, Kelly bortól csillogó száját látta maga előtt. Elképzelte, ahogyan nyelve egyenként itatja fel az arany cseppeket selymes ajkáról.

Az összes többi férfi az estélyen az egyik szenátor titkárnőjén legeltette a szemét. Köztudomású volt, hogy a capitoliumi dombon már minden férfi belekóstolhatott teste bőkezű adományába. A tökéletes alakot ma este szűk piros ruhába bújtatták. Remegő keblek és széles csípő ringtak hívogatóan a férfiszemek legnagyobb örömére. Csupán egy héttel ezelőtt Dax is legalább olyan ötletes és fantáziadús megjegyzéseket tett volna a hölgy felépítésére, mint bármelyik másik férfitársa. De ma este szemérmetlennek és ostobán közönségesnek látta a nőt. Gondolatai egy sokkal finomabb alak körül jártak, amely lágyan nőies volt, de arányos is egyben, amely telt volt, de formás. Valóságos volt, mégis... oly valószerűtlen.

– Megérkezett – állapította meg lágyan Kelly. A lift felért a legfelső szintre, és az ajtó kinyílt. Dax jéghideg lakosztálya a folyosó végén várt rá. A mai este melegségének egyetlen forrása ott állt mellette a liftben, és kicsit kábultan nézett rá.

– Hol volt most? – kérdezte.

– Betty szobájában. Megnéztünk egy régi filmet, és elpusztítottunk egy üveg bort.

– Vöröset vagy fehérét?

Kelly becsukta a szemét, mintha újra megízlelné a nedűt.

– Aranyat – suttogta. Szeme tágra nyílt, amikor meghallotta a férfi gyötrelmes nyöszörgését, ami a kis fürkében egy dühödt, sebzett tigris bömböléseként hatott. Dax benyomta a hetedik emelet gombját, és az ajtó újfent bezárult.

– Mit...

– Elkísérem az emeletéig – magyarázta Dax.

– Nem kellene.

– Erre nem kell emlékeztetnie.

Kelly elfordult, bántotta az éles hangnem.

– Sajnálom – mondta Dax bűnbánóan. – Nem magára vagyok dühös, hanem...

– Tudom – vágott gyorsan közbe a lány. Minél kevesebbet beszélnek róla, annál jobb.

A lift megállt Kelly emeletén, és az ajtó ismét kinyílt, de mielőtt a lány kiléphetett volna, Dax megnyomott egy másik gombot. Kelly nem látta, melyiket, de nem is számított. Az ajtó megint bezárult.

– Dax...

– Találkozzunk holnap reggel a szálloda előtt. Tízkor. Öltözzön kényelmesen.

– Nem tudok – ellenkezett fejét rázva Kelly.

– Nem tud kényelmes ruhát felvenni? – kötekedett Dax. Arcán végre megjelent az ismerős mosoly, amitől mélyebb lett a gödröcske, és az ében szemek csokoládévá váltak.

Kelly pillantása azonban mosolyhervasztó volt.

– Nem találkozhatom magával.

– Dehogyanisnem.

A lift megállt, az ajtó kitárult, és mindkettejük legnagyobb meglepetésére egy középkorú pár állt a másik oldalon. Majdhogynem teljesen elfelejtették, hogy nem csak ők ketten léteznek a világon.

– Jó estét! – mondta Dax barátságosan. – Hová?

– A harmadikra – mondta az idősebb férfi.

Dax megnyomta a kívánt gombot, és hanyagul a falnak támaszkodott, mintha csak egyszerű utas lenne a liftben.

– Hová valósiak? – kérdezte.

– Új Mexikó. Las Cruces – felelt a férfi. Felesége Dax földön felejtett kabátját bámulta. Rövidlátó szemét gyanakodva emelte Kellyre, aki megpróbálkozott egy satnya mosollyal. A hölgy férje karjába kapaszkodott, mintha védelmet keresne ezekkel az erkölcsstelen városiakkal szemben.

– Ó! Igen. Van ott egy jó egyetem, Las Crucesben – folytatta a társalgást Dax.

– Az Új Mexikó Egyetem – mondta büszkén a férfi.

– Pontosan – csettintett az ujjával Dax. Kelly meg tudta volna fojtani. Ez a férfi élvezte a helyzetet!

A lift megállt a harmadik emeleten, és a férj kitessékelte rosszálló párját.

– Érezzék jól magukat. – Sokan kapkodtak volna a Dax arcára kiülő mosoly után a reklámszakmában. Az ajtó újra bezárult.

– Na, azt kezdtem el éppen mondani, hogy...

– Nem, én kezdtem el mondani, hogy nem mehetek magával sehová, Dax.

– De hát kimenőt kaptunk. És mindkettőnkre ráfér a szabadnap, túl sokáig voltunk bebörtönözve abban a fülledt teremben, nekem már az idegeimre ment. És ha nem haragszik, maga is eléggé nyüzögöttnek tűnik.

Ebben a pillanatban tulajdonképpen ennek épp az ellenkezője volt igaz. Kelly arca a bor és az előbbi kínos helyzet hatására rózsás színt öltött. Szeme tágra nyíltan csillogott a délutáni pihentető alvástól és a könnyfakasztó filmtől. Haja elbűvölően kusza alakzatot vett fel. Soha nem volt szebb, csábítóbb, szexisebb.

Dax szeme a lány vitázni készülő ajkára szegeződött, de végül egyetlen ellenérv sem hagyta el a lágyan fénylő száját, amely a mesterséges csillogás nélkül is csábítóan hatott Daxra. Szerette volna leinni róla a nedvességet.

– Miért ne tölthetne két barát néhány órát egymás társaságában? – Nem voltak barátok, soha nem is lesznek azok, s ezt mindketten jól tudták. De, legalább míg ezt kinyögte, addig sem tett mást. Például nem ragadta magához a lányt, hogy összevissza csókolja azt a kívánatos száját.

Nem szólaltak meg, csak nézték egymást, és ez többet ért minden szónál. Ekkor a lift megállt Kelly emeletén, és most Kelly nyomta meg az ajtónyitó gombot.

– Holnap tízkor.

– Valaki... bárki... megláthat bennünket. Van Dorf... – Kelly hiába próbálkozott. Egyikük számára sem volt kétséges, hogy a lány ott lesz holnap a szálló előtt.

– Senkinek sem fog feltűnni. Kölcsönkértem egy barátom autóját. Egy ezüst Datsun. Majd körözkök a tömb körül, amíg ki nem jön a bejárat elé. Ne vágjon büntudatos képet, és ne próbáljon mindenáron észrevétlen maradni. Egyszerűen csak nyissa majd ki a kocsiját, és szálljon be.

– Dax...

– Jó éjt! – Dax mutatóujját Kelly kulcsontjára nyomta, és gyengéden kitolta őt a liftből. Nem megszabadulni akart tőle, csak a kísértés forrását akarta eltávolítani a közeléből, hogy ne kövessen el bűnt. Újabb gombnyomás, és az ajtó összezárult kettejük között.

Kelly hosszú másodpercekig bámulta még az ajtót üres tekintettel. Elképedve fordult a szobája irányába, és máris felötlött benne a kérdés, hogy mit vegyen fel másnap.

Végül szürke flanelnadrág, fekete garbó és halszállkamintás, könnyű kabát mellett döntött. A hideg, esős idő még nem akarta elismerni, hogy a tavasz menthetetlenül közeleg, ezért szükség volt a fekete bőrcsizma melegére is. Kellynek sejtelve sem volt, Dax vajon hová viszi, úgyszólván fel akart készülni minden eshetőségre. Öt perccel tíz előtt felkapta a kabátját, és kilépett szobája ajtaján.

Szíve büntudatos várakozással telve dübögött, miközben átvágott a zsúfolt előcsarnokon. Csak remélte, hogy elég hanyagnak tűnik. Amint odaért a széles bejáratához, meglátta az alacsony, fénylő, ezüst Datsunt, amint éppen lassít a járda mellett. Az erős széllel gyürkőzve kinyitotta az ajtót, de mielőtt beült volna, még belesett, hogy valóban Dax ül-e a kormánynál. Mindketten nagyot nevettek, amint Kelly behuppant a süppedős bőrülésbe, és sietősen elhajtottak.

– Jó reggelt! – nézett rá Dax, kihasználva egy piros lámpát.

– Jó reggelt!

– Pont időben.

– A pontosság az egyik nagy erényem. Hányszor került meg a tömböt?

– Háromszor. A türelmetlenség az egyik nagy erényem. – Újra nevettek, egyszerűen csak élvezték, hogy kettesben vannak. Dax neheztelt a lámpára, amiért zöldre váltott, és arra kényszerítette, hogy ismét a vezetésre figyeljen.

– Hová megyünk? – kérdezte Kelly, bár egy cseppet sem érdekelte.

– Mount Vernonba.

– Mount Vernonba? – Kelly kibámult a füstszínű üvegen a szitáló esőbe, és a fenyegetően alacsony, vészjósló felhőket figyelte. – Ma? Ki megy Mount Vernonba ilyen időben?

Dax újfent lassított egy lámpánál, mielőtt válaszolt volna. A lány felé fordult, és gyengéden megcsavarta az orrát.

– Senki. Ezért megyünk mi oda.

Kelly elismerően bólintott.

– Nem véletlenül jelölték a szenátori posztra, Mr. Deveroux. Maga egyértelműen zseniális – dicsérte meg ravaszságát.

– Néha annyira okos vagyok, hogy az már ijesztő – hetvenkedett Dax. Kapott is egy enyhe oldalba bökést büntetésként.

Amíg Dax a Constitution sugárúton a Lincoln emlékmű irányába tartó forgalomban evickélt előre, Kelly kényelembe helyezte magát. Az ülés mögé hajtotta a kabátját, lába közé rakta a válltáskáját, és keresett egy rádióadót, amelyik mindkettőjüknek tetszett.

Az Arlington Memorial hídon átkeltek a Potomac folyón, és rátértek a Memorial gyorsútra, amely a folyó mellett George Washington birtoka felé vitt. Az utat szegélyező fák meztelensége még a telet idézte.

– Néhány héten belül, amikor majd a somfák virágba borulnak, csodálatos lesz ez az út – merengett Kelly.

– Igen. Imádom otthon lenni, amikor minden virágzik. A ház mind a négy oldalán azáleákkal van körbeültetve. Felemelő látványt nyújt tavasszal. Egy embert csak azért szoktunk ilyenkor felvenni, hogy ezekre a virágzó bokrokra felügyeljen.

– Szoktunk?

– Nos, igen, ez így nem egészen pontos. A nagy házat még mindig a szüleim házának tekintem, pedig már évekkel ezelőtt átköltöztek egy kisebbre a birtok másik felére. A látszólagos ok az volt, hogy az édesapámnak ne kelljen lépcsőt másznia, de én már az elején gyanítottam, hogy valójában ösztönzésnek szánták a dolgot. Úgy gondolták, hogy ha majd magányosan ténfergek abban az óriási házban, biztosan elkezdek feleséget keresni magamnak, és akkor végre lesznek majd unokáik.

– És miért nem tette meg a kedvükért?

– Senkit nem találtam, aki annyira fontos lett volna számomra, hogy meg akarjam vele osztani az életem. – Tétova pillantást vetett a másik ülés irányába. – Ha megtalálom, mindent el fogok követni, hogy elvigyem magammal abba a házba.

Kelly elszorult torokkal fordult az ablak felé, próbált nem engedelmeskedni a kényszerítő erőnek, amely a férfi felől áradt felé.

– Milyen a háza? Háború előtti?

Dax ismét az utat figyelte.

– Nem. A Deveroux–knak volt egy ősi házuk, de a szövetséges csapatok lerombolták a háború alatt. 1912–ig nem is sikerült újat építenünk a háborús veszteségek miatt. Én imádom azt a helyet, de nem mondok róla többet, mert szeretném, ha egyszer eljönne és megnézné magának.

– Baton Rouge–ban van?

– Húsz mérföldre tőle.

– Mennyi földjük van?

Dax zavartan vállat vont.

– Épp elég, hogy nyereségesen gazdálkodhassunk, és tarthassunk néhány lovat.

– Maga kitér a kérdéseim elől? Nem ad egyenes válaszokat, Mr. Deveroux. Ezt a tehetségét kétségkívül magas szintre fejlesztette a riporterekkel folytatott harc során.

Dax felnevetett.

– Most rajtakapott.

Kelly nem erőltette a témát, Dax pedig magától nem mondott semmi többet. Nyilvánvalóan zavarta, hogy a családja ilyen tehetős. A vádaskodó újságcikkek újra és újra felemlegették ezt az óriási előnyt.

A maradék néhány mérföldet barátságos csendben tették meg. A parkolóban az övéken kívül csupán néhány autó állt. Az általában zsúfolásig telített buszparkolóban is csak egyetlen jármű árválkodott ma.

– Látja? Megmondtam – intett a fejével Dax. – Tulajdonképpen az egész hely csak a miénk. Kétlem, hogy George és Martha valaha is így élvezhették volna a birtokot.

Dax végigsimított Kelly állán, mielőtt hátranyúlt a kabátjáért, és kiszállt az autóból.

Kinyitotta Kellynek is az ajtót, és felsegítette rá a kabátját. Keze csak éppen hogy és csak rövid ideig pihent a lány vállán, majd gyengéden a könyökéhez ért, hogy a kapu felé terelje.

A rácsos ablak mögött ülő, a gyarmati korokból származó öltözékben díszelgő hölgy megszólalt.

– Sajnos nem a legszebb napot választották a látogatásra, de remélem, nem szegi kedvüket az eső, és megtekintik melléképületeinket is. Úgy húszpercenként indulnak csoportok, de csak nyáron ragaszkodunk pontosan a menetrendhez, mert olyankor tömegek vannak itt. Épp most készül egy csoport fel a házhoz, csatlakozzanak hozzájuk. A vezetőjük is nemsoká megérkezik.

– Köszönjük. – Dax felvillantotta híres mosolyát. – Én egy nyári napon szerettem volna jönni, de a húgom kizárólag ma ért rá.

Kelly elképedve bámult fel Daxre. Érezte, hogy szabályszerűen leesik az álla, szája bután tátva maradt Dax fesztelenségétől. Tovább sétáltak, és Kelly dorgálóan közölte:

– Maga örült!

Dax nem nézett a lányra. Azzal volt elfoglalva, hogy előhalássza az összecukható ernyőjét mély kabátzsebéből. Megnyomta a gombot, és az ernyő hangos pukkanással kinyílt, gombaként takarva őket az eső elől.

– Maga tényleg azt hiszi, hogy az emberek a húgának fognak nézni? – állt meg Kelly a házhoz vezető kavicsos ösvényen.

Dax lenézett rá a csepergő esőtől védő esernyő alatt.

– Nem, azt hiszem, nem fogják – mondta egy pillanatnyi elfogulatlan vizsgálódás után. – Legjobb lesz, ha gyakoroljuk a szerepünket. Itt van, fogja meg. – Azzal Kelly kezébe nyomta a fogantyút.

– Hugicám! – kiáltott fel Dax, és a vállainál fogva megragadta a döbrent lányt. – No, nézd csak, micsoda gyönyörű nővé váltál. – Lehajolt hozzá, és alaposan szájon csókolta. – Hadd lássalak!

Kelly Dax színészkedésétől kábultan, engedelmesen állt, mialatt a férfi nem zavartatta magát. Szétnyitotta a lány kabátját, és szemérmetlenül végigpásztázott pulcsis felsőtestén.

– Soha nem gondoltam volna, hogy a csupa kéz és láb kislányból ilyen kerekded felnőtt válik.

Kelly elképedten szóra nyitotta volna a száját, de nem volt alkalma szidalmait hangosan kifejezésre juttatni, mert Dax már folytatta is.

– Minden szín imádni valóan jól áll neked, tudtad ezt? – A játék hirtelen más hangszínt kapott. – Gyönyörű vagy feketében. Imádtam a zöldet, amit a repülőn viseltél. – Dax hangja mélyebb lett és fátyolos. – És isteni vagy sárga frottírtörölközőben. Létezik egyáltalán olyan szín a világon, ami eltompítja a szemed csillogását, vagy elsápasztja a bőröd színét, vagy nem kelti életre a hajad?

Dax hüvelykujja ígézően követte Kelly állának vonalát. Szemének mélységes sötétjében Kelly önmagát látta, és megdöbbenette a férfi sóvárgással teli arckifejezése. Nem lenne szabad ilyen közel állnia hozzá, de Kelly nem akarta tönkretenni a pillanatot azzal, hogy figyelmezteti erre.

És végképp nem lenne szabad, hogy ujjai az ajkát érintsék. A mozdulat kezdett túl bizalmassá válni, és nem illett a bály-húg játékba. De hiába tiltakozott az agya, mert szája engedelmeskedett a férfi sürgetésének, és egy cseppet szétnyílt.

Dax feje már veszélyes közelségbe került, de ekkor egy négyes csapat jelent meg mögöttük az ösvényen. Dax elhúzódott.

– Gyere, hugica – motyogta Dax. Visszavette az esernyőt, és elindultak a kis turistacsoport irányába, a magaslaton álló ház felé.

A vezetőjük nem sokáig váratta őket, és felvezette az átázott, de rettenthetetlen csapatot a magaslatra, a házhoz. Ismertetőjét most mondhatta el ezredjére, de szerencsére próbálta színesíteni, könnyedebbé tenni a sablonszöveget. Kelly és Dax a többiekhez hasonlóan figyeltek. Megmászták a lépcsőket, belestek a kötéllal elkerített szobákba, felfigyeltek minden felfigyelnivalóra, akár csak a többiek, ahogy semmire nem fognak emlékezni később, akár csak a többiek.

Amikor a hivatalos vezetés véget ért, újfent elhangzott a felhívás a melléképületek és a környező földek megtekintésére. A csoport nagy része célba vette a konyhát és a tárlóhelyiségeket. Kelly és Dax a Washington család személyes holmiját rejtő kis épület felé vette az irányt.

– Gondolt már valaha arra – mondta Kelly –, hogy ha elnök lesz magából, akkor kétszáz év múlva emberek jönnek–mennek majd a házában, és megbámulják a borotváját?

– Eldobható borotvát használok, de majd figyelmeztessen, hogy mindig tartsam tisztán a műfogsoromat. – Felnevettek, és Dax ösztönösen átölelte Kellyt.

Elsétáltak a Washingtonok sírboltjához.

– Tudta, hogy a pletykák szerint Washington egy másik ember feleségébe volt szerelmes? – kérdezte halkán Dax.

– Tényleg? – kérdezett vissza Kelly elcsukló hangon.

– Igen. Így mondják.

– Milyen szomorú.

– Nem biztos, hogy az – ellenkezett Dax. – Lehet, hogy a nő iránt érzett szerelme igazán különleges volt.

– Igen, lehet. – Miért szeretne most sikoltani?

– Az biztos, hogy az országért véghezvitt cselekedeteinek értékéből ez semmit nem vesz el. Nem hiszem, hogy sokat számítana.

– Most nem – mondta Kelly rekedt hangon. – De akkor, amikor történt, igen sokat számíthatott azoknak, akiket érintett az ügy.

A lány feje valahogy Dax mellkasán kötött ki. A férfi sóhaja felborzolta a haját.

– Azt hiszem, igaza van – hangzott a szomorú válasz.

Kisétáltak a temetőből, és visszafordultak a főépület irányába. Dax le akarta rázni magáról a mélabús hangulatot, ezért azt javasolta, hogy egyenek még valamit, mielőtt visszaindulnak.

– Ha jók az értesülesem, az itteni étterem nem olyan rossz, és most valószínűleg asztalfoglalásra sincs szükség – mondta, miközben kinyitotta a majdnem teljesen kihalt étterem ajtaját.

A juharfa asztalok és székek takaros sorokban álltak a fapadlón. Minden ablakot kikeményített, fehér fodros függöny szegélyezett, az asztalokat vékony, magas szárú, sárgaréz gyertyatartó díszítette. A gyertyák hangulatos, halvány fényt vetettek a vidékies hangulatot árasztó falakra.

A gyarmati idöket idéző asztalokból csak három volt foglalt. A kandallókban vidáman égett a tűz. Dax az egyik kandallóhoz közeli asztalhoz vezette Kellyt, ahonnan remek kilátás nyílt az ápolt kertre. Egy pincérnő odasietett hozzájuk, és felvette a rendelést. Kagylóleves két személyre. Amikor elpusztították a finom fogást, Dax újra jelzett a pincérnőnek.

– Desszertet is szeretnénk. Mit tud ajánlani?

– A házi készítésű pitéink igazán finomak. Cseresznyés, almás és diós.

– Pompás. Két adag cseresznyését kérünk.

– Nem, én diósat szeretnék – vágott közbe Kelly. Daxbe mintha villám csapott volna.

– Nem mehet el úgy George Washington házából, hogy nem evett cseresznyés pitét. Ez hazaellenes.

Kelly nevetett, de kitarzott a diós mellett.

– Rendben – mondta Dax fintorogva. – És mindkettőre kérünk egy–egy gombóc vaníliafagyaltot.

– Nem, én tejszínhabot kérek az enyémmre.

Dax elhúltan fordult felé.

– Most maga rendel vagy én?

Kelly és a pincérnő felnevettek Dax savanyú ábrázatát látva.

– Maga nem kérdezett meg engem, hogy mit szeretnék, és én tejszínhabot kérek.

Dax csalódottan megrázta a fejét, majd túlzott udvariassággal tette fel a kérdést:

– Kávét?

– Teát – felelt Kelly kihívóan.

A pincérnő már szinte rágörnyedt az asztalukra a nevetéstől.

– Tejszínt?

– Nem.

– Igen – felelt Kelly ugyanabban a pillanatban.

Dax felnézett a pincérnőre, és hangos színpadi suttogással közölte:

– Azt hiszi, hogy szabad asszony.

A pincérnő lehajolt, hogy válaszoljon.

– Az olyan házasságokat értékelem, ahol mindkét fél egyenlőnek tekinti a másikat.

Azzal elsétált, szoknyája pimasz módon libegett utána.

Kelly lenézett a bal kezére, amely az asztal tetején pihent. Érthető tévedés. Középső ujján ott ragyogott az egyszerű arany karika. Szeme sarkból látta, ahogy Dax keze az övéhez közeledik, és eltakarja azt.

– Azt hiszi, hogy a feleségem – mondta lágyan. – Amíg nem ismer fel egyikünket sem, és megmarad ebben a hitében, szerintem jó lenne, ha fognánk egymás kezét.

Hosszú ujjai összekapcsolódtak a lányéval, és gyengéden megszorította a kezét.

– Azt hiszem, igaza van – felelt a lány, és viszonzta a szorítást.

A vidáman pattogó tűzbe bámultak. Aztán csak az esőt figyelték, amint patakokban folyik le az ablaküvegen. A monoton zuhogás elhomályosította a kilátást, lekerekítette a világ hegyes szögeit, letompította a valóság éles fényeit. Így könnyebb volt úgy tenni, mintha a dolgok másképp lennének, mint ahogy valójában vannak. Nem tudtak ellenállni a kísértésnek. Csak bámulták egymást.

Az étterem melegsége selyemgubóként ölelte körbe őket. A konyhából kiszűrődő porcelán– és evőeszköz–csörömpölés sem tudta elszakítani a néma üzenetek fonalát, és a körülöttük levők mozdulatai sem vonták el figyelmüket a másik arcáról.

– Most veszem csak észre, hogy ki van lyukasztva a füle – jegyezte meg Dax. – Fájt?

– Pokolian.

Dax széles vigyort öltött, de nem nevetett fel.

– Magából sose lenne jó politikus, Miss Preston. Maga túlságosan szókimondó, túl egyenes.

Miss Preston, nem Mrs. Williams. Itt, most és vele ő Miss Preston.

– Hogyan szerezte azt a sebet a szeme alatt?

– Csúnya? Azonnal megyek a plasztikai sebészhez!

– Nehogy ilyet tegyen. Hiszen... – Már majdnem kimondta, hogy gyönyörű, de meggondolta magát. Félt, hogy a férfi zokon venne egy ilyen nőies jelzöt. Dax szemöldöke kérdőn a magasba emelkedett. – ...igazán vagány külsőt kölcsönöz magának – módosította a mondat végét.

– Én csak egy átlagos szájhős vagyok. De ami azt illeti, volt nálam vagányabb Deveroux is, aki még a Lafitekkal is összeszúrta a levét.

Kelly félredöntött fejjel hunyorított.

– Azt hiszem, magából tényleg remek kalóz lehetne.

– Talán nekem is ki kellene fúratnom a fülem. De csak az egyiket, persze. Az sokkal... vagányabb külsőt kölcsönöz.

Még akkor is nevettek, amikor a pincérnő eléjük tette a tálcat.

– Kér még valamit? – kérdezte Dax, mikor végeztek.

– Ezt komolyan kérdi? Levegőt is alig kapok – felelt Kelly.

– Ha gondolja, futhat a kocsni után, hogy elégessen néhány kalóriát.

– Örülök, ha el tudok vánszorogni a kocsniig – vallotta be Kelly, miközben Dax felsegítette a kabátját. Rendezték a számlát, és sajnálkozva léptek ki az étterem melegéből a hideg külvilágba. Próbáltak minél kevesebb pocsolót útba ejteni a kocsni felé rohantukban. Az eső jóval erősebben zuhogott, mint eddig.

A hideg motor csak némi hízélgés után volt hajlandó beindulni, de aztán bőgve életre kelt, és Dax óvatosan kikormányozta az országútra.

– Ez aztán a zivatar – jegyezte meg Kelly aggódva, miután néhány mérföldet már haladtak a szakadó esőben. Még az ablaktörő fürge, kitaró tánca sem segített sokat, az utat egybefüggő vízfal takarta előlük.

– Órűlség ilyen időben vezetni. Azt hiszem, van itt egy... – Dax elhallgatott, próbálta meglelni az út szélét a bepárasodott ablakon keresztül. – Itt is van! – kiáltott fel, és óvatosan nyomta a féket, amíg az autó le nem lassított annyira, hogy be tudott fordulni egy mellékútra.

– Itt megvárjuk, amíg lecsendesedik az eső.

6. FEJEZET

A sportkocsi még jó néhány métert döcögött a keréknyomoktól hepehupás dűlőúton, mire Dax lefékezett egy félig védelmet nyújtó tölgyfa ágai alá, és leállította a motort. A rádió hirtelen elhallgatott, az ablaktörők abbahagyták az ütemes zümmögést, a motor nem remegett már alattuk bűgva. Csak az eső dobolt kitaratóan. Fűlsüketítő volt a csend.

Dax átnyúlt az ülésen, és megérintette Kelly vállát.

– Nem fázik? Nincs szüksége a kabátjára? – Kabátjukat még Mount Vernonban az ülések mögé hajtogatták.

– Nem, azt hiszem, a fűtés már eléggé felmelegítette a kocsit.

– Ha fázik, szóljon. Odaadom a kabátját, vagy járatom egy kicsit a motort. – Keze lecsúszott a lány karján a kezéig. – A keze teljesen átfagyott. – És masszírozni kezdte őket.

– Tudom. Soha nem akar felmelegedni.

– Tegye zsebre.

– Hiába.

– Akkor tegye az én zsebembe. – Dax csak félig szánta viccnek az ajánlatot.

– És akkor mit csinálna a saját kezével, hogy ne fagyjon meg? – Kelly kíváncsi volt, erre mit lép a férfi.

Dax szeme felcsillant a hirtelen jött nappali sötétben.

– Feltalálnám magam – válaszolta mély dörmögéssel. Ujjai a lányéhoz simultak, és egyesével végignyomkodta őket. Elmerült a puha bőr tanulmányozásában. Aztán a szájához emelte a finom kezét, és ajkával alig érintve végigszántott az ujjhegyeken.

– Ha már véletlenül épp egy eltűnt katona feleségébe kellett botlanom a repülőn, miért kell, hogy ilyen gyönyörű legyen? Miért kell, hogy épp maga legyen az? – Szája már Kelly tenyerét csókolta, annak beszélt.

– Ne mondjon...

– Csitt! Ha már mást nem tehetek, legalább beszélni engedjen, Kelly. – Forró nyelvével megérintette a lány kezének belsejét, amitől Kellynek a lélegzete is elakadt. – De ha nem maga lenne az, kétlem, hogy egyáltalán felálltam volna a helyemről, hogy mint egy rossz repülőre pottyant Sir Galahad, megmentsem magát.

Kelly képtelen volt bármiféle válaszra. Dax nyelve lassan, ráérősen kóborolt az ujjai közt. Túlságosan kihívó és érzéki volt ahhoz, hogy megengedje, de túlságosan jó volt ahhoz, hogy leállítsa. Dax Kelly kezével takarta el a száját, miközben felnézett a lányra.

A szűk tér levegője átítatódott a ki nem elégített szenvedély illatával. Lélegzetük párás fátyollal bontotta a hideg kocsiaablak belsejét. Amikor Dax közelebb hajolt, ruhája susogása olyan volt, akár az őszi szellő által felkapott levelek zenéje. Mintha minden megnagyobbodott volna. Dax majdhogynem számba tudta venni a lány fekete szempilláit. Kelly szája sarka minden lélegzetvételnél enyhén megremegett. Dax attól a perctől fogva, hogy először megpillantotta, magáénak akarta tudni ezt a gyönyörű száját.

Kelly még nem érezte soha ennyire tehetetlennek magát. Tudta, hogy valójában nem érzett soha ehhez hasonlót egész életében. Súlytalanul lebegett, és valami nehéz nyoma mégis lehúzta. Fájdalmasan lobbant fel benne a vágy. Olyan erőt érzett magában, amelyet, még soha nem tapasztalt, izmai mégis mintha cseppfolyóssá váltak volna. Egész teste reszketett az élő erőtől, ennek ellenére úgy érezte, hogy mindjárt behal ebbe a lüktetésbe.

Csak akkor vette észre, hogy Dax felé mozdult a keze, amikor az már kifésült egy nedves, kóbor hajszálat a férfi homlokából. Tehetetlenül nézte, ahogyan a saját hüvelykujja végigsiklik azon a halvány hegen a szeme fölött.

Dax úgy ejtette ki a lány nevét, akár egy imádságot, mielőtt ajka rátapadt az ajkára. Dax szájának érintése annyira légies volt, hogy ha Kelly becsukja a szemét, talán meg sem érzi, hogy szájuk összeért. De nyitva volt a szeme, és azt is látta, hogy Dax hirtelen hátrahúzódik. Csalódottság áradt szét benne. Újra érezni akarta a férfi szájának sürgető, melegét. Azt mondta, hogy a türelmetlenség az egyik bűne, és Kelly most kétségbeesetten vágyott arra, hogy bizonyosságot szerezzen arról a híres türelmetlenségről.

Am Dax nem akarta a pillanatot kergetve kihasználni Kelly hangulatát. Megfogta a lány kezét, a pulóvere alá csúsztatva, és erősen a mellkasához szorította.

– Itt majd felmelegszik! – ejtette vissza Dax a pulóver alját. A lány fejét két keze közé fogta, és az arcát figyelte, miközben Kelly óvatosan mozgatta ujjait a férfi tűzforró bőrére. Kelly lecsukta a szemét. Ahogy nőtt a bátorsága, úgy szélesedtek az ujjai által leírt körök is. Lány ajka szétnyílt, és halk sóhajt hallatott. Dax csak eddig bírta. Szája a lányén termett, és magába szívta édes lélegzetét.

Nyelve végigcirógatta a lány fogsorát, és ez a gyengéd nógatás is elég volt, hogy bebocsátást nyerjen. Nyelve hegye rátalált a lányéra, és érzéki kényelemmel fedezte fel azt. Majd játékos bujasággal puhatolta ki szája minden szegletét, hogy ráleljen az érzékeny pontokra. Kelly egész testével nekifeszült, mikor sikerrel járt.

Amikor Dax nyelve visszahúzódott, Kellyé követte. Tapogatózva, kislányosan simított végig Dax száján, és az megnyílt előtte. Daxet meglepte a lány tapasztalatlansága, a fiatalos ügyetlenség és félénkség, amivel megcsókolta őt. De a bátortalan reszketés hamar eltűnt. Amikor Kelly nyelve végigsiklott Dax szájpaddlásán, a férfi felnyögött, és erősen magához szorította a lányt.

Kénytelenek voltak elszakadni egymástól, hogy levegőt vegyenek. Dax reszelősen Kelly fülébe súgott.

– Soha ne félj tőlem, Kelly. Nincs miért. – Félénkségét riadt óvatosságnak érezte.

– Tudom, tudom. Nem erről van szó. Csak... azt hiszem, én nem vagyok jó... Olyan fiatal voltam, és már olyan rég volt...

– Istenem, ha tudnád, hogy ettől csak még édesebb vagy. Annyival édesebb! Majd megtanulod, majd egymástól tanulunk.

Ujját a pulóver magas nyakába akasztotta, és lejjebb húzta azt, hogy felfedje az alatta rejtőző sima bőrt. Tapogatózó ajka felvándorolt a lány nyakától a füléig. Nyelvével izgatóan gyötörte a fülcimpáját, fogai közé véve az apró arany gömböcskét. Halkan felnevettek, de Kelly nevetése elragadtatott zihálásra váltott, amikor Dax nyelve füle belsejét vizsgálta. A lány megborzongott.

– Fázol? – kérdezte a férfi.

Kelly megrázta a fejét, de csak kicsit, ügyelve arra, hogy a férfi nyelve a helyén maradjon.

– Nem.

– Szólj!

– Szólok. – Fázni? Mellette soha nem fázna. Dax szája könnyörtelen volt. Kelly soha nem hitte volna, hogy van olyan férfi, aki ennyire ráérez egy nő vágyaira... épp arra, amire szüksége van. Mintha felkutatná és megérezné teste minden egyes kívánságát. Egy cseppet sem volt mohó vagy esetlen. Lassú, gyakorlott mozdulatainak egyetlen célja az volt, hogy örömet szerezzen a lánynak.

Kellyt megijesztette a torkában egyre erősödő lüktetés. Félt, hogy nemsokára képtelen lesz levegőt venni. Keze a pulóver alatt nyugtalanul átvándorolt a férfi hátára, remélte, hogy ott meg tud kapaszkodni, mielőtt végleg kicsúszna a világból.

Dax újra megcsókolta, óvatosan, de egyre mohóbban. Keze Kelly arcáról a nyakára tévedt. Hüvelykujjával kulcsontját térképezte fel, és amikor lejjebb vándorolt, hogy átölelje Kellyt, keze szellemként siklott át a melle felett.

Istenem, segíts, könyörgött Dax némán. Ne engedd, hogy megérintsem. Ha megteszem, soha nem leszek képes elengedni.

Kelly lágy légzése felgyorsult, mintha apró vattacsomók bombázták volna a férfi ajkát. Dax érezte, ahogyan a lány combizmai megfeszülnek, ahogy az övéhez érnek. Amikor a lány összefüggéstelenül motyogott valamit, és kissé megemelkedett, épp Dax keze alá, az addig határozatlanul, várakozón lézengő kéz megtalálta a helyét.

Dax tisztességes szándékait mintha elfújta volna a szél. Kelly alig észrevehető válaszan felbátorodva karjaiba zárta a lányt. Szenvedélyes sóhajaik egymást követték. Kelly lassacskán feloldódott, és átadta magát a férfi további vizsgálódásának. Hátradőlt az ülésben, és kezeit a férfi háta mögött összekulcsolva közelebb húzta magához.

A férfi gyengéden cirógatta, becézgette a lányt. Lecsukta a szemét, és maga elé képzelte, amit éppen simogatott, az anyagát, a színét. Nem látni maga volt a gyötrelme, de elképzelni maga a mennyország. Azonnal rátalált a leheletnyi melltartóra, és hüvelykujja végigsöpört az izgalomtól megkeményedett és magának pimaszul figyelmet követelő mellbimbó fölött.

– Olyan gyönyörű – dűnnyögte Dax, miközben arcát a lány gömbölydedségébe fúrta, és mélyet szippantott az illatából, ami átítatta a pulóver szövetét. Orrával és szájával Kellyhez dörgölözött, de ujjai sem hagytak fel a gyengéd kínzással.

– Olyan finom az illatod – suttogta, mielőtt ajkaival körbefogta az egyik követelőző mellbimbót. Nyelve benedvesítette a lány felsőjét.

– Ó, Dax! – Kelly keze élével nekifeszült Dax vállának, és a hirtelen lökéstől a férfi bevverte a fejét a mennyezetbe.

– Fájdalmat okoztam? – kérdezte Dax ijedten Kellyt.

Nem, nem. Egyáltalán nem fájdalom volt az, amit érzett. Mark is megérintette ezen a helyen, de sohasem ennyi bensőséggel. Kelly soha nem érzett ehhez foghatót sem. A gyönyör áthatított rajta, olyan mélyen, hogy

egyenesen a méhébe fúródott, és felnyitotta az elfojtott vágyak gátját. A vágyakozás olyannyira betöltötte teljes lényét, hogy szinte beleremegett. Már nem bírta féken tartani, és ez megijesztette, halálosan megrémítette.

Dax leolvasta a félelmet Kelly arcáról, és önmagát hibáztatta miatta. Büntudatosan, erőtlenül megrázta a fejét.

– Sajnálom, Kelly. Csak meg akartalak érinteni, csókolni akartalak.

Kelly szomorúan bámult ki az esőbe, miközben Dax sebességbe kapcsolt. A hátsó kerekek megpörögtek a vízes fűvön, de Daxnek végül sikerült zötyögve visszairányítania a kocsit a főútra.

Az eső bánatos szitalássá szelődött. Dax kikapcsolta a rádiót, s most csak az ablaktörlők ide–oda kattogása csapott egyedül zajt. Lassan haladtak a város felé, s a férfi a csúcsforgalomban kialakult dugót szidta.

Nyikorogva fékezett le a szálloda előtt. Sokáig nem nézett Kellyre, és amikor végül rápillantott, meglepetten látta, hogy a lány szemében könny csillog. Szája érzelmektől remegett.

– Kelly...

– Csodálatos nap volt. Bocsáss meg, Dax, amiért... Nem az ijesztett meg, hogy megérintettél, hanem az, hogy én nem akartam, hogy valaha is abbahagyj.

Mielőtt a férfi bármit is felelhetett volna, Kelly már el is tűnt. Futva ment be a szálloda ajtaján.

Kelly összekuporodva feküdt a takaró alatt, csak a fehérenűje volt rajta. Nem tudta biztosan, mennyi idő telt el azóta, hogy belépett a hideg, elhagyatott szobába, levetkőzött, és bebújt az ágy hamis oltalmába. Ruhái szerteszét heverték az ágy körül. Tudta, hogy pihennie kellene, próbált is aludni, de elkerülte az álom.

Agyában örvényként kavarogtak a gondolatok. Gyűlölte, hogy ennyire bizonytalannak, és bűnösnek érezte magát, mert ha tettel nem is, de gondolatban ezerszer elárulta Markot Ráadásul büntudata volt azért is, hogy ilyen szégyentelenül félrevezette Daxet. A ma történetek után nem is hibáztathatja azért, ha megveti őt.

Szíve a torkába ugrott, amikor meghallotta a halk kopogást az ajtaján. Mikor megérkezett, kirakta a „Ne zavarjanak” táblát, és a telefont is félretette. Tehát bárki is állt az ajtó túloldalán, úgy tűnt, nem veszi őt komolyan.

Ledobta magáról a takarót, és nesztelenül az ajtóhoz ment. A kémlelőnyílásra szorította a szemét, és egy szállodai egyenruhát viselő férfit pillantott meg odakint.

– Igen?

– Mrs. Williams?

– Igen – ismételte, most a kérdő hangnem elhagyásával.

– Jól érzi magát, hölgyem? Mr. Bartelli vagyok, a szálló egyik igazgatóhelyettese. Egy bizonyos Mrs. Allway próbálta önt telefonon utolérni, de nem sikerült neki. Aggódik önért, és megkért, jöjjen fel ellenőrizni, minden rendben van–e. Jól érzi magát?

– Igen, Mr. Bar... Bartelli. Csak zavartalanul szerettem volna pihenni, ezért tettem félre a kagylót. Kérem, mondja meg Mrs. Allwaynek, hogy jól vagyok, és hogy reggel találkozunk. – Mondhatta volna, hogy majd ő maga felhívja a barátnőjét, de senkivel nem akart beszélni.

– Rendben. Biztos benne, hogy nincs szüksége semmire?

– Igen, köszönöm. Jól vagyok.

– Jó éjt! Elnézést kérek a zavarásért!

– Jó éjt! – Kelly a kis üveglencsén keresztül nézte, ahogy az eltorzított, apró alak eltűnik a folyosófordulóban.

Mivel már úgymint felkelt, úgy döntött, lezuhanyozik, mielőtt visszabújik az ágyba. A víz remekül megnyugtatta és ellazította. Túlságosan is remekül. Ahogyan forrón és elpilledve kilépett a zuhany alól, megpillantotta magát a tükörben. Bőrét rózsaszínre hevítette a forró víz. Melle bizsergett a frissítő vízpermettől. Miközben tükörképét figyelte, felemelte a kezét, és megérintette rózsaszín mellbimbóját. Azonnal felidéződött benne Dax ajkának érintése, és az elviselhetetlen hőség piros tintafoltként ömlött végig a bőrén.

Zavarba jött a saját testi vágyaitól, szégyent érzett miattuk. Visszamenekült az ágyba, és szorosan maga köré csavarta a takarót. Soha nem tűnt ennyire üresnek és barátságtalannak az ágy. Valamiféle kamasz kísértésnek engedelmessé magához húzta és szorosan átölelte a párnát, hozzádörzsölte a kezét, és azt kívánta, bárcsak meleg, élettel teli testté változna, és szerelmes szavakat suttozna a fülébe. De ez sem hozott sem testi, sem lelki enyhülést.

A szívében növekvő fájdalom végül győzedelmeskedett, és Kelly szabad folyást engedett a könnyeinek.

Reggelre kicsit jobban lett, legalábbis határozottabbnak érezte magát. A tűzzel játszott, és csakis magát hibáztathatta azért, hogy megperzselődött. Hányszor mondta Nicole-nak, hogy sem az időt, sem az erőfeszítést nem éri meg semmilyen viszony, mert úgyszólván csak katasztrófával végződhet. És tessék, Dax Deveroux-vel kapcsolatban elhagyta a saját józan esze. Csak azt sajnálta, hogy nem dörgölheti Nicole orra alá, hogy mennyire igaza volt. Sem Nicole, sem más nem tudhat Daxról. Hisz nincs is miről tudniuk. Vége lett, mielőtt elkezdhették volna.

Fahéj színű ruhája nem igazán illett komor hangulatához, de meggyőzte magát, hogy jó lesz így is. Haját egyszerű kontyban hátrafogta a tarkójára, és semmilyen ékszerrel nem vett fel. Nem akart nőiesnek vagy sebezhetőnek tűnni, vagy annak érezni magát.

Bettyt már korábban felhívta, és megbeszélték, hogy lent találkoznak, hogy ahogyan korábban is, együtt menjenek a Capitoliumi Dombra. Amikor megérkeztek, Kelly egyenes háttal és magasra emelt fejjel lépett be az albizottsági terembe, nem nézett se jobbra, se balra. Elfoglalta a helyét, és próbált beletemetkezni a jegyzeteibe, de azok összefolytak a szeme előtt.

Csak amikor Parker képviselő megnyitotta az ülést, emelte fel ő is a fejét. Készakarva nem nézett Dax irányába, de azért nagyon jól tudta, hogy ott van. Szeme legszélső sarkából jól látta őt. Szürke öltönyt, világoskék inget és gesztenyeszínű nyakkendővel viselt. Kelly megtiltotta a szemének, hogy elkalandozzon Parker képviselőről.

– A mai délelőttöt a haderő egyik újabb nyilatkozatával kezdjük, amelyet Hamilton ezredes lesz szíves felolvasni nekünk. A dokumentum nagy vonalakban vázolja a hadseregnek az eltűnt katonák felkutatására tett eddigi lépéseit. Ezredes, öné a szó.

Az ezredes kihasználta a lehetőséget, és a nyilatkozat egyetlen szavát sem átugorva két órán keresztül szórakoztatta közönségét nazális egyhangúságával. Ha Kelly idegei nem ilyen feszültek, minden bizonnyal elaludt volna. Walsh képviselő horkolása viszont többször is túlharsogta Hamilton ezredes kitartó baritonját.

Kelly először a körmét tanulmányozta, majd az asztallap felületét és a csilláron díszelgő pókhálót vette alaposan szemügyre. Daxet sikeresen elkerülte a tekintete. Betty összevissza mocorgott mellette, és egyszer oda is hajolt hozzá.

– Örülök, hogy ennyire unalmas ez az ezredes. Ha egy picit is érdekesebb lenne, még odafigyelnének, és az nem lenne feltétlenül jót az ügyünknek. – Kelly csak elmosolyodott. Mit gondolna a barátnője, ha tudná, micsoda áruló ő?

Néhány perccel dél előtt Hamilton ezredes pontot tett utolsó megjegyzése végére. Parker képviselő újabb ütest mért kalapácsával a faalátétre, minek következtében mindenki rá figyelt, ő pedig lepillantott Kellyre.

– Mrs. Williams, mielőtt szünetet tartunk, szeretne hozzátenni valamit az elhangzottakhoz?

Kelly nem volt felkészülve erre a hirtelen lehetőségre, és idegesen megnyalta a szája szélét. Felegyenesedett a székében, és még önmagát is sikerült meglepnie hangja higgadtságával.

– Csupán annyit, hogy már mindent elmondtunk, amit szükségesnek ítéltünk megosztani önökkel. Mindannyiunk nevében szólva nem hiszem, hogy önök, mint az amerikai nép képviselői, valaha is fontolóra vennék egy olyan törvényjavaslat elfogadását, amely országunk bármelyik polgárát halottá nyilvánítaná, holott a halálát semmi nem bizonyítja.

– Igaz – folytatta –, hogy ez által az adózók pénzét takarítanak meg, de mennyit ér egy emberi élet? Hogyan is lehetne ezt az értéket pénzben felbecsülni? Én személy szerint úgy érzem, hogy legalábbis néhányan az eltűntek közül még életben lehetnek, még rájuk bukkanhatunk, de ha ez nincs is így, vajon családjaik nem érdemlik-e meg a tiszteletet és a kárpótlást azért a szenvedésért, amin keresztülmentek? Ha a kongresszus ezeket az embereket halottnak nyilvánítja, és fizetésüket befagyasztja, azzal Amerika a legkegyetlenebb módon taszítaná el magától gyermekeit.

Parker képviselő rejtett egyetértéssel mosolygott Kellyre a taps alatt. Kérdőn tekintett a bizottság többi tagjára: merészel bárki is vitába szállni a hölgygel? Miután senki sem jelentkezett, újra magasba emelte a kalapácsot, és lecsapott.

– A meghallgatást fél háromig feloszlatom, amikor is újra összegyűlünk a döntéshozatalra. – A kalapács elbocsátóan ismét nagyot csattant.

Kellyt azonnal körbefogták a fotósok és a riporterek. Bizonyos kérdésekre válaszolt, mások elől kitért, és mindeközben módszeresen haladt az ajtó felé. Amikor végre kiszabadult a teremből, bocsánatot kért, áttört a tömegen, és a mellékhelyiség felé vette az irányt. Betty szorosan követte.

– Csodálatos voltál, Kelly. Köszönjük! – Az idősebb asszony örömeiben szorosan átölelte, de amikor hátrébb lépett, megdöbbenően vette észre, hogy Kelly mennyire megviselt.

– Jól vagy? Olyan sápadt vagy, mintha szellemet láttál volna.

– Semmi baj, jól vagyok. Igazán. – Kapkodó légzése nem igazolta a kijelentést. – Olyan nagy volt odabent a tömeg, és az a sok ember, meg a villogó gépek. Utálok a figyelem középpontjában lenni.

– Akkor próbálj meg kevésbé drámaian, gyönyörűen hősiesnek látszani! – Mivel Kelly még csak egy halványít sem mosolyodott el, Betty gyorsan hozzátette: – Majd én kimegyek előtted, és elhessegetem őket. A lépcső tetején megvárlak. Nem kell sietned. – Mielőtt kilépett volna, még visszafordult. – Kelly, azt hiszem, nyertünk.

Végre Kelly is visszamosolygott.

– Én is azt hiszem.

– Egy perc múlva találkozunk.

Kelly belerogyott egy foltos, kopott székbe, és remegő kezébe temette sápadt arcát. Kis híján vége volt. Mindenki őt magasztalta, és ő ezt nem érdemelte meg. Nem, nem, bizonygatta magának, miközben mély levegőt vett. Kényszerítette magát, hogy megmocsanjon. Odament a mosdóhoz, kezét mosott, megigazította a haját, és újra berúszolta a száját, amitől sápadtsága csak még feltűnőbb lett.

Felkapta a kabátját és a táskáját, kinyitotta az ajtót, és kilépett az üres folyosóra. Visszanézett a terem felé, és amikor a lépcső irányába fordult, hirtelen Dax alakja magasodott fölé. Levegő után kapkodva lefékezett.

– Nyugi, nyugi, ez csak egy újabb véletlen találkozás – suttozta Dax alig hallhatóan, széles mosolya fedezékéből.

Kelly átpillantott a válla fölött, és meglátta Betty alakját a hosszú folyosó végén.

– Mit keresel itt?

– Én itt dolgozom – jegyezte meg Dax gúnyosan. Kelly megpróbálta kikerülni, de a férfi megragadta a karját. – Sajnálom, nem szeretnék minden hájjal megkentnek tűnni, de a fenébe is, beszélni akarok veled. – Elengedte a lány karját, és amikor az nem mozdult, halkan és sietve folytatta. – Egész éjjel próbáltalak hívni, de a kagyló félre volt téve. Leszóltam a portára, persze névtelenül, és megkértem őket, hogy nézzék meg, rendben vagy-e. Mr. Bartelli felvilágosított, hogy már volt fenn nálad, és hogy jól vagy, csupán magányra vágytál.

– Így van, magányra vágytam... vágyom.

– Hát akkor nincs szerencséd.

– Dax...

– Csitt! Itt jön Csupafül Van Dorf. Te is a nyolc ötvenes New Orleans-i járattal jössz haza?

– Igen.

– Akkor majd a gépen beszélünk. – Felemelte a hangját. – Az a véleményem, Mrs. Williams, hogy a bizottság el fogja vetni a javaslatot. Á, helló, Al. Maga miért nem ebédel a többi kedves sajtófiúval együtt?

– Mert én nem vagyok kedves – érkezett a válasz, ocsmányul ravasz mosoly kíséretében. – Mrs. Williams, gyönyörűen beszélt, mint mindig. Mindent úgy is gondol, ahogy mondta?

Kellyt meglepte a nyers kérdés.

– Természetesen – felelte indulatosan.

– Rendben, rendben. Csak kérdeztem. Erről jut eszembe, tegnap egész nap próbáltam magát utolérni egy nyilatkozat erejéig, de a szállóban nem találtam. A Hilton portása azt mondta, hogy reggel egy ezüst sportkocsival ment el.

Kellynek sikerült erőt venni magán, és nem vetett aggódó pillantást Daxre. Ehelyett nyugodtan válaszolt.

– Így van. Kirándulni mentem egy barátommal.

– Tegnap nem volt éppenséggel amolyan igazi kirándulóidő.

– Nem, valóban nem volt.

– És mégis kirándulni ment. Hmm. Ugye nem akarja elárulni nekem, ki volt az a „barát”?

– Nem, Mr. Van Dorf, mivel nem tartozik magára.

Van Dorf megvakarta az állát, miközben kutató tekintete Kelly arcát fürkészte. Kelly szilárdan állta az átható pillantást, és csak remélte, hogy az álnok kígyó nem lát bele, mert akkor észrevenné, hogy a szíve szinte szétveti a bordáit. Van Dorf Dax felé fordította rókaarcát.

– Magát sem találtam tegnap, képviselő úr. Furcsa, nemde, hogy maguk ketten vagy együtt vannak valahol, mint most, vagy sehol sincsenek.

– Rettentően sajnálom, hogy nem tudott tegnap elérni, Al. Tudja, hogy soha nem hagyok ki egyetlen alkalmat sem, ha ingyenreklámhoz juthatok. – Dax mosolya olyan őszinte volt, hogy Kelly is majdnem bedőlt neki. Vajon meg lehet megbízni abban, amit ez az ember mond?

– Ha megbocsátanak, uraim, Mrs. Allway vár rám. – Kelly minden további szó nélkül kikerülte őket, és csak a pusztá akaraterjének köszönhetően, hogy nem kezdett el rohanni a folyosón. Még úgy tűnt volna, hogy gyáván megfutamodik.

A szervezet tagjainak nem okozott különösebb meglepetést Parker képviselő délutáni bejelentése, amely szerint az eltűnt katonákat halottnak nyilvánító törvényjavaslatot egyelőre ejti a bizottság. Minden jelenlévőnek megköszönte a közreműködést, és végleg berekesztette az ülést.

Hivatalosnak éppen nem nevezhető ünneplés következett. A szervezet többi hölgytagja könnyes szemmel ölelgette Kellyt és Bettyt. A sajtó együtt érző képviselői is sorra jöttek gratulálni, és azok a bizottsági tagok is felsorakoztak Kelly előtt, akik nyilvánvalóan mellettük voksoltak.

Kelly a termen keresztül is érezte Dax szemének delejező vonzását, és rápillantott.

Al Van Dorf figyelmeztető megjegyzése után nem akarta egyikük jóhírére sem kockára tenni azzal, hogy még egyszer nyilvánosan beszéljen egymással. A férfi szeméből örömteli melegség áradt, de nem csupán Kelly győzelmének örült. Sokkal többet mondott az a sötét szempár. Büszke volt rá, a gyönyörű és ügyes nőre, és Kelly térde elgyengült a néma dicsérettől.

Dax aprót intett a fejével, mintha azt jelezte volna, hogy „később találkozunk”. De nem találkozhatnak! A gyors ebéd után, amelynek Kelly még csak az ízére sem emlékezett, visszaroht a szállodába, összecsomagolt, és bőröndjeit kiküldte a reptérre a hotel limuzinszolgálatával.

Aztán felhívta a repteret, és a jegyét egy korábbi járatra cserélte. Dax és ő nem tettek semmit, ami miatt bármelyiküknek is szégyenkeznie kellene – még nem. De nem szabad kísérteniük a szerencsét. Ezúttal sértetlenül megúsza, és ettől csak még inkább eltökélte, hogy nem megy bele semmilyen viszonyba addig, amíg meg nem tudja, mi történt Markkal.

– Még férjnél vagyok – győzködte magát, miközben Dax távolodó alakját figyelte, és komoly erőfeszítésébe került, hogy ne rohanjon utána, és ne vesse magát az erős, támaszt nyújtó karok közé.

Bettyt letörte a hír, hogy Kelly ilyen hamar elutazik.

– Arra gondoltam, hogy esetleg közösen elmehetnének ünnepelni ma este. Úgy tudom, senki nem utazik holnapnál előbb haza.

– Sajnálom, Betty, de vissza kell mennem. A rádió nem volt éppen elragadtatva, hogy szabadságot vettem ki. – Ez nem volt igaz. A munkaadói büszkék voltak Kellyre a szervezetben betöltött szerepe miatt, és soha nem fukarkodtak az idejével, ha erről az ügyről volt szó. Újabb hazugság. Amióta Daxszel találkozott... – Már felhívtam őket, és mondtam, hogy holnap reggel ott leszek. Igyatok helyettem is egy pohár pezsgőt.

– Fogunk is, abban biztos lehetsz – nevetett Betty. – És nem csak egyet. Vigyázz magadra, Kelly. Nem is tudod, mennyit jelentesz nekünk. Senki nem lehetne nálad jobb szószólónk. Nagyon köszönjük!

Kelly fogott egy taxit a törvényhozás épülete előtt, és egyenesen a reptérre hajtatott. Észre sem vette, hogy már túl is van a szokásos beszállás előtti műveleteken. Az esze azon járt, vajon mit érez majd Dax, ha nem találja majd az esti járaton. Aggódni fog? Dühös lesz? Vagy mindkettő? Vajon utánakérdez, hogy melyik járaton utazott egy bizonyos Mrs. Kelly Williams? Vagy Kelly Preston után fog érdeklődni? Egyikre sem fog rákérdezni. Nem teheti!

Vajon miről akart beszélni vele? Nem tűnt mérgesnek, pedig tegnap este, amikor a szálló előtt Kelly kiugrott a kocsiból, az volt. Mit mondott volna neki ma este? Nem számít. Semmi sem változtathat a körülményeken.

Bekapcsolta a biztonsági övét. Nem kért vacsorát, és hátradöntötte az ülését, hogy alvást színlelhessen. Így akarta elkerülni, hogy a légikisasszony állandóan rá figyeljen.

A repülés eseménytelen volt, nem kerültek viharba. És nem volt ott senki, aki a kezét fogta volna.

7. FEJEZET

- Miért nem jössz velünk?
- Már mondtam, Nicole. Nem akarok.
- Ez nem kifogás.
- Ez a legjobb kifogás.
- Elegem van ebből a dacos kislány szerepből.

– Akkor hagyj békén – kiáltott Kelly, és kezével székestül eltolta magát az asztaltól. Felállt, és odament a mocskos, második emeleti ablakhoz, hogy lenézzen a Chartres utcára. Csepergős idő köszöntött ma a Francia Negyedre, épp megfelelt a hangulatának. Az utóbbi pár napban próbálta elkerülni Nicole-t, de a barátnője végül mégis rábukkant az irodájában a rádiónál.

Az „irodája”, ha ugyan annak lehet nevezni ezt a szekrénynél kicsivel nagyobb lyukat, egy hosszú, sötét folyosó végén nyílt az épület hátsó részében. És ebbe a kis lyukba két ocsmány olivazöld vasasztalt is begyömöszöltek. Kelly az éjfélről hatig tartó műsor lemezlovasával osztozott a helyiségen, de szobatársához eddig még soha nem volt szerencséje. Csak az asztalon álló képről ismerte, amelyen egy magas szőkével feszített, és amelyre ez volt odafirkantva: Jó multság volt! Cindy. A fotónak tiszteletbeli hely jutott a szeméthalom közepén.

Kelly nagyot sóhajtott, és becsukta a szemét. Azt kívánta, hogy mire kinyitja a szemét, az eső legalább egy kis részét tüntesse el az ablakot elhomályosító mocsoknak. De úgy látszik, nem kívánta elég erősen. És a szívére ülő tompa fájdalom sem volt hajlandó eltűnni. Persze egyikről sem Nicole tehet, és Kelly sajnálta, hogy így ráförmedt a barátnőjére. Nicole aggódott érte, ezért nyaggatta. Kelly feléje fordult, bár nem jött el az ablaktól.

- Sajnálom – mondta. – Csapnivaló hangulatban vagyok, és nem lenne szabad ezt rajtad levezetnem.

Nicole formás csípőjével felpattant a lemezlovas asztalára, amitől az megremegett, és Cindy fotója felborult.

– Valóban nem kellene. Ha valaki most rád nézne, azt hihetné, hogy én vagyok az utolsó barátod, úgyhogy jobban teszed, ha kedvesen bánysz velem! – Kezét összefonta gömbölyded melle előtt, és elgondolkodva figyelte Kellyt. – Majd meghalok a kíváncsiságtól, tudod. Mikor adod már fel, és mondd el nekem?

– Mit? – kérdezte Kelly ártatlanul, és talált egy kibomlott szálat a pulóvere ujján, ami feltétlen odafigyelést követelt.

– Azt mondd el, hogy miért vonszolod itt magad összevissza, mint egy francos zombi, amióta csak visszajöttél Washingtonból! Mondd el, miért nézel ki ilyen pokolian rosszul, és miért nem vagy hajlandó megbízni a legjobb barátnődben, és elmesélni neki azt, ami annyira nyilvánvalóan felzaklatott?

- Új fülbevalód van?

– Na ne! Ne is próbálj eltérni a tárgytól, Kelly Preston – figyelmeztette Nicole. – Tudni akarom, hogy mi történt veled odafent, mitől vagy még rosszabb állapotban, mint előtte! Hidd el, hogy már az is elég szörnyű volt. Szóval mesélj. Sem én, sem te nem hagyjuk el addig ezt a szobát, amíg el nem mondd!

- Ki engedte meg, hogy ítélkezz fölöttem?

– Én, mivel nyilvánvalóan szükséged van valakire, aki visszatart attól, hogy végképp magadra zárd az átkozott kagylóhéjadat. Mi a fene ütött beléd?

Kelly megtette azt a néhány lépést, ami elválasztotta az asztaltól, és leroskadt a nyikorgó székbe. Sajgó fejét a repedezett műbőr huzatnak döntötte, és lecsukta a szemét, de ez sem segített.

– Tudod te jól, mi a fene ütött belém, Nicole. Te magad mondtad, hogy mindig olyankor leszek ilyen, amikor valami történik a szervezetben.

– Igen, de ez alkalommal óriási győzelmet arattál. Boldognak kellene lenned, ehelyett siralmasan szerencsétlen állapotban vagy. Ne is tagadd, mert én jobban tudom. Melletted még Hamletet is komédiásnak néznék.

Kelly elmosolyodott, de hiába próbálkozott, valódi kacagás már nem tellett tőle.

- Igenis örülök annak, amit elértünk. Csak fáradt vagyok.

- Megint rossz kifogás, mondj egy másikat.

– Egyszerűen csak nem akarok embereket látni magam körül. – Találkoztam egy férfival, egy csodálatos férfival. Úgy csókolt meg, úgy érintett meg, mint még soha senki. Azt hiszem, beleszerettem. Most mit tegyek? Mit felelne Nicole, ha Kelly kimondaná, amit némán gondolt?

– Ez így nem mehet tovább, Kelly. Muszáj, hogy emberek közt légy. Ne csináld ezt, gyere el velünk erre a ma esti fogadásra. Nem maradunk sokáig, megígérem. Ha azt mondd, hogy ideje menni, akkor megyünk.

– Nem akarok.

– De szükséged van rá, a pokolba is! – kiáltotta Nicole felbőszülten. – Öltözz fel! Igyál egy-két pohárával! Táncolj! Élj, az isten szerelmére! – Leugrott az asztalról, és öklével Kelly csípőjébe bökött. – Ha nem jössz el velünk, egyedül kell kibírnom Charlest egész este. Ezt nem kívánhatod tőlem! Ugye?

Erre már valódi nevetés volt a válasz.

– Miért nem adsz annak a fickónak egy esélyt? Tudom, hogy odavagy érte, csak nem akarsz beismerni. Rendben, rendben. – Felemelte a kezét, hogy elejét vegye Nicole dühös ellenkezésének. – Nem akarsz kettesben lenni vele. Azt mondtad, lesz ott egy másik pasi is.

– Igen, és ő is legalább olyan lehangoló, mint Charles, de komolyan. De ha én kibírom, te is kibírod. A lényeg az, hogy nyilvános helyen leszel, más emberek társaságában ahelyett, hogy otthon kuksolnál egyedül. Kérlek!

– Hol lesz és milyen alkalomból? – kérdezte Kelly lemondóan.

– A Marriottban. Előkelő estély lesz, a Művészeti Szövetség adja. Charles képviseli a televízió-állomást, mivel rendszeresen leadjuk a közérdekű bejelentéseiket. Nyolcra érted megyünk.

– Nem is tudom, Nicole – habozott Kelly.

– Pontban nyolckor – mondta Nicole határozottan. – És ha jót akarsz, kezdj valamit a hajaddal. Gyűlölöm, amikor így hátranyalod. Úgy nézel ki, mint Jane Eyre.

– Ma reggel igazán irodalmi hangulatodban vagy. Először Hamlet, most meg Jane Eyre. Olvastad valamelyiket is?

Nicole jóízűen elnevette magát az ajtó felé menet.

– Isten ments, egyiket sem! Én csak pornót olvasok, hogy ne essek ki a gyakorlatból. – Gonosz kacsintást küldött Kelly felé, mielőtt bezárta maga mögött az ajtót. Úgy a folyosó felénél járhatott, amikor Kelly hallotta a kiáltását. – Pontban nyolckor!

Nyolckor. Addigra képes lesz-e szembenézni a világgal? Voltak kétségei. Eddig nem igazán akaródzott neki. Azt hitte, sajnos tévesen, hogy amint eljön Washingtonból, és visszatér a munkájához, Dax képe hamar elhalványodik, és ő majd elfelejti a történeteket. De nem így történt. Minél több idő telt el, a férfi annál inkább beleette magát az agyába. A nap minden percében azon tűnődött, vajon mit csinál éppen, kivel van, mi van rajta, mit érez, ha esetleg észébe jut.

Őrütség. Teljesen esztelen egy hiábavaló álomba beleélnie magát, de nem tehetett róla. Gyakran azon kapta magát, hogy csak bámulja a telefont, és szuggerálja, hogy megszólaljon. Agya egyik rejtett zugában ott izgett–mozgott a remény, hogy a férfi talán felhívja. Végére is nem volt rajta azon a gépen, amelyen kellett volna. Egy cseppet sem aggódott, hogy mi történhetett vele? Persze ha New Orleansban volt az elmúlt pár napban, akkor hallhatta őt a rádióban, szóval meggyőződhetett róla, hogy legalábbis életben van.

Dax közönyössége nyilvánvalóvá tette, mit is jelentett számára ez a washingtoni közjáték. Csak egy a sok közül. Ráadásul elég kiábrándító lehetett neki, hiszen nem „jött össze”. De hát Dax Deveroux–nak nincs szüksége arra, hogy ilyen nőekkel kezdjen, mint ő, hiszen annyian tennének nagyon is szívesen a kedvére.

Nicole–nak igaza volt. Zsákutcába került. Úgyhogy most vagy hátraarcot csinál, és elindul az ellenkező irányba, vagy rohan tovább egyenesen fejjel a falnak. Ma este megkísérel visszatérni az élők világába. Rápillantott az órájára, és észébe jutott, hogy nemsokára egy támogatóval kell találkoznia, s még át sem olvasta az anyagot.

A táskájából előkerült púdertartó apró tükrébe vigyorogva be kellett látnia, Nicole–nak igaza volt abban is, hogy pokolian rosszul néz ki. A bőre sárgás színben játszott, szeme fakón bámulta botrányos frizuráját, és Washington óta nem törődött a körmeivel sem.

– Rendben, Kelly, már eleget búslakodtál – közölte a tükörképével, majd visszacsapta a púdertartó fedelét. Mielőtt átfutotta volna a reklámanyagot, amely himnuszokat zengett egy acélabroncsos–radiális autógumiról, felhívott egy szépségszalont, és megbeszélte egy időpontot, hogy rendbe szedesse magát.

Nem rossz, gondolta magában, amikor megszemlélte a szépségszalomban eltöltött két óra és az otthoni egyórás szépítkezés végeredményét. Néhány centit vágatott a hajából, hogy megszabaduljon a töredezett hajvégektől. Az egyszerű kontynak, amelybe a fodrász rendezte a frizuráját, előkelően finom hatást kölcsönöztek a tarkóját és arcát csiklandozó tincsek.

A zabkásapakolástól arcbőre sugárzóan ragyogott, az arcfestést is csak a szemét még mindig elhomályosító, múlni nem akaró szomorúság árnyékolta be.

Amikor megszólalt a kapucsengő, felkapta apró retiküljét, a vállára terítette fekete szatén pelerinjét, és elindult, hogy találkozzon azzal a férfival, aki olyan lehangoló, mint Charles.

Az udvarias, Roger Pattersonként bemutatkozó férfi valóban nem mutatkozott túlságosan izgalmasnak, ahogy Nicole is mondta. Miközben lekísérte Kellyt a téglafeljárón a rájuk várakozó autóig, elmondta, hogy ő a Művészeti Szövetség sajtóreferense. Kelly úgy vélte, nem volt éppenséggel bölcs a férfi pályaválasztása, mert amolyan visszahúzó típusnak tűnt, akit néhány perccel a találkozás után el is felejtene.

Roger kinyitotta Charles Mercedesének ajtaját, és Kelly elhelyezkedett a hátsó ülésen.

– Esményien nézel ki! – lelkendezett Nicole.

– Honnan tudod? – kérdezte Kelly titokzatosan. – Még nem is láttál.

– Akkor mégsem te jöttél lefelé az előbb a feljárón.

– Tényleg istenien nézel ki, Kelly – szólalt meg Charles Hepburn a visszapillantó tükörbe mosolyogva.

– Szia, Charles. Hogy vagy?

– Jól, köszönöm.

– Bemutatkoztatok egymásnak Randyvel? – fordult hátra Nicole az anyósülésről.

– Roger – helyesbített a férfi csendesen.

– Ó, elnézést.

– Igen – felelt gyorsan Kelly, és könnyed mosolyt küldött kísérlőjének.

Kelly lakása egy bájos, öreg házból kialakított ikerház egyik fele volt. A városnak ez a kertvárosi része híres volt a korábban elhanyagolt, óriási, egyetlen család részére épült házairól, amelyeket mára felújítottak, és próbált lakásokká szabdalni szét.

Miután Charles behajtott a Marriott elé, az autót a hotelszolgálat gondjaira bízta. Az oldalajtón keresztül beléptek a szállóba, és átvágtak a szmokingos férfiakkal és estélyi ruhás hölgyekkel teli, tágas előcsarnokon.

– Azt hiszem, a fogadás az egyik harmadik emeleti bálteremben van – közölte Roger feleslegesen, mert az egész előcsarnok tele volt a bál helyét hirdető, rézálványokon álló táblákkal.

– Imádom az ilyen bulikat. Egyébként is, minden bulit imádom – vigyorodott el Nicole huncutul, és már bele is merült a társaság kielemezésébe: ki volt jelen, ki mit viselt, ki kivel volt.

Épp a bár mellett sétáltak el a mozgólépcső felé, amikor Nicole felkiáltott.

– Ha jól látom, Madeline Robins a híres gyémántjait viseli ma este. Milyen vacaknak tűnnek azzal a ruhával. Kivel... Ó, az ott Dax Deveroux. Nézd, Kelly! Találkoztál vele Washingtonban, nem igaz?

Kelly szíve óriásit dobbant, hirtelen elvesztette az egyensúlyát is. Botladozását érzékelve Roger óvatosan a könyöke alá nyúlt, hogy segítsen. Kelly követte Nicole tekintetét, és a torka elszorult, amikor megpillantotta a ragyogóan fekete, kétoldalt enyhén ezüstös hajkoronát. Ez csak egyetlen emberé lehetett.

Dax épp akkor nevetett fel a mellette álló, ragyogó nő megjegyzésén, amikor Kelly kiszúrta őt a tömegből. A férfi nevében félrefordult, és fekete szeme Kellyre villant. Az ő viselkedése legalább annyira váratlan volt, mint Kellyé. A vigyor leolvadt az arcáról, a ragyogó fehér fogsor eltűnt. Úgy meredt rá, mint aki még nem igazán tudja elhinni, hogy az imént pofon vágták.

– Beszélj velem, Kelly? – kérdezte Nicole reménykedő hangszíval.

– N... nem – dadogta Kelly, és sietősen másfelé fordult. – Nem akarom zavarni. Talán majd később. Végtére is alig ismerem. Valószínűleg nem is emlékszik rá, hogy találkoztunk.

Nicole tekintete azt ordította, hogy hazug! De nem erőltette a dolgot. Miközben felfelé tartottak a mozgólépcsőn, Kelly úgy tett, mintha a pelerinjét igazítaná meg, hogy hátranézessen a vállá fölött, vissza a csarnokra, ahol Dax megkövülten állt, és őt bámulta. Tekintetük találkozott.

Kelly visszarántotta a fejét, és kényszerítette magát, hogy bekapcsolódjon a többiek csevegésébe. Amikor felértek a harmadik emeletre, hagyta, hogy Roger lesegítse róla a pelerint, és a ruhadarabbal a kezében eltűnjön a ruhatár előtt tolongó, női kabátokat szorongató férfihad erdejében.

Charlesnak tátva maradt a szája, ahogy levette Nicole rókabundáját.

– Kiesik a szemed – jegyezte meg Nicole incselkedve. A lány pazarul nézett ki, mint mindig, és a fekete zorszettruhától bárkinek kiesett volna a szeme. Hosszú ujjá aljától a válláig volt felvágva, míg a dekoltázsán a nyakától a derekáig húzódott egy hasíték. Többet fedett el, mint amennyit megmutatott, de a hatás lenyűgöző volt.

Bár Kelly nem tudott róla, de ő is legalább ilyen pompásan festett. Fekete taft tulipán szoknyája – a hullámos szegélyről kapta a nevét, amely a térde fölé fel volt hasítva csábító rálátást engedett a lábára. A csak enyhén kivágott, cseresznyeszín blúz úgy feszült a mellére és a derekára, akár egy második réteg bőr, de a

fodros gallér és a finom betétek a csípőjénél megóvták attól, hogy kihívó legyen. Fekete szatén szandálját szíj helyett hegyi kristályokból álló vékony lánc fogta a bokájához.

– Halljátok ezt a mennyei zenét? – hullámozott Nicole a zenekar által diktált ütemre. – Gyerünk, Charles, táncolj velem.

Charles aggódó pillantást vetett a Nicole ruhája alatt szabadon táncoló mellekre, és közölte:

– Rendben, de ha elragadtatod magad, és kibújsz a ruhádból, akkor hazaviszlek.

– És aztán mit lesz? – kérdezte Nicole kihívóan, miközben a férfit kivonszolta a táncparkettre.

Kelly nevetett. Kedvelte Charlest, és tudta, hogy szerelmes Nicole–ba. Idősebb volt, legalább negyvenöt, de magas homloka határozottságot sugárzott. Testét tökéletesen karban tartotta, naponta járt edzeni egy belvárosi tornaterembe. Izmos szikársága bármelyik fiatal férfinak dicséretére vált volna. Nagyon szelíd ember volt, és a végtelenségig udvarias. Kelly néha úgy érezte, hogy Nicole sokkal jobban bána vele, ha a férfi csak egyszer is visszavágna a lány incselkedésére, de türelme Jóbéval vetekedett.

Bár Nicole számtalanszor és általában hevesen visszautasította a feltételezést, Kelly mégis úgy gondolta, hogy sokkal jobban érdekelte Charles, mint amennyire hajlandó volt bevallani. Talán a férfi komoly, érett természete ijesztette meg az ő szabadon és gondtalanul élő barátnőjét. Ahogy nézte őket tánc közben, Kelly meg volt győződve róla, hogy bármit is éreznek egymás iránt, az igencsak mélyen gyökerezik. Nicole Charleshoz dörgölözött, és a férfi képtelen volt ellenállni a mosolyának. Kezével a lány hátát simogatta. Kelly azt kívánta, bárcsak felhagynának saját maguk és a másik szédítésével, és elismernék, hogy vonzódnak egymáshoz.

– Lenne kedve táncolni? – szakította félbe Roger tétován Kelly merengését, aki majdhogynem el is feledkezett a férfiről.

– Most nem. Talán később. Inkább innék valamit. – Nem volt nagy ivó, ám Dax jelenléte, és főleg az, hogy Madeline Robinsszal van, jobban felizgatta, mint hitte volna.

– Persze. – Úgy tűnt, Roger megkönnyebbült, hogy végre hasznára lehet valakinek. – Mit hozhatok?

– Valami erőset. Egy vodka narancsot. – A következő pillanatban Rogert már el is nyelte a tömeg. Kelly zavarba jött a hirtelen egyedüllétől, és gyorsan kiszúrt egy asztalt négy üres székkal. Odament, lefoglalta maguknak, és intett Nicole–nak és Charlesnak, amikor befejeződött a tánc.

A fogadás első egy órája könnyed beszélgetéssel és italozással telt. Gyakran állt meg ismerős is az asztaluk mellett egy kis szóváltásra, és olyanok is odajöttek hozzájuk, akiket még nem ismertek eddig. Kelly tudta, hogy Nicole hírességnek számít, de soha nem szűnt meg elámulni azon, hogy az emberek így gondolnak rá. Gyakran előfordult vele is, hogy ha valakinek bemutatják, és az illető fejben összeillesztette az arcát a rádióból ismerős hanggal, akkor először elakadt a szava, majd teljesen fellelkesült az ismeretség örömétől.

Remek parti volt, a társadalom krémje jelent itt meg. Néhány New Orleans–i „szent” és több, épp a városban fellépő híresség volt hivatalos a támogatásgyűjtő eseményre. Izgalmas, csillogó gyülekezet. Ennek megfelelően a büféasztal is roskadozott a drága ételektől, a zenét pedig nem lehetett túlszárnyalni.

Ennek ellenére Kelly már néhány perccel megérkezésük után szeretett volna hazamenni.

Sajnálatos módon észrevette, hogy Dax, Madeline és további három pár asztala nincs elég távol az ő helyüktől, így kénytelen volt végignézni, hogyan tünteti ki figyelmével Dax a hölgyet. Italt hozott neki. A nő a tányérjáról akart elcsenni egy falatot, és ő játékosan elhessegette a kezét. Mindezért egy puszit kapott az arcára. Aztán segített megkeresni egy elkóborolt fülbevalót. Majd táncoltak, sugdolóztak, és Dax könnyű csókot lehelt a nő ajkára.

Kelly kimentette magát, és bemenekült a női vécébe. Mire meglehetősen sok idő elteltével visszatért az asztalukhoz, Nicole és Charles már eltűntek, Roger pedig a terem másik végében társalgott a karmesterrel. Kelly belekortyolt az italába, csak hogy valamit kezdjen a kezével.

– Gyakran szórakozol azzal, hogy felülteted a repülőgépen rád váró pasasokat?

A gyöngyöző, sikamlós pohár majdnem kicsúszott Kelly kezéből. Letette a terítőre, és megfordult, hogy belenézzen Dax kérdő szemébe. A férfi mindkét kezével Kelly széktámláján támaszkodva hajolt a lány fölé.

– Nem. Aznap egyáltalán nem voltam jó kedvemben.

– Én viszont igen. Amíg ki nem értem a reptérre. Ott vártalak a gépen, és azon törtem a fejem, vajon mi az ördög történhetett veled.

Kelly lesütötte a szemét, nem bírta a vádló szempárba nézni.

– Sajnálom.

– Akkor táncolj velem.

– Merre van Madeline? – kérdezte csípősen.

– Mit számít az neked?

– És neked?

Dax csak megvonta a vállát, és kezénél fogva felhúzta a székről a lányt. Miután már látták ma este táncolni Rogerrel, Charlesszal és másokkal is, miért ne táncolhatna a képviselővel is egy kicsit, nemde?

A férfi érintése égette a bőrét, Kelly úgy érezte, hogy ha halálbüntetés fenyegetné, sem tudna ellenállni az erős karok vonzásának. A zenekar egy lassú szerelmes balladába fogott, a muzsika körülölelte őket. A fények a hangulatnak megfelelően elhalványultak. Dax keze Kelly hátát simogatta anélkül, hogy megmozdult volna. Szája a lány haját ízlelte.

– Tudod, mit szeretnék most csinálni?

Kelly megrázta a fejét.

– Egy kis hegyikristályt rágcálni.

Beletelt néhány másodpercre, míg Kelly ráeszmélt, mire is gondol Dax. Fojtottan felnevetett, ahogy elképzelte, amint a férfi a bokáját körbefogó láncot harapdálja.

– Szégyelld magad!

– Minden kétséget kizáróan ez a legszexisebb cipő, amit valaha is láttam. Azt hiszem, valódi cipő- és lábfetisizta válhatna belőlem, igazi hétpróbás perverz lehetnék.

– Micsoda? – nézett fel rá Kelly színlelt döbbenettel. – Képes lennél lerombolni fényes politikai pályafutásodat?

– Szerintem inkább nagyot dobna a népszerűségemen – nevetett Dax, és finoman visszanyomta a lány fejét a vállára. – A ma igencsak divatos dolog a szexről fantáziálni, nem tudad? Én pedig mostanában igazi szakértője lettem ennek a témának. Szeretnél hallani néhány izgalmasabbat?

– Nem, köszönöm. Azt hiszem, kicsit zavarba jönnék.

Dax félrebillentette a fejét, hogy lenézhesen Kellyre.

– Az biztos – suttozta. – Ugyanis igencsak tevékeny szerepet játszol bennük.

– Dax, nem lenne szabad ilyeneket mondanod nekem.

– Igazad van, sajnálom – mondta, de a megbánás nem volt valódi, mert azonnal meg is hazudtolta. Mély levegőt vett, hogy mellkasa Kelly mellének feszülhessen, majd egy hibátlan forgás következett, ami jó ürügy volt arra, hogy kezével végigsimítson Kelly hátán, és közelebb húzza magához a lány testét. – És azt szabad mondanom, hogy milyen káprázatosan nézel ki ma este?

Kelly csak egy pillanatra sütötte le ismét a szemét. Nem bírta ki, hogy ne nézzen a férfira, de nem szívesen emelte fel a fejét a válláról sem. Ezért aztán minden egyes pillantást heves küzdelem előzött meg, hogy sikerüljön elszakadnia a férfi vállának puha melegétől.

– Igen, és köszönöm. Te is remekül mutatsz a szmokingodban. Nagyon jól áll.

– Ki az a férfi? – szegezte neki hirtelen Dax a lényegre törő kérdést, miközben a táncparkett legsötétebb zugába vezette Kellyt.

– Tessék?

– A férfi, akivel jöttél. Van okom arra, hogy most azonnal elkezdjem utálni?

Kellyt jó érzéssel töltötte el, hogy Dax féltékeny.

– Nem. Csak ma este ismertem meg. Valójában Nicole-lal és Charlesszal jöttem.

– Jó – mosolyodott el a férfi, és Kelly viszonzta a mosolyt. Dax karja szorosabbra fonódott a derekán, de ezt senki nem vehette észre, hacsak nem látta meg mindkettőjük szemében az ellágyulás biztos jelét.

Kelly szinte sajnálta a többi nőt a teremben, mert ők nem tudhatták, milyen érzés Dax karjában lebegni. A férfi combjának minden érintése csodálatos borzongást indított el Kelly combján felfelé. A lány érezte hüvelykujjának delejező simogatását a tenyerén, Dax forró lélegzete az arcát cirógatta, és csak nehezen állta meg, hogy ne töltse tele egész tüdejét a férfi illatával.

Daxet is felvillanyozta, hogy újra a karjaiban tarthatja Kellyt. Blúza fodrain keresztül érezte a lány mellbimbóinak szédítő érintését, és szinte kába volt édesen bódító illatától. Minden idegszálával arra vágyott, hogy száját a bőréhez tapaszthassa, és ajkán érezhesse selymét. Fájdalom hasított belé, és ez az édes kín egyre csak nőtt, ahogy a lány teste egyszerű természetességgel simult az övéhez, mintha éppen oda teremtették volna. És mindettől táncuk ezen a helyen nem éppen illendő táncra emlékeztetett.

A dalnak hamar vége szakadt. Mindkettejük arcán bánatos mosoly jelent meg, ahogyan a férfi visszakísérte Kellyt az asztalához. Amikor a lány meglátta a Robins nőcskét az asztal mellett, amint az éppen nagy hévvel ecsetelt valamit Nicole-nak, hirtelen lefékezett. Dax bökölte előre, amíg el nem érték a kis társaságot.

– Na végre, drágám. Már éppen azon morfondíroztam, mikor is fog eszedbe jutni, kivel jöttél. – Madeline mosolygott ugyan, de a szeme vészjóslóan villogott Kellyre.

– Madeline, ő Kelly Williams. Vagy Preston, ha jobban tetszik a rádióban használt neve. Az egyik leglelkesebb harcosa az eltűnt katonák ügyének. Nemrég találkoztunk Washingtonban. – Dax mindezt érzelemmentesen közölte, mintha nem érezné az egyre növekvő feszültséget, amely szinte már az asztal fölé tornyosult. – Kelly, had mutassam be Madeline Robinst.

– Mrs. Robins – köszönt Kelly hűvösen.

– Nagyon örülök, hogy találkozunk – mondta Madeline. Hangján érződött a gyakorlat, hogyan rejtse véka alá, mit is gondol valójában. – Igazán sajnálatos, ami a férjével történt. Nicole épp azt mesélte, maga milyen bátran viseli, hogy valójában nem is tudja, feleség-e még, vagy özvegy.

Erre a megjegyzésre nem volt mit felelni, Kelly meg sem kísérelte. Nicole szakította félbe a hirtelen beállt csendet.

– Kelly, mi még nem ismerjük a képviselő urat.

– Ó! – kapott észbe Kelly, és tekintetét leszakította Madeline karjáról, amely éppen Dax karja köré fonódott. Feszés, fémesen csillogó zöld ruhájával és hosszú combjával Madeline leginkább partra sodort tengeri hínárcsomóhoz hasonlított. – Elnézést. Deveroux képviselő úr, ők itt a barátaim, Nicole Castleman, Charles Hepburn és Roger... ööö...

– Patterson – fejezte be a férfi, és kezet nyújtott a képviselőnek. – Képviselő úr, már régóta szerettem volna találkozni önnel. Őszinte híve vagyok.

– Köszönöm, Roger. Hívjon csak Daxnek!

Kelly végtelenül hálás volt Nicole-nak, amiért átvette az irányítást. Nicole ártatlan flörtbe fogott Daxszal, közölte vele, hogy milyen régen szeretne már vele megismerkedni, és hogy tudta, ezt a találkozást nem hagyhatja ki az életéből. Dax válasza bókra bók volt, bevallotta, úgy érzi, mintha már ismerné Nicole-t, hiszen annyit látta a televízióban. Aztán egy kicsit Charlesszal csevegett, a politikai hirdetések tarifája után érdeklődött.

– Hívjon fel a héten – mondta Charles. – Majd egyeztetünk egy időpontot, amikor megtárgyalhatjuk a dolgot. Általánosságban az a lényeg, hogy minél több reklámidőt vásárol, annál kevesebbe kerül egy hirdetés. Ha a hirdetése a hírek közben megy le, akkor drágább, de persze megéri, mert akkor látják a legtöbben.

– Elveszttem – nevetett fel Dax kétségbeesetten. – Azt hiszem, valóban szükségem lesz a szakértői véleményére, úgyhogy a szaván fogom a megbeszélést illetően.

– Szívesen állok elébe. Hamarosan itt az ideje belefogni a reklámkampánya megtervezésébe – tette hozzá Charles. – Remélem, fel van rá készülve, hogy ez bizony igencsak költséges multság.

– Én segítek neki a felkészülésben! – vágott közbe Madeline, és még közelebb bújt Daxhez. – Már létrehoztam a kampányalapot. Személyesen fogok gondoskodni róla, hogy Dax bekerüljön a szenátusba.

Egy pillanatra bosszúság futott át Dax arcán, de a szívélyes mosoly hamar visszakerült a helyére.

– Minden segítségre szükségem van.

Ezután semmitmondó csevegés következett a fogadásról, és azt találgatták, vajon mennyi pénz gyűlhetett össze a különböző művészeti ágak számára. Majd hosszas fejtegetés következett az időjárás viszontagságairól, végül beállt a kínos csend. Minden elhangzott, ami ismeretlenek között elhangozhat.

– Örültem a találkozásnak, Mrs. Williams – mondta Madeline elbocsátó hangsúllyal.

– Én is nagyon örültem – mondatta Kellyvel az udvariasság.

Dax kezet rázott Charlesszal és Rogerrel, és amolyan igazi régimódi cifrázással arcon csókolta Nicole-t, majd Kellyt is. Ajka csak futólag érintette a lány arcát, Kelly érzékei mégis örömdát zengtek, amikor egy pillanatra összekapcsolódott a tekintetük.

– Nagyon élveztem a táncot, Mrs. Williams. Örömmre szolgált kevésbé barátságos körülmények között viszontláttni önt. Ismételten gratulálok a washingtoni győzelméhez.

– Maga mellettünk szavazott, képviselő úr? – kérdezte kíváncsian Kelly. Mintha a többiek ott sem lettek volna, teljes mértékben Dax töltötte ki a látóterét. Csak az ő hangját hallotta, az ő sötét szeme volt a kapaszkodó a semmiben.

– Ezt a kérdést fel sem kellett volna tennie. – A szája melletti gödröcske elmélyült a mosolytól. Sajnálkozva kihúzta magát, és Madeline-be karolt. – További kellemes estét mindenkinek!

Kelly visszaült a székére. Miközben helyet foglalt, és módszeresen elrendezte a szoknyáját, még hallotta, amint Madeline azt dorombolja:

– Azt hiszem, mindenkivel találkoztunk, akivel kellett, úgyhogy bármikor mehetünk, amikor csak akarsz, édes.

Kellynek összeszorult a torka, de mégsem segített, hogy gyorsat kortyolt az italából. Charles tett valami vicces megjegyzést, de látta, hogy Kelly részéről csak az arcára ragasztott, merev vigyor volt a válasz. Nicole sem nevetett, csak Kellyt bámulta. Még egy pillantást vetett a távozó párra, majd visszafordult Kellyhez. A mit sem sejtő pillarebegtetés és az angyali mosoly az arcán nem tévesztette meg Kellyt. Azonnal gyanút fogott a barátnője szemében felcsillanó fény láttán.

Kiszolgálták magukat az édességes asztalnál, majd úgy döntöttek, hogy ennyi elég is volt az ünnepélyből.

Amíg a férfiak visszaszerezték a ruhatárból a hölgyek felsőit, Nicole, odaoldalazott Kellyhez.

– Micsoda egy gusztusos falat ez a Deveroux, nem gondolod?

– Igen, azt hiszem, így is nevezhetjük – felelt Kelly közömbösen.

– Amikor felhívtalak Washingtonban, te azt mondtad, hogy csak futólag találkoztatok.

– Így is volt.

– Ne etess, láttam, hogyan táncoltatok. Mint két nagyon régi ismerős.

– Csak udvarias volt.

– Aha! Én pedig egy háromujjú földimalac vagyok, de ezt most hagyjuk. Inkább azt mondd meg, mi a véleményed Madeline Robinsról.

– Normálisnak tűnt.

Nicole közelebb hajolt, és a fülébe súgott.

– Micsoda egy hazug vagy te, Kelly Preston. Az a nő nagyon ügyesen egyengeti a sorsát, és te legalább annyira nem tudod elviselni, mint bárki más a gyengébbik nem soraiból. – Lebiggyesztette csinos szájacskáját, és folytatta. – Kíváncsi lennék, vajon mennyire vannak jóban a képviselővel.

– Kérdés ez? – mondta Kelly keserűen. Hová viszi Dax ezt a nőt, most, hogy „mindenkinek megmutatták magukat”? A nő palotájába? Vagy a Baton Rouge-i házba? Vagy épp ennek a szállodának az egyik szobájába?

– Ó, ordít róla, hogy odáig van a képviselőért – mondta Nicole. – De van egy olyan érzésem, hogy a pasas nem lelkesedik annyira, mint ő.

– Nem tudok semmit egyikük szerelmi életéről sem, és nem is érdekel a téma.

Erre a megjegyzésre Nicole gúnyosan elmosolyodott, miközben Charles a vállára terítette a kabátját. Kelly hálás volt az égnek, hogy a hotelből kifelé menet nem került az útjukba még egyszer a párocska. Úgy tett, mintha nem érdekelné a dolog, és közben teljes szívéből azt kívánta, bárcsak mégse jött volna el ma este. Az első megérzésére kellett volna hallgatnia. Jobban tette volna, ha otthon marad, és hagyja, hogy a Dax Deveroux iránti érzelmei lassú és méltóságteljes haláltusa után végleg kimúljanak. Ám a már majdnem begyógyult sebek most újra felfakadtak. S most ismét végig kell vonszolnia magát a felépülés rögös útján. Csakhogy ez alkalommal még nehezebb lesz. Hiszen itt van ez a Madeline Robins. És vajon még hányan mások?

Kedvesen kezet rázott Rogerrel az ajtaja előtt, és megköszönte a kellemes estét.

– Remélem, jól érezte magát – mondta a férfi. Kelly kételkedett benne, hogy a férfi jobban élvezte az estét, mint ő. Charles búcsúzásként még rádudált, miközben elhajtottak.

Odabent aztán már nem kellett uralkodni magán. Fáradtan az ajtónak dőlt, majd leverten átvánszorgott a kisasztalhoz, és felkapcsolta a lámpát. Pelerinjét és táskáját a kétszemélyes ülőkére dobta, és lehajolt, hogy kioldja az apró kapcsokat, amelyek a hegyikristály-láncot a bokája körül tartották. Eszébe villantak Dax szavai, és elpirult. Próbálta magával elhitetni hogy csak a fejébe szállt a vér a hajlongástól, de erre a gondolatra is mindenféle érzéki jelenet ugrott elő agya rejtekéből. Lerúgta a szandált a lábáról, s miközben átvágott az előszobán a lépcső felé, kigombolta a blúzát. A mozdulatsort azonban hangos csengetés akasztotta meg.

Valamit a kocsiban felejtettem volna? – ötlött fel elsőként benne.

Sietősen visszagombolta a blúzát, és kinyitotta az ajtót. Az ajtó reccsent egyet, ő pedig kikémelet.

– Szia – mondta a férfi.

– Szia – felelt Kelly.

8. FEJEZET

Keze azonnal a falon lévő kapcsoló után kutatott, hogy leoltsa a bejárati ajtó feletti lámpát.

A férfi hangjában nevetés bujkált, ahogy áthatolt a hirtelen jött sötétség.

– Gondolod, hogy figyelnek bennünket?

– Nem tudom. Fennáll a lehetősége?

Kelly inkább érezte, mint látta, ahogy Dax vállat von.

– Hajlandó vagyok vállalni a kockázatot.

Kelly elállt az ajtóból hogy a férfi beléphessen a lakásba. Dax beljebb sétált, és elismerően nézett körbe. Kelly nagyon büszke volt a lakására. A ház tíz évvel ezelőtt még igen rozoga állapotban volt, de az akkori új tulajdonos teljesen felújította, és két különálló lakást épített ki belőle. Aztán amikor három évvel ezelőtt megvette az egyik felét, Kelly a saját ízlésének megfelelően átalakította.

A ház piros téglafalával, fehér zsaluival és fekete kovácsoltvas ablakrácsaival kívülről jól illeszkedett a korai New Orleans-i házak sorába. A belső bútorozás ízlésesen elegyítette a régit az újjal. Az öreg fabútorokat Kelly padlásokról és eldugott boltokból szerezte be, és több darabot korszerű huzattal varázsolt újjá. A fehére mázolt fabútor kiemelte a homokszínű falakat. Halvány rózsaszín, kék és zöld kiegészítők fokozták a hatást.

– Tetszik a lakásod – mondta Dax anélkül, hogy feléje fordult volna. – Hasonlít rád.

– Főként abban, hogy százhet éves.

Dax most ránézett Kellyre, és pajkos fény gyúlt a szemében.

– És hogy mindketten igazán remekül tartjátok magatokat. – Lerázta magáról a kabátját, és visszalépett a kovácsoltvas fogashoz. Miután felakasztotta a felöltőt, lassan megfordult. Végre szemtől szemben álltak egymással.

Örökkévalóságnak tűnt, pedig csak néhány másodpercig nézték így egymást. Az idő nem számított. Épp elég volt arra, hogy kiolvassák a másik szeméből a vágyat és az elmúlt napok minden csalódottságát.

Lehullott róluk minden külsőség, és csak a meztelen vágy maradt alatta. Nem volt zavaró közönség, nem voltak szabályok, illemszabályok, amiknek meg kell felelni. Ebben a pillanatban csak ők léteztek, és félredobtak minden tudatosságot, hogy átadják magukat a puszta vonzalomnak, ami idáig űzte őket. Csak ennek a pillanatnak éltek.

Dax lassan átölelte a lányt, aki a válla köré fonta a karját. Testük szinte mágnesként tapadt egymáshoz.

A férfi lehajolt, és orrával végigsimított Kelly haján, fülén, nyakán. Ajka átvándorolt az arcára, fel a szemöldökéig, majd az orrán keresztül megállapodott a szája sarkánál.

– Nem tudtam távol maradni tőled. Próbáltam. Nem megy.

Ajka a lányéra zárult, amely válaszul azonnal szétnyílt. Dax úgy itta a száját, mintha az lenne az életerejéhez szükséges nedű forrása. Kelly rettenetesen élvezte, hogy ilyen hatással van a férfira, és remélte, hogy Dax soha nem tud betelni vele.

A csók mély volt és hosszú. Dax nyelvének érzéki pusztítása fullasztó hatással volt Kellyre, mégis szinte életre kelt tőle. Teste minden porcikája feléledt a férfi illata, az íze, az érintése nyomán. Melle valósággal megduzzadt a vágytól, akár egy édesanya melle az anyatejtől. Fájdalmasan vágyott arra, hogy valaki könnyítsen a terhén.

Dax kezei közt ringatta a lány arcát, és belenézett a könnybe lábadt szempárba.

– Miért tetted ezt velem, Kelly? Miért mentél el minden búcsú nélkül? Ha tudnád, hogy kétségbeestem a repülőtéren! Honnan tudhattam volna, hogy nem raboltak–e el vagy valami ilyesmi? A legszörnyűbb rémálmok cikáztak az agyamban! Miért tetted?

– Dax – nyögte Kelly. – Úgy gondoltam, az a leghelyesebb, ha ne találkozunk többet kettesben. A dolgok kezdtek... kezdenek... kicsúszni a kezünkből.

– Sajnálom, ami Mount Vernon után történt, Kelly. Soha nem tennék semmit, amivel megbánhatlak. Istenem! Bocsánatot akartam kérni. De te félretetted a telefont, és másnap már nem adtál rá lehetőséget.

Dax ujjai égető felfedezőútra indultak Kelly arcán.

– Annak ellenére, hogy mit terjesztenek rólam az ellenfeleim, igenis vannak erkölcsi elveim. Tudom, hogy más férfi felesége vagy. Ha az én feleségem lennél, én is bárkit megölnék, aki csak hozzád érne. – Ölelése szinte már fullasztóan erős volt. – Mégis kívánlak téged, Isten bocsássa meg.

– Kérd az én bocsánatomat is, Dax.

Nem kellett kétszer mondani. Testük egyetlen lélegzetelállító csókban olvadt össze. Dax nyelve olyan helyeket érintett Kelly szájában, amelyeknek a létezéséről eddig ő nem is tudott.

Kelly tudta, hogy józanul megszerkesztett élete épp most csúszik át a kiszámíthatatlan gyönyör világba. Dax csókja a tudat és a bánat határain túlra repítette, és nem akart visszatérni ebből az új lebegésből. Horgony nélkül, céltalanul úszott a szenvedély tengerében. Harmincéves volt, és nem tudta, milyen csábító ereje van egy férfi érintésének. Vágy dübörgött keresztül az erein a kiutat keresve, és sístergő elektromossággal töltötte fel minden idegszálát.

– Gyönyörű vagy – súgta Kelly ajkára a férfi. – Emlékszel, mialatt táncoltunk? Ezt akartam tenni. – Lehajolt, és kínzó lassúsággal csókolta végig a lány melle közt megbúvó völgyet, éppen a melltartó felett. Nem csak a szája, hanem az orra és az arca is a lány bőrét simogatta. Kezével gyengéden masszírozta a lány egyik mellét, miközben a másik felső ívét csókolta lassan. Újra. És lejjebb. És lejjebb, míg végül...

– Kelly, Kelly. – Neve fájdalmas rekedtséggel tört fel belőle. Homlokát Kellyén pihentetve beszélt. – Nem folytathatjuk tovább, Kelly.

– Tudom.

– Nem bírom elviselni.

– Én sem.

– El kellennem.

– Megértem.

– Holnap reggel is ötkor kelsz? – kérdezte a férfi, kabátját levéve a fogasról.

– Igen. – Kelly mosolyogni próbált, de az ajka csak fékezhetetlen remegésre volt képes.

Dax felvette a kabátját, és az órájára pillantott.

– Nem fogsz sokat aludni, már későre jár.

Kellyt ez most egyáltalán nem érdekelt.

– Ma este még visszavezetsz Baton Rouge-ba?

– Nem – rázta meg a fejét Dax. – Dolgom van holnap a városban. Amikor New Orleansban töltöm az éjszakát, mindig a Bienville Házban szállok meg. Ismered?

– A Decatur negyedben? – A lány bólintott. – Ismerem, de belül még nem voltam.

– Tiszta és csendes.

– Gondolom. – Nem arról beszéltek, amiről szerettek volna, csak húzták az időt, hogy minél később kelljen elválniuk.

– Ki lakik a másik lakásban?

– Egy idősebb házaspár. A férfi filozófiaprofesszor a Tulane-en, a dán dogjuk pedig magasabb, mint én. – Újabb mosolykíséret, újabb kudarc.

– Szerencséd volt, hogy a háznak ezt az oldalát szerezted meg, mert... – Dax nyájas hangulatát hirtelen mintha elválták volna. A robbanás erejével tört ki belőle a dühös káromkodás, miközben öklével tenyerébe csapott. – A fenébe is! Mi a francért állok itt, és trécselek semmiségekről? Egy fikarcnyit sem érdekel, hogy ki lakik a ház másik felében. Csak azért beszélek, hogy a kezem ne mozduljon feléd. Azt sem tudom, mit beszélek. Csak azon jár az eszem, hogy szerelmeskedni akarok veled. Meztelenül és szabadon, nem úgy, mint két kamasz, aki attól fél, hogy rajtakapják őket. Látni akarlak meztelenül, Kelly. És meztelenül akarok melletted feküdni. Csókolni akarom a melled és a hasad, és közben nézni akarom az arcod. Tudni akarom, hogy milyen a combod érintése. Ha ez téged undorral tölt el, sajnálom, de én ezt érzem, amióta csak először megpillantottalak azon a rohadt repülőgépen. – Dax hangja olyan magasra emelkedett, amelyet Kelly még soha nem hallott tőle. Kezét hol ökölbe szorította, hol kinyitotta, mintha meg akarta volna zabolázni a haragját, de nem volt képes rá.

– És ezt nemcsak az ágyékomban érzem. Azt a vágyat bárhol ki lehet elégíteni. Ez viszont az agyamban és a szívemben is ég. Azzal áltattam magam, hogy lehetnénk csak barátok. De nem megy, Kelly. Nem tudok úgy veled lenni, és nem érinthetlek meg téged. Érted? Ezek a titkos találkák mindkettőnk számára veszélyesek, és ami engem illet, nemsokára beleőrülök. Az lesz mindkettőnk számára a legjobb, ha nem látjuk többet egymást. Szia!

Azzal feltépte az ajtót, és minden további szó nélkül, a véglegesség erejével csapta be maga mögött. Kelly mozdulatlanul állt, bár testét dühös reszketés rázta.

Igaza van. Igaza van! Végig tudtuk, hogy ebből nem lehet semmi. Így a leghelyesebb, így a legjobb. A legjobb.

De akkor miért fürdik könnyben az arca...

– A pontos idő nyolc óra ötvenhat, és búcsúzásképpen átengedem az étert Olivia Newton Johnnak, de előtte még halljuk, mi újság odafönt. Kelly? Milyen a kilátás?

– Remek, Ron. – Kelly a fejére erősített, apró mikrofonba beszélve válaszolt a csúcsidős műsorvezetőnek. – Még mindig zajlik a rendőrségi helyszínelés a tömeges autóbalesetnél, amely a Pontchartrain gyorsúton, a Broad utcai lejárónál történt. Egy sávot kivéve még mind le van zárva. Az arrafelé autózóknak ajánlatos kerülő utat választani. Ennek ellenére viszonylag nyugodt reggelünk volt.

– Köszönjük, drágaságom. Mit szólnál egy kávéhoz munka után?

– Köszönöm, Ron, de nem. Teljesen be vagyok táblázva mára.

Ron szívszakadva felsóhajtott.

– Emberek, a mi égi angyalunknak köszíve van.

Miközben a műsorvezető elbúcsúzott a hallgatóktól, és elindította a beígért számot, Kelly kikapcsolta a mikrofonját. Mindennap eljátszották ezt a nevetséges szópárbajt a rádió hullámain keresztül, és úgy tűnt, hogy a hallgatók zabálják a dolgot. Gyakran kapott rajongói levelet azzal a kéréssel, hogy ne legyen olyan elutasító Ronnal, aki nyilvánvalóan szerelmes belé. A levélírók közül csak kevesen tudták, hogy Ron nős, három gyermek édesapja, és viszonylag békés életet él Metairie-ben. No és persze nem Ron az igazi neve.

Kelly mélyet sóhajtott, miközben Joe Collins, a veterán helikopterpilóta megdöntötte a gépet, hogy irányt változtasson. Ujjain az ízületek szokás szerint egy kicsit fehérebbre váltottak, ahogy lebuktak a föld felé. Így tűnt el a férje, és ezt soha nem felejtí el.

– Rendben vagy, angyalka? – incselkedett Joe, bár szeméből aggodalom sütött, miközben utasára pillantott.

– Igen – húzta mosolyra a száját Kelly. – Csak nem aludtam túl sokat az éjjel. Ez igaz volt. Miután Dax elment, ő bánatos elmélkedéssel töltötte a hosszú órákat, amíg el nem jött az ideje, hogy zuhanyozzon, felöltözzön, és munkába induljon.

– Biztos, hogy csak ennyi? – kérdezte Joe, miközben letette a madárkát a Superdome tetején lévő leszállóhelyre. Itt szedte fel Kellyt minden reggel és délután.

– Igen, csak rossz hangulatban vagyok. Semmi különös.

– Nem győztél meg, de nem erőltetem a dolgot. Találkozunk délután.

– Rendben. – Kelly kiszállt a helikopterből, összekapta a cuccait, és becsapta az ajtót. Kifutott a forgó lépcső alól, és visszafordult, hogy búcsút intsen az újra felemelkedő Joe-nak.

Kelly elkutyagolt az autójáig, és kinyitotta az ajtót. Komolyan fontolgatta, hogy beteget jelent mára, de aztán úgy határozott, hogy jobb, ha mégis bemegy dolgozni, mintha semmi sem történt volna tegnap este. Jobb, ha lefoglalja magát, mert egyébként úgylis csak az üres életére emlékeztető üres lakásban ténferegne búsán.

Keresztülhajtott a gyérülő forgalmon át a Francia Negyedig, ahol folyton dugó volt. A napnak ebben a szakában a szűk utcák zsúfolásig voltak szállítóautókkal, mert a Vieux Carré rengeteg étteremnek és boltnak adott otthont. Végül sikerült feljutnia az egyik régi épület tetején kialakított parkolóig, és a maradék utat gyalog tette meg a pár tömbnyire lévő munkahelyéig.

A tegnapi eső már régen elállt, de a nap még nedvességtől csillogón sütött, és Kellyt bántotta a fény. Nem akarta, hogy bármi is derűsége tegye ezt a napot. Az ő szívét fekete keserűség töltötte be, és azt akarta, hogy ezt tudja meg a világ is.

Hosszú ideig csak bámult kifelé az irodája ablakán. Újra lejátszódott benne, amikor Dax a karjában tartotta és csókolta őt. Élénken emlékezett minden szavára, és elhitt mindent, amit a férfi mondott. Épp ezért nem voltak kétségei afelől sem, hogy soha többé nem látja őt viszont. Nem lehettek „barátok”, tehát mások sem. A kettejük közt sistersgő érzéki feszültség túlságosan veszélyes. Minden egyes alkalommal, amikor együtt voltak, nem csupán Markot, hanem a saját elveiket is elárulták. Kellynek nem volt szüksége arra, hogy a férfi még inkább összekuszálja az ő egyébként is szörnyen bonyolult helyzetét. És egyértelmű, hogy Daxnak sincs szüksége Kellyre éppen most. Az ellenfelei győzelmi napot ülhethének, ha kiderülne: a képviselőnek egy eltűnt katona feleségével van viszonya, aki ráadásul közismert személyiség.

Eltökélte, hogy nem foglalkozik Daxszal. Odament az asztalához, és gépiesen átnézte a nagy halom levelet, visszahívott pár embert, és hosszas beszélgetést folytatott a reggeli műsor gyártásvezetőjével. Mivel osztott műszakban dolgozott, és délután is közvetítenie kellett a helikopterről, ezért déltől általában néhány órát pihenni szokott. Ilyenkor nem volt semmi kötelezettsége három óra harmincig, amikor is újra találkája volt Joe-val a Superdome tetején.

Már éppen indulni akart, amikor az irodaajtó kicsapódott, és Nicole rohant be rajta.

– Hála Istennek, hogy még itt vagy – mondta levegő után kapkodva. – Megmentetted az életemet.

Kelly elnevette magát barátnője nyilvánvaló megkönnyebbülését látva. Gyűrűkkel teli kezét hálája jeleként keresztbe tette hullámozó mellén.

– Mondd gyorsan, hogy mi jót tettem – nevetett Kelly.

– Te leszel a déli hírek interjúalánya.

– Igazán vicces.

– Ne csináld ezt velem, Kelly. Nem viccelek. A tervezett vendég épp most mondta le, mert beteg, és nem tud eljönni. Át kell vened a helyét, hacsak nem akarsz arra ítélni a nézőimet, hogy tizenöt percen keresztül a nyaralásomról készített diákat bámulják. Az eltűnt katonákról és a szervezetről beszélgetnénk, meg arról, hogy mi történt Washingtonban. Ez időszerű is, van hírértéke, és a szervezetnek is jót tenne. Úgyhogy mi a baj?

Még élni sem volt kedve, nemhogy a tévében szerepelni – ez volt a baj.

– Nicole! Bármelyik más napon, csak ne éppen most. Ma nem érzem jól magam, és szörnyen festek.

– Francokat! Káprázatosan nézel ki, mint mindig.

– Karikás a szemem! – kiáltott fel Kelly.

– Az enyém is – rikoltott vissza Nicole. – A smink csodákat művel. És egyébként sem hagynád, hogy néhány fekete karika a szemed alatt a tönk szélére sodorjon engem, ugye!

– Nicole, tudom, hogy ha igazán erősen akarnád, bárkin be tudnál vasalni egy korábban tett szívességet, vagy ilyesmi. Mit szólsz a polgármesterhez? Mindig bejön utolsó mentsvárként.

– Igen, de halálosan unalmas. A te sztorid nagyon jó, Kelly. Szedd össze magad! Tíz perc múlva adásban kell lennünk – közölte Nicole az órájára pillantva. – Istenem, és még át se néztem a forgatókönyvet. Gyerünk!

– Odalépett Kelly íróasztalához, a kezénél fogva megragadta őt, és lábra állította.

– Görcsölök, hát nem érted? – mondta Kelly vinnyogó hangon.

– Vegyél be egy aszpirint – felelt a könnyörtelen barátnő.

– Ez a ruha...

– Gyönyörű. Elérték az ajtót.

– A pokolba is, miért ne? – kérdezte magától félhangosan Kelly.

– Ez a beszéd! – mondta Nicole, miközben a folyosón maga után húzta barátnőjét. A női mosdó előtt megállt. – Hozd magad rendbe, és aztán gyere le. Az interjú az időjárás-előrejelzés után lesz, körülbelül dél után tizenkét perccel, de gyere minél hamarabb, mert még a mikrofont is rád kell aggatni. És ha hülye kérdésekkel traktálnalak, szakíts félbe valami hosszabb magyarázattal. Nem igazán készültem fel a témából. Azzal betolta Kellyt a mosdóba.

Kelly a vízköves kagyló fölött, a hullámos tükörbe bámulva próbált valami derűhöz hasonló kifejezést erőltetni az arcára. Pirosítót kent magára, erősebben kifestette a száját, és megfésülködött. A halványzöld selyem ingruha jól fog mutatni a képernyőn. Legalább nem csíkos vagy kockás cucc van rajta, mert az kövéríténé.

Miután rájött, hogy pont dél van, elhagyta a mosdót, és lesétált a tömör beton lépcsőn a stúdió széles, vastag ajtajáig. A piros „Adásban” felirat már világított, úgyhogy csak résnyire nyitotta ki az ajtót, hogy éppen át tudja préselni magát. A szobában sötét volt, egyedül a hírolvasó asztalon volt fénykör, ahol Nicole és kollégája, egy fiatal férfi, éppen a híreket mondta.

Kelly várt, hogy a szeme hozzászokjon a homályhoz, majd óvatosan átlépkedett a stúdió padlóját beborító kábeleken. Amikor reklám jelent meg a képernyőn, az egyik operatőr levette a fülhallgatót, odajött hozzá, és karon fogta.

– Hello, szépségem! – mondta vígan. – Engedd meg, hogy átkísérjelek az interjú helyére. Nincs kedved útközben egy rövid viszonyoskálához velem?

– Csak ha a feleséged írásba adja, hogy engedélyezi, Randy – nevetett halkán a lány. – Hogy mennek a dolgok?

– Minden a feje tetején áll, de hát mindig ez van. Köszí, hogy kiségetsz bennünket ma. Ne mindenki ülne egy asztalhoz Deveroux-vel.

– Dev... – A név elhalt Kelly ajkán, ahogy Randy felsegítette a pódiumra, és ő megpillantotta Daxet, aki már bemikrofonozva ült a kis kanapén.

– Azt hiszem, már ismerik egymást – ültette le Randy kedvesen Kellyt a férfi mellé, és kezébe adta az apró mikrofont. – Vigyázz, nehogy tönkregyegy a selymet – hívta fel a figyelmét.

– Randy! Harminc másodperce vége a szünetnek – szólt oda egy másik operatőr.

– A következő reklámblokk után jöttök – mondta Randy, mielőtt visszaoldalazott a kamerájához, és visszarakta a fejére a fülhallgatót.

– Miért nem szóltál? – dörmögte Kelly a szája sarkából.
– Én sem tudtam – felelte Dax alig hallhatóan, miközben széles mozdulatokkal megigazította a nyakkendőjét.
– Nem tudtad? – fordult felé Kelly.
– Ma reggelig. Nicole korán felhívott, és folyamatos bocsánatkérések közepette megkért, hogy legyek itt délre. Itt vagyok.

Kelly megpróbált minél távolabbra húzódnni a férfi meleg közelségétől, ami igen nehéz feladat volt a kétszemélyes kanapén. Lejjebb rángatta a ruhája szegélyét.

– Mindkettőnket felületetett – motyogta. – Ugyanezt a dumát adta elő nekem is. Hogy csak én menthetem meg a műsort, mert a vendégük nem tud eljönni. Sajnálom.
– Én nem.

Kelly újra felnézett a férfitra, de mielőtt megszólalhatott volna, kigyúltak a fények.

– Szia, szívem! – bűgött a rendező hangja az üvegfülkéből, amely a terem tetejére volt erősítve. Kelly ekkor vette észre, hogy megint reklámot adtak be. Az operatőrök gyakorlott kézzel fordították feléjük az ormótlan felvevőgépeket. – Bocsánat, képviselő úr, csak a mi kis Kellynkhez szóltam.

– Szia, Dave! – intett vissza Kelly, kezével a szemét takarva, hogy az éles fényben felnézhessen a vezérlőpult mögött álló férfitra. Hangja erős visszhangot keltett a stúdióban.

– Adj rá egy kis egyenlítőt – hallották Dave hangját, majd a rendező ismét Kellyhez fordult. – Próbáld újra, beállítjuk a hangot.

– Szia, Dave! Itt Kelly Preston és a mikrofonpróba. Egy, kettő, három.

– Remekül hangzik. Képviselő úr, ha lenne olyan kedves.

– Hello, Dave! Hogy van a kisbabájuk?

– A kutyafáját! Tényleg, mikor legutóbb itt volt nálunk, a feleségem épp a kórházban volt. Kösz, hogy emlékezett. Mindketten jól vannak.

– Akkor jó – mondta Dax.

– Kelly! – szólalt meg újra az égi hang elkeseredett könnyörögéssel. – Elő azzal az édes mosollyal, már egy percünk sincs.

Kelly látta, hogy Nicole felpattan a hírolvasó asztal mellől, és odavágtat a tükörhöz, hogy megigazítsa egyébként is tökéletes frizuráját. Aztán átrohant az üres termen, és belehuppant a kanapéval szembe állított székbe.

– Egek! – mondta lihegve, miközben a mikrofont próbálta a galléjára erősíteni. Ez aztán a nap. Újfent üdvözlöm, képviselő úr. – Kelly tekintetét gondosan elkerülte, és a lány tudta, hogy a barátnője nagyon ideges. Mióta mond Nicole olyanokat, hogy „egék”!

– Hívjon Daxnek, kérem – felelt a férfi.

– Majd a beszélgetés után – mosolyodott el Nicole.

– Rád közelít a kettős, Nicole – adta az utasítást Randy halkán, Dave dörgése helyett. – Tizenöt másodperc.

– Mindketten készen állnak? – kérdezte Nicole, de nem várta meg a választ, belenézett a kamerába, megnedvesítette az ajkát, és mosolygott. Amikor a gép elején kigyulladt a piros fény, belefogott.

– Mai beszélgetésünk két vendége a mi kedves Kelly Prestonunk és Dax Deveroux képviselő úr.

A következő hét percben Kelly és Dax Nicole kérdéseire próbáltak válaszolni, és említést tettek néhány részletről, amit ő elfelejtett megemlíteni. Könnyedén haladt a beszélgetés. Kelly és Dax csupán a kérdéses témát illetően mutattak érdeklődést egymás iránt.

Kelly nem bírta ki, és feléje fordult, miközben a férfi azon a higgadt, meggyőző hangján beszélt. Dax a kezével is magyarázott, és Kellynek annyira ismerős volt ez a mozdulat. Minden, amit mondott, tömör, érthető, egyenes volt. Egyesek hevesnek tarthatták, de Kelly csodálta a hitet, amivel beszélt.

– Köszönöm mindkettőjüknek! – mondta Nicole befejezésképpen, és ezzel a hírműsor is véget ért. Felállt, és lekapcsolta magáról a mikrofont. – El sem mondhatom, milyen nagyra értékelem, hogy beugrottak meg minden.

– Örülök, hogy meg tudtam csinálni – mondta Kelly, bár alig tudta visszatartani dühét, miközben ügyetlenül próbált megszabadulni a saját mikrofonjától. Pontosán tudta, hogy Nicole milyen céllal hívta meg éppen őket a műsorba. Amikor tegnap este Daxról faggatta, Kelly letagadta, hogy bármilyen formában is érdekelné a képviselő személye. Tudhatta volna, hogy Nicole nem vak, és ha valamihez nagyon is volt érzéke,

hát az éppen a férfiak és a nők közti kapcsolat. – Elnézést, de nekem most vissza kell mennem dolgozni. – Minden további szó nélkül felállt, és elhagyta a stúdiót.

Reszketett, miközben felért a második emeletre, és a folyosók labirintusában visszatéblábolt a saját eldugott kis irodájába. Belesüppedt a székébe, és mélyeket lélegezve kezébe temette az arcát. Ez alkalommal a sors újra összehozta őket. Pedig már kezdett belenyugodni, hogy Daxnek nincs helye az életében.

Tegnap este a kiábrándultság és a düh ugyanerre a következtetésre vezette a férfit. Amikor azt mondta, hogy soha többet nem fogja keresni, akkora önuralomról tett tanúbizonyságot, amire Kelly soha nem lenne képes. És most, csupán néhány órával később, mégis együtt voltak, ugyanazt a levegőt szívták, és olyan közel ültek egymáshoz azon a kanapén, hogy már szinte fájtnak úgy tenni, mintha közömbös lenne a másik.

Egy dolog biztos volt. Nem fog itt senyedni ebben a lehangoló irodában a sebeit nyalogatva. Minél gyorsabban eltűnik ebből az épületből, annál jobb.

Épp a kabátját akasztotta le a fal fogasról, amikor az ajtó halkán kinyílt, és Dax siklott be a résen. Miután becsukta maga mögött az ajtót, hosszú, néma percekig csak nézték egymást. Kelly keze belemerevedett a mozdulatba, kabátja a levegőben lógva maradt. A férfi hátával úgy támasztotta az ajtót, mintha az ellenséget tartaná vissza.

– Hová indultál? – kérdezte végül.

Kelly végre befejezte a mozdulatot, és felvette a kabátot. Védekező ösztön? Igen, kiszolgáltatottnak és sebezhetőnek érezte magát. Szíve érthetetlen, dühítő módon dübörgött a mellkasában.

– Ki. Ilyenkor mindig szünetet tartok.

– Ó! – válaszolt Dax, de nem mozdult az útból. Istenem, milyen gyönyörű! – csodálta Kellyt. Tegnap este minden szót komolyan gondolt. Örültség lett volna folytatni ezt a bujkálást. Gyűlölte a hazugságot és a sunyi titkolózást. Ráadásul ez bemocskolta Kelly iránti őszinte érzelmeit, és már csak ezért is véget akart vetni a titkos találkáknak.

Mivel képtelen volt megszüntetni a vágyat, ki kellett küszöbölnie a kísértést. Egyszerűen kivágja magából az érzést, mint sebész a tumort. Nem volt meggyőződve a módszer helyességéről, de eltökélt volt. Egészen addig legalábbis, amíg be nem sétált abba a stúdióba. Amikor megpillantotta Kellyt, az elhatározás leparányibb töredéke is kitörlődött az agyából.

Méltóságteljesen, logikusan és tömören válaszolta meg Nicole kérdéseit, és közben gondolatban végig a mellette ülő nővel szerelmeskedett. Nem tudott ellenállni a közelségének. A lány testéből sugárzó melegség hívogatóan áradt felé. Minden apró mozdulatát érzekelte, mellkasa lágy emelkedését és süllyedését lesve minden egyes levegővételét számba vette.

– Csak azért jöttem, hogy megmondjam, nem tudtam, hogy te is benne leszel a műsorban. Én is legalább annyira meglepődtem, mint te.

– Nem is gondoltam, hogy te intézted volna így. Az egésznek olyan Nicole szaga van. Ő rendezte meg az egészet.

– Miért? Úgy értem, azon kívül, hogy jó alanyok voltunk egy ütős riporthoz.

– Azt hiszem, közel ilyen érdekesnek sem tartott volna minket, ha nem lát minket tegnap táncolni. – Kelly elfordította a férfiről a tekintetét. – Utána... elkezdett kérdezősködni és célozgatni. – Tudta, hogy most már hiába is menekülne innen, kibújt a kabátból, és visszaakasztotta a falra. Táskáját ledobta az asztal tetejére, és leült a nyikorgó székbe.

– Miket kérdezett? – ült fel Dax az asztal szélére.

– Felőled érdeklődött. Hogy mennyire ismertelek meg Washingtonban.

– Mit mondtál?

– Hogy épp csak találkoztunk.

– És ő mit mondott erre?

Kelly felnézett a férfiről, és komoly arccal felelt.

– Azt, hogy ezt nem hiszi el azok után, ahogy táncoltunk.

Dax előrehajolt, és megragadta Kelly egyik kezét. Hüvelykujja végigsimított minden ujjbegyén.

– És még mit kérdezett? – Amikor felemelte a tekintetét, csak Kelly szájáig jutott. Kelly mintha megérezte volna, mit gondol a férfi, megnedvesítette ajkát. Rózsaszín nyelve látványától a férfi megremegett belül. Micsoda hatalma van felette ezzel az apró mozdulattal is!

– Azt akarta tudni, hogy szerintem is gusztusos falat vagy-e. – Szája sarkába apró mosoly fészkelte be magát.

Dax felhúzta a szemöldökét, de a szeme nevetett.

– Gusztusos falat? Na, ez igen érdekes. Alig várom, hogy megtudjam, mit feleltél.

Közelebb hajolt a lányhoz, szinte fölé magasodott.

Kellynek hátra kellett döntenie a fejét, hogy a szemébe nézhessen.

– Azt mondtam, hogy így is lehet nevezni.

Dax oldalra fordította a fejét, és kötekedő hangsúllyal tette fel a kérdést.

– Ezt mondtad rólam? – A férfi mosolya ragadós volt.

– Csak egy gyenge pillanat volt – válaszolt Kelly szemérmesen.

Halkan felnevettek. Dax mutatoujja Kelly szájának felgömbülő szélét kutatta, lassan simította végig az alsó ajkát, hogy elérjen a legalább ennyire izgató másik sarokba. Majd keze átsiklott a lány nyakára, és felemelte őt lefelé tartó szájához. Másik kezével, éppen hogy érintve Kelly mellét, átnyúlt a karja alatt, és felhúzta magához a lányt.

A kilincs kattanása olyan volt, mintha pisztolyt sült volna el a szobában. A pár szétrebbent. Kelly kipattant a székből, és Dax elé állt, mintha meg akarná védeni az ajtón belépő veszedelemtől. Mindketten óriási sóhajtottak a megkönnyebbüléstől, amikor kiderült, hogy a veszedelem Nicole személyében érkezett. Nicole gyorsan becsukta maga mögött az ajtót.

– Az Isten szerelmére. Elment az eszetek? Nem tudjátok, hogy ha olyan ebédszünetet akartok tartani, akkor be kell zárni az ajtót? – Csípőre tett kézzel hordta le őket, akár egy mérges szülő.

Kelly félretolta Daxet, és megkerülte az asztalt.

– Nicole! Legszívesebben megfojtanálak ezért a mai mutatványodért. Miért csináltad?

Nicole-t egyáltalán nem érdekelte barátnője haragja, felpattant a soha nem látott munkatárs asztalára, és ismét feldöntötte szegény Cindyt.

– Ne is próbáljatok úgy tenni, mintha dühösekké lennétek azért, mert találkoztatok. Számomra teljesen egyértelmű volt tegnap este, hogy ti ketten majd meghaltok, hogy egymásra ugorhassatok, úgyhogy kineveztem magam kerítőnek. Ennyi az egész – vallotta be boldogan. – És nem is vagyok rossz ebben a szakmában sem, legalábbis abból ítélve, amit az imént láttam. De azért csalódott vagyok, hogy nem egy kompromittálabb helyzetben nyitottam rátok.

– Nicole! – kiáltott fel Kelly vörösén égő arccal. – Dax... úgy értem... mi... Dax mögéje lépett, és megnyugtatóan a vállára tette a kezét.

– Nicole – mondta higgadtan. – Nyilvánvalóan észrevette, hogy Kelly és én felfigyeltünk egymásra Washingtonban. Véletlen volt, egyikünk sem tervezte így, de megtörtént. Mindketten úgy gondoljuk, hogy semmilyen kapcsolatnak nincs értelme kettőnk között, hisz ő férjnél van. – Szomorúan nézett le Kellyre. – Én pedig indulok a szenátusi választásokon. Egy... viszony, ráadásul egy férjes asszonnyal, nem növelné túlzottan a politikai esélyeimet. Még akkor sincs értelme, ha Kelly belemenne, amit egyébként soha nem fog megtenni. Tegnap a bál után úgy döntöttünk, hogy nem szabad többé találkozunk, sem kettesben, sem nyilvános helyen, ha csak el lehet kerülni. Ezért zavarodtunk ma össze mindketten.

– Tegnap este? – hangzott Nicole éles kérdése, amint leszállt az asztalról. – A buli után? Hol?

Dax Kellyre pillantott, és amikor a lány bólintott, folytatta.

– A lakásában.

Nicole visszazuhant az asztalra.

– Az iskoláját! Látott benneteket valaki?

– Miért? – kérdezte Kelly. Nem tetszett neki, ahogy Nicole az ajkát harapdálta.

– Hát, nem én vagyok az egyetlen, aki észrevette ezt a... meghittségét... amivel táncoltatok tegnap este. Ezért is jöttem fel. Ez az esti lap első kiadása. Azt hiszem, látnotok kell.

Csak most vették észre az összehajtott újságot a kezében. Nicole odaadta Kellynek, akinek a gyomra egyre lejjebb süllyedt, miközben kinyitotta a társasági rovatnál. És ott, az első oldalon, hogy senki el se téveszthesse, ott táncolt Dax és ő, szorosán egymást átölelve. Dax éppen az arca fölé hajolt, ő pedig akár egy virág a napsütésben, úgy nézett vissza rá. Bensőséges mosoly ült az arcukon, s ez mindennél többet árult el. Az aláírás így hangzott: Deveroux képviselő úr és Kelly Preston, egy eltűnt katona felesége. Keringőjük a fejeket is körbeforgatta a bálteremben.

– A fenébe is! – káromkodott halkán Dax, és a földhöz vágta az újságot. – A fenébe is!

Kelly keresztbetett karral az ablakhoz lépett, és a semmibe meredt. Nicole megköszönte a torkát.

– Legjobb lesz minél hamarabb tisztázni a történetet – hangzott el a figyelmeztetés. – Valaki nagyon rá akar állni. Dax, láthatta magát bárki is tegnap este Kelly lakásánál?

– Nem hiszem. A St. Charleson álltam meg a kocsival egy étterem előtt, és gyalog mentem oda.

– Tényleg? – fordult felé Kelly. – Ezt nem is tudtam.
– Nem? Mit gondoltál, hogy jutottam oda?
Nem tudták, hogyan, de ismét egymás mellett álltak.
– Nem is gondolkodtam rajta – vont vállat Kelly, és lepöckölt egy kis szösz Dax kabáthajtókájáról. – Nem lett volna szabad kocsi nélkül mászkálnod arrafelé, nem biztonságos a környék. Ki is rabolhattak volna.
– Igazad van, túlságosan gusztusos falat vagyok.
– Nem, most komolyan – mondta Kelly aggódva. – Nem fáztál?
– Miután tőled eljöttem? – kérdezte, és kisimított egy tincset a lány arcából. – Viccelsz?
Kelly jól tudta, mire gondol Dax, és mindketten felkuncogtak.
– Hahó! Emlékszik még valaki rám? – szólt Nicole, mire a pár zavartan felé fordult. Mintha valóban megfeledkeztek volna a jelenlétéről. – Én személy szerint remélem, hogy közlítek a világgal, hogy menjen a fenébe, és törődjön a maga dolgával. Semmit nem szeretnék jobban, mint hogy ti ketten forró és szenvedélyes viszonyba kezdjétek. Vagy ha már nem kell elkezdni, akkor folytassátok, ahol abbahagytátok. De ha jól sejtem, a ti esetetekben a becsület fog győzedelmeskedni a szenvedély felett. Úgyhogy jobb, ha felkészültök a legrosszabbra. Mellesleg a fotóhoz tartozik egy hosszabb szöveg is, amit még nem olvastatok. Tele van utalásokkal, hogy Washingtonban az albizottsági meghallgatáson kívül esetleg más dolgok is történhettek. A bűnbánó képeteket látva arra következtetek, hogy ez bizony nem áll túl messze az igazságtól.
Nicole az ajtóhoz lépett.
– Ne feledjétek, hogy én barát vagyok, nem ellenség. És sajnálom, amit ma tettem. Ha hamarabb látom az újságot, valószínűleg valami kevésbé nyilvános cselekedet ki, hogy összehozzalak benneteket. – Összehúzza a szemét. – Habár, ha jól meggondoljuk, ez igen jó kifogás lenne arra, hogy miért is volt Dax tegnap este nálad. Mindketten meghívást kaptatok a mai műsorba, és csak felelevenítettétek a Washingtonban történeteket, mielőtt nyilvánosan beszámoltok róla. Nem túl hihető, de talán bejön. – Azzal eltűnt a szobából.
Dax és Kelly még sokáig bámulták az ajtót. Végül egymás felé fordultak, és Dax mély sóhajjal megdörzsölte a nyakszirtjét.
– Azt hiszem, a játszma eldőlt.
– Én is azt hiszem. Annyira sajnálom, Dax. A világ minden kincséért sem tettem volna kockára a szenátusi jelölésedet.
– Tudom. Pontosan tudtam, mit teszek, amikor felkértelek táncolni. Azzal hitegettem magam, hogy képes leszek plátói módon a karomban tartani téged. – A földön heverő újságra bökött. – Ez a kép ezer szónál is többet mond.
– Csak vigyáznunk kell, hogy ne öntsünk több olajat a tűzre. Tegnap azt mondtad, hogy nem szabad..., hogy nem láthatjuk egymást többet, bármilyen ártatlan is a találkozás indítéka. A ma történetek csak megerősítik ezt az elhatározást. – Felnézett a férfira. Még mindig férjnél vagyok, Dax. A többi mellékes, mert ez biztosan nem változik, és csak ez számít igazán. Férjnél vagyok.
Dax az ajtóhoz ment, de mielőtt kinyitotta volna, még visszafordult.
– Nem lesz semmi bajod, ugye? Mi van, ha sarokba szorítanak, és meg kell magyaráznod a képet?
– Majd adom az ártatlant. Washingtonban találkoztunk. Együtt ebédeltünk több képviselő, egy ismert újságíró és a szervezet egy másik tagjának a társaságában. Tisztellek azért, ahogyan kiálltál az ügyünk mellett, és teljes mértékben támogatom a szenátusi jelölésedet. Ezen túl semmi.
Dax halványan bólintott. Úgy festett, mint akit az akasztófára visznek, ezért szeretném minél tovább húzni az indulást.
– Ha bármikor szükséged lenne rám, akármiért...
Kelly szeme válaszolt helyette.
És a férfi elment. A fájdalom pedig elviselhetetlen volt. A lány vakon visszatapogatózott az asztalhoz, és fejét a karjára fektette. A telefon metsző csörgése durván félbeszakította halk zokogását.
– Igen – nyöszörgött bele a kagylóba.
– Miss Preston, itt Grady Sears beszél a Times–Picayune–tól.
Kelly erősebben markolta a kagylót, és minden lelkijét össze kellett szednie, hogy válaszolni tudjon.
– Igen?

9. FEJEZET

És ez csak az első volt a hasonló hívások sorában. A kitartó újságírókat igen nagy csalódásként érte, hogy Kelly Preston Williams mekkora nyugalommal felel az ő sokat sejtető kérdésáradatukra. Amikor a felől érdeklődtek, hogy ő és Deveroux képviselő romantikus kapcsolatban vannak-e, Kelly csak halkán felnevetett.

– Biztos vagyok benne, hogy a képviselő úr nem tartaná túl hízelgőnek, ha a nevét egy férjzett öregasszonnyal hoznákná összefüggésbe.

– Az ön férje már több mint tizenkét éve eltűnt, Mrs. Williams. És ön egyáltalán nem nevezhető öregnek. A képviselő úr pedig híres nagyszámú romantikus kapcsolatáról.

Valóban? Mit jelent az pontosan, hogy nagyszámú? Én csak egy vagyok a sok közül?

– Én egyáltalán nem ismerem Deveroux képviselő úr szerelmi életének sem a múltját, sem a jelenét.

– Akkor mivel magyarázza azt a nagyfokú gyengédséget, ahogyan önök tánc közben egymásra néztek? – hangzott a gúnyos kérdés. – A képek nem hazudnak, Mrs. Williams.

– Valóban nem, de könnyű őket félreértelmezni. A képviselő úr és én közös washingtoni győzelmünket ünnepeltük. Ő teljes mértékben támogatta szervezetünk céljait. Úgy vélem, ha a kampányát is a táncparketten mutatott finom stílus jellemzi majd, akkor egész biztosan megnyeri a választást.

Az utolsó mondat száraz torokkal, merev mosoly kíséretében hangzott el. Úgy beszélt, mint egy idióta, mesterkéltséggel, de inkább ennek nézzék, mint valaki szeretőjének.

Minden beszélgetés ugyanezt a mintát követte. Mivel Dax és ő nem szolgáltattak további okot a botrány tüzeinek szítására, az igen gyors halált halt. Ám amikor Kelly már éppen kezdte azt hinni, hogy túljárt az összes újságíró eszén, rá kellett döbbsennie, hogy a legrosszabb még hátravan.

Már négy napja volt, hogy ő és Dax a televízióban szerepeltek. Joe épp letette Kellyt a Superdome tetején, kemény nap állt mögöttük. Három rendületlenül kitartó újságíró hívta aznap a lányt, de ismét sikerült leráznia őket.

– Úgy néz ki, társaságod érkezett – ordította túl Joe a forgó lapátokat, miközben lerakta a gépet.

Kelly már észrevette a másik autót az övé mellett, és most látta, hogy egy férfi kinyitja az ajtót, és kiszáll az első ülésről. Al Van Dorf volt az.

– Igen, úgy tűnik – mondta mogorván Kelly. Megköszönte Joe-nak hogy épségben hozta, és búcsút intett neki. Ahelyett, hogy szokásához híven kiszaladt volna a lapátok alól, most kimért léptekkel indult kocsija felé. Van Dorf azonban az útjába állt.

A férfi figyelte, ahogy Joe felemelkedik, és megdönti a gépet, hogy a hangár felé vegye az irányt.

– Mindig is lenyűgözött a repülés, mindig ledöbbsent, hogy a tárgyak repülni tudnak – jegyezte meg, miközben az egyre törpülő gép után bámult.

– Jó napot, Mr. Van Dorf. Mi járatban itt, New Orleansban? Washingtonban már nincs miről írnia? – Nyugi, Kelly, figyelmeztette magát. Nem lenne helyes feldühíteni.

Egy bájos mosollyal próbálta elvenni maró megjegyzése élet, és a férfi kutakodó tekintetéből látta, hogy az nem tudja eldönteni, vajon az előbbi kérdés szándékosan volt rosszindulatú vagy sem.

– Inkább úgy fogalmaznék, hogy sokkal érdekesebb dolgokról tudok most itt írni. – A vad szempár Kellyre villant a régmódi szemüveg mögül. A szokásos pimasz mosoly lassan, de biztosan ült ki a férfi arcára. – Itt van például maga és Deveroux képviselő.

Kelly elképedt tekintete megérdemelt volna egy Oscart.

– Nem... nem értem. Deveroux képviselő és én?

– Talán elmehetnénk valahová, hogy egy pohár ital mellett elbeszélgessünk a dologról. – Van Dorf már nyúlt is Kelly karja után, ám az könnyedén félresiklott előle, ezáltal tudtára adva, hogy nem akarja, hogy hozzáérjen.

– Köszönöm a meghívást, de nem, Mr. Van Dorf. Már éppen hazafelé készültem.

– Nos, akkor azt hiszem, itt kell beszélgetnünk. – Belenyúlt a mellényzsebébe, és előhúzott egy összehajtogatott újságlapot. Kelly azonnal tudta, mi az. A férfi kissé oldalra döntött fejjel, tárgyilagosan tanulmányozta a táncról készült fotót. – Maga igazán fotogén, Mrs. Williams.

– Köszönöm. – Addig ő is bírja a csatát, ameddig ez az undok alak.

– És mit szól a képviselőhöz? Igazán jóképű, nemde?

– Valóban. Csakugyan jóképű. – Azonnali válasza meglepte az újságírót. Mintha dühítené, hogy a lány idegességnek a legkisebb jelét sem mutatja. Kihasználva a pillanatnyi előnyt, Kelly visszakérdezett.

– Miről szeretett volna beszélni velem, Mr. Van Dorf?

A férfi ravasz alattomosággal vizsgálta a nőt. Nem egyszerű eset, gondolta. Ha a kicsike durva játékot akar, hát legyen, rajta nem múlik.

– Van olyan jó a képviselő az ágyban, mint a vítaasztalnál?

A férfinak sikerült teljesen elképesztenie Kellyt. Egy pillanatig meg sem tudott szólalni a döbbenettől. Amikor végre mégis sikerült, akkor is csak nehezen tudta a szavakat gumivá száradt nyelvével megformálni.

– Az ön feltételezése megbocsáthatatlan, Mr. Van Dorf, és nem fogom megörvendeztetni azzal, hogy nem felelek rá.

– Tehát maga és Deveroux szeretők vagy sem?

– Nem.

– Akkor mivel magyarázza ezt a képet?

– Maga mivel magyarázza? – dobta vissza újfent a kérdést Kelly. A döbbenet helyére düh lépett, s alig bírta türtőztetni magát, legszívesebben behúzott volna egyet ennek az alaknak, egyenesen az önelégült, mindentudó vigorral teli, utálatos képe közepébe. – Mióta világ a világ, a férfiak és a nők táncolnak, mégpedig egymással. Csak nem akar arra célozni, hogy az elnöknek minden olyan nővel viszonya van, akivel egy fogadáson táncol?

– Valóban, férfiak és nők egymással táncolnak, de ritkán ül az arcukon ilyen fennkölt széles mosoly.

– Deveroux képviselő úr valóban elbűvölő személyiség. Intelligensnek, karizmatikusnak, elkötelezettnek tartom őt. Csodálom azért, ahogyan kiállt az eltűnt katonák ügye mellett. Tisztelem a bátorságát, azt, ahogyan szembeszáll az őt becsmérővel. Csodálat és tisztelet. Ennyit érzek iránta. – Hazugság, visszhangzott vádlón az agyában, amitől csak még eltökéltebben félre akarta vezetni Van Dorfort. – Hogy egyetlen táncból hogyan tud ennyi mindent kiolvasni, fel nem foghatom. Ezt maga újságírásnak tartja?

– Nem csupán egy táncról van szó, Mrs. Williams – hangzott a hűvös felelet. – Az összes titkos pillantás és mosoly ott Washingtonban. Az a bizonyos esős szabadnap, amiről egyikük sem tud számot adni. Ja, és a megérezés!

Kelly szomorúan felnevetett.

– Ha a megérezése az egyetlen hírforrása, akkor talán itt az ideje újabbak, megbízhatóbbak után nézni. Soha nem voltam Deveroux képviselő szeretője. – Ez legalább igaz. – Nem is kívánok az lenni. – Ez viszont már megint hazugság. – Nos, azt hiszem, nincs önre több időm. Úgy vélem, jobban tenné, ha „titkos pillantásoknál és mosolyoknál” komolyabb dolgokról írna, nem csupán élénk fantáziájának szüleményeiről.

Azzal kikerülte a férfit, és sietve az autójához ment. Remegő kézzel kinyitotta az ajtót, és beszállt. Épp az ajtóba akadt kabátját próbálta kiszabadítani, amikor újabb támadás érte.

– És hogyan vélekedik magáról a képviselő úr?

– Talán őt kérdezze meg.

Megint az a lusta, magabiztos mosoly jelent meg Van Dorf arcán.

– Szándékomban áll. Abban biztos lehet.

Kelly becsapta a kocsiajtót, beindította a motort, és most csak az számított, hogy minél hamarabb levágtasson a parkolóból.

Aznap este, amikor lefeküdt, még mindig remegett az idegességtől. Mit mondhatott volna még? Mit mondott, amit nem kellett volna? Vajon bedőlt neki a fickó? Valószínűleg nem, de nem maradt semmi alapja, amire építhetett volna. Ha mégis megjelentet valami firkát a viszonyukkal kapcsolatosan, csak hülyét csinálna magából. Nincs bizonyítéka, csak találgatások. És ami a lényegi kérdést illeti, ők valóban ártatlanok!

Persze arra rájöhet, hogy Dax nála járt a Művészeti Szövetség bálja után. Valószínűleg igen komoly gondot okozna őt meggyőzni arról, hogy semmi sem történt, miután ő eleve a legrosszabbat feltételezi. De tulajdonképpen semmi sem történt. Egyáltalán nincs miért büntudatot érezniük.

Mindenki azt hiszi, hogy ő Dax szeretője. Ezek szerint senki nem tudja elképzelni, hogy Dax plátói kapcsolatban álljon egy nővel?

Az elmúlt két nap során a sajtóban „Dax listája” állt a figyelem középpontjában. Újra és újra összeszámolták őket, és Kelly hevesen tagadta, hogy ő lenne az utolsó ezen a bizonyos listán, bár nyilvánvalóan mindenki erre a következtetésre jutott. Ha beadja a derekát, vajon csak ennyit jelentett volna Dax számára? Egy újabb szenvedélyes kalandot? Újabb rovást a listáján? Nem, nem. Még nem...

A tegnapi esti lapban olvasott egy beszélgetést Daxszal, ahol a férfi egyszerűen csak ennyit mondott a híressé vált képről: „Jobb szerettem volna, ha a Kikötőmunkások Szakszervezetének képviselőjével készült fotómat teszik a címloldalra. Azon sokkal jobban mutatok, bár ott a mellettem álló, jól megtermett úriember valóban nem volt fele olyan csinos sem, mint Mrs. Williams.”

Tréfásra vette a figurát, viccet csinált az egészből. Természetesen a jelen körülmények között csakis így felelhetett a rágalmakra. De az is lehet, hogy valójában így is érez. Talán nem is szenved annyira, mint ahogy azt neki mutatta.

Könnyeivel küszködve a szoba másik sarkában álló könyvespolcra meredt. A Markkal készült esküvői kép a helyén állt, a harmadik polcon. A menyasszonynak frufruja és két oldalra fogott, egész a melléig érő lófarka volt. A gyapjúruha a térdé fölé ért, és nevetségesen festett a fehér bőr lábszárcsizmával. Hagyományos esküvői ruháról szó sem lehetett, nem volt idő rá, hogy kiválasszanak egyet. De tényleg így nézett ki, amikor férjhez ment?

Égő szeme a képen álló férfira siklott. Mark. Hol vagy? Mi történt veled? Életben vagy még? Drága Markom. Mert az voltál. Drága, kedves, nagylelkű, gyengéd, tréfálkozó, és még ennél is sokkal több. A tökéletes első szerelem.

A képen a fiúnak Beatles–frizurája volt, hosszú, szemöldökig érő frufruval. A fotó csupán néhány nappal azelőtt készült, hogy a kiképzőtáborban levágták a haját. A nadrágja és az ingujja rövid volt, túl szoros az ő atléta alakjára. Cipője aprónak tűnt az akkoriban divatos csőnadrághoz képest.

Mindketten elégedetten vigyorogtak, arcukra kiült, hogy most milyen felnőttes dolgot visznek véghez, amilyen a házasság.

Felült, hogy közelebbről szemügyre vehesse a képet. Az a lány a képen olyan ismeretlennek tűnt. Idegen volt. Ennek a kislánynak semmi köze nem volt már a mostani Kellyhez, a felnőtt nőhöz.

És ha Mark életben lenne, ő sem lenne már ugyanaz a fiú. Kelly el sem tudta képzelni, milyen lenne az arca, a hangja, a mosolya, a személyisége, ha visszajönne. Ez a fiú itt a képen elment, eltűnt. És a lány sem létezik már, ebben biztos volt.

Visszadőlt az ágyba, és a plafont bámulta. Próbálta visszaidézni az érzést, amikor Mark csókolta, simogatta, de csak Dax csókja és ölelése tolult az agyába. Nem emlékezett Marknak egyetlen érintésére sem, amely miatt elveszítette volna az időérzékét. A szíve talán gyorsabban vert, tenyere nedves lett az izgalomtól, de soha nem érezte, hogy végtagjait a hőség húzza le, vagy hogy valami furcsa, olvadó érzés egyszerre gyöngíti el és tölti meg élettellel.

Becsukta a szemét, és maga elé képzelte az igazi szeretőt. De nem a férje fiatal, szőke, jóképű alakja jelent meg lelki szemei előtt, hanem francia ősoktól örökölt fekete haj és sötét szemek. Ennek a férfinak a mozdulatai nem zavart mentegetőzést sugároztak, hanem gyakorlott türelmet.

Nem ügyetlen, hanem magabiztos, a nő vágyát egyre növelő kezek járták be gondolatban a testét. Önzésnek vagy sietségnek nyoma sem volt. Ezek a kezek nem keresgéltek, hanem csalhatatlan biztossággal és tisztelettel érintették meg az érzékeny pontokat.

És a felismeréstől szégyen ömlött szét Kellyben. Hiszen az előbb, amikor képzelgéseit szeretőjét szólította, nem a férje neve szakadt fel ajkáról, hanem Daxé. Párnája magába szívta a maró büntudat keserű könnyeit.

– Akarsz velem szendvicset ebédelni a Jackson Square–en? – Ahogy általában, Nicole most is minden üdvözlés nélkül vágott mondanója közepébe.

– Én nem...

– Van jobb dolgod? – hangzott a kissé nyers kérdés.

– Nem – vallotta be Kelly.

– Várlak a bejáratnál fél óra múlva. Én hozom a szendvicseket.

Nicole valósággal kerülte barátját azóta, hogy rávette Kellyt a szereplésre, amikor összehozta Daxszel. Néha beszéltek telefonon, találkoztak a folyosón, de a szoros bajtársi viszony mintha megszűnőben lett volna. És Kellynek ez nagyon hiányzott.

A megadott időpontban lement a bejáratához, és Nicole–lal együtt kilépett a Chartres utcára, hogy néhány tömbnyi séta után elérjék a híres teret. Ez volt Kelly egyik kedvenc helye. Imádta a Saint Louis–katedrális, egyik oldalán a presbitériummal és a Cabildóval, a másikon pedig a Pontalba épületével. Néha szinte sajnálta, hogy nem volt jelen azokon az emlékezetes eseményeken, amelyek ezen a nevezetes helyen zajlottak. Általában azzal enyhítette bánatát, hogy a járdafestők között sétálgatott, akik körberajzolták a helyet „portékájukkal”.

A nap ma különös erővel sütött. Andrew Jackson fején egy galamb trónolt gondtalan, amikor a két barátnő besétált a térre az északi kapu felől, a katedrálissal szemben. A kora tavaszi virágok már szirmaikat készítették elő a virágzáshoz. A lányok kiválasztottak egy elhagyatott padot, Nicole előbányászott a papírzacskóból két becsomagolt szendvicset, és az egyiket odanyújtotta Kellynek.

– A bizonytalanság kikészít – mondta, miközben beleharapott a tojásos–salátás kenyérbe. – Igen vagy nem?

– Igen vagy nem – mi?

– Meg tudsz nekem bocsátani? – Nicole halkan ejtette ki a szavakat, és Kellyre nézett. Szeméből olyan büntudat sütött, hogy Kelly nem tudta visszatartani a nevetést. Szendvicset az ölébe tette, és átölelte barátnőjét.

– Hát persze. És én is sajnálom. Hiányoztál.

Nicole hátrahúzódott, és lenyelte a tovakodó könnyeket.

– Na, hála istennek, ezen is túl vagyunk. Már azt hittem, életem végéig vezetnem kell, és szórhatom a sok hamut a fejemre. Pedig a szürke rémisztően rosszul áll nekem.

A fölényes válasz nem tévesztette meg Kellyt. Tudta, hogy Nicole is legalább annyira elérzékenyült, és nyilvánvalóan ugyanúgy hiányolta bizalmas beszélgetéseiket, mint ő.

– Ez a műsor tényleg övön aluli ütés volt, de akkor éppen ez volt a legkisebb bajom – mondta Kelly fejrázva. Két hete, hogy nem látta Daxet. Az időnek nem begyógyítani kellene a sebeket? Ez is csak egy téveszme. Minél több idő telt el azóta, hogy utoljára látta a férfit, annál inkább vágyott csak egy pillantására is.

– Akarsz beszélni róla? Mert én nem tudom összerakni a dolgot.

Kelly Nicole felé sandított.

– És mire jutottál eddig?

Nicole visszacsomagolta a maradék szendvicset, majd kinyitott egy–egy dobozos üdítőt.

– Szerintem valahol Washingtonban találkozhatok, azonnal éreztétek a vonzalmat, de már az elejétől tudtátok, hogy a helyzetetekből adódóan a dolgok összekuszálódhatnak, úgyhogy az eszetek és a libidótok azóta is küzd egymással.

Kelly üres tekintettel bámulta Andrew Jackson szobrát, és az egyre szaporodó galambokat.

– Ez körülbelül össze is foglalja a lényeket.

– Kelly, miért kell neked folyton mártírnak lenned? Ha szeretnél vele összejönni, hát tedd! Igaz, hogy képviselő, de ő is csak egy férfi. Manapság már senkit nem érdekel egy fikarcnyit sem, hogy ki kivel fekszik le. Légy végre önző! Mi lenne, ha kivételesen csak önmagadra gondolnál?

– Rá is gondolnom kell.

– Miért? Már nagy fiú. És az eszénél volt, amikor belekezdett a dologba. Téged ismerve aligha hiszem, hogy te csábítottad el őt. Nem ő kezdeményezett?

– De igen, de... én már az elején megmondtam neki, hogy férjnél vagyok, de nem is utasítottam vissza egyértelműen. Annyira... ő annyira...

Nicole elnyomott egy apró káromkodást.

– Lefeküdtél vele? – Kelly döbbsent arcát látva gyorsan hozzátette. – A pokolba is, felesleges a forró kását kerülgetni. Igen vagy nem?

– Nem – hangzott Kelly elhaló válasza.

– Hát akkor nem csoda, hogy ilyen nyomorultul érzed magad. Mi a fenéért szégyenkezel? Ez nem maradandó érzés? Feküdj le vele, aztán száműzheted a fejedből. Ez nem olyan, mintha szerelmes lennél... – Nicole hirtelen megállt, még a levegő is benne, szorult. Az állánál fogva maga felé fordította Kelly fejét, és a zaklatott zöld szemekben megpillantotta a gyöngyöző könnycseppeket.

– Istenem – suttogott Nicole. – Te szerelmes vagy belé. A mindenit, Kelly! Ha te hozzáfogsz valamihez, akkor azt teljes erőbedobással teszed, ugye? Én csak egy kellemes, zúrmentes viszonyra bízattalak, erre te kiválasztasz egy szenátusi székre pályázó képviselőt, és ráadásul még fülig bele is esel.

Kellyt megdöbbsentette Nicole fenyegető hanghordozása.

– Ha nem lennék szerelmes, nem akarnék semmilyen viszonyba kerülni vele. Én nem vagyok olyan, mint te. Én nem tudom elválasztani a szexet a szerelemtől. Számomra ez egy és ugyanaz. Én nem tudok olyan könnyedén ágyba bújni, mint te.

Amint a szavak elhagyták a száját, legszívesebben máris visszaszívta volna őket. Keze közé kapta Nicole hirtelen erőtlenné vált, élettelen kezét, és erősen megszorította.

– Ne haragudj – kérte reszelős hangon. – Csak a düh mondatott velem ilyeneket. Tudod, hogy nem ítélek el. Hogy mit csinálsz, és hogyan, az a te dolgod.

Nicole erőltetetten felnevetett.

– Ha valaki, hát én tudom, milyen a hírem. – Egy pillanatig a levegőbe meredt, majd Kelly felé fordította fejét. – Egyszer sem ötlött fel benned, hogy én is szívesen lennék olyan, mint te?

– Mint én! – kérdezte Kelly őszinte hitetlenséggel.

– Meglep? Nem értem, miért. Talán nem vagy tisztában azzal, milyen különleges vagy. Neked vannak elveid, Kelly. Értékek, amelyek alapján élsz. Nem prédikálták, hanem így láttad és így tanultad meg őket, a szüleid példáján. Én is szeretnék olyan nőiesen finom lenni, mint te. Tudom, hogy a beszédem alpári. Azt is tudom, hogy a viselkedésem gyalázatosan kihívó. De hidd el, néha én is szeretnék finoman, lágyan, előkelően beszélni. Nekem sem esne rosszul, ha úgy tisztelnének, mint téged. – Újabb éles kacagás. – De ez már úgyszólván reménytelen.

Kelly csak némi habozás után merte feltenni a kérdést.

– Miért... miért mérsz el akkor olyan sok férfival?

– Úgy érted, miért fekszem le olyan sokkal, ugye? – A hangját uraló keserűség nem Kellynek szólt, hanem önmagának. – Azt hiszem, csupán próbálok megfelelni a velem szemben támasztott elvárásoknak. Az anyám annyi idősen hagyott el engem és az apámat, hogy én már nem is emlékszem rá. De az apám nem hagyta, hogy teljesen elfelejtsem. Minden áldott nap emlékeztetett rá, mennyire hasonlítok az anyámra. Velejég romlott, született ringyóként kezelt, aki bűnre és züllöttségre van kárhozható. Az anyám iránt érzett összes dühét rajtam töltötte ki.

Nicole ujjával a szoknyája bojtját piszkálta, miközben a fájdalmas múlton járt az esze.

– Tudod, tisztában vagyok magammal. Olyasvalakit keresek, aki szeret engem. Minden férfiban azt a szeretetet és odafigyelést keresem, amitől az apám megfosztott. Ő attól a naptól, hogy először melltartót kellett felvennem, ribancnak nevezett. És igaza volt. Az vagyok. Első osztályú, de akkor is csak ribanc.

– Ne beszélj így magadról, Nicole. Nem vagy az! Rengeteg szeretet van benned, csak eddig soha nem próbáltad a megfelelő irányba terelni. Szerintem egyszerűen félsz igazán szeretni bárkit is, mert félsz, hogy ugyanúgy visszautasítanak, ahogyan az apád tette.

– Tulajdonképpen rólad beszélgettünk, nem?

– Most rólad beszélünk. Felveszed azt a kemény, nemtörődöm álarcot a világgal szemben, és közben belül az a bizonytalan, magányos nő szinte könyörög, hogy valaki önmagáért szeresse, ne pedig a kifelé vetített, hivalkodó képért. És létezik valahol egy érzékeny férfi, aki látja ezt a nőt. – Nicole nem nézett a szemébe, de Kelly kitartóan barátnőjére szegezte tekintetét. – Talán épp Charles Hepburn az.

Nicole nevetése ez alkalommal őszintén csengett.

– Apropos visszautasítás! Minden titkos és nyílt trükkömet bevettem, hogy az ágyamba csábítsam azt a férfit, de ő egyértelműen nemet mondott. Nem arról van szó, hogy én akarom-e őt, hanem hogy ő nem akar engem. És ez most már igencsak bántja az önérzetemet. Kihívás a számomra. – Kezét a szívére téve színpadiasan folytatta. – Charles túlságosan nagy jelentőséget tulajdonít az elkötelezettségnek.

– Jó neki.

– Hát, ha azt hiszi, hogy én csak az ő kedvéért lemondok az összes többi férfiről, akkor el is felejtheti a dolgot.

Csendben voltak. Nicole a cipője hegyével egy kavicsot görgetett a járda betonján.

– Bármit is mondtam neked eddig, nagyon tisztellek téged és a nézeteidet.

Kelly elmosolyodott.

– Én pedig irigylem a bátorságodat. Néha az az érzésem, hogy az erkölcsösség alig valamivel több a büntetéstől való félelemnél.

Nicole megnedvesítette angyali ajkát, és tétován feltette a kérdést.

– Dax mit érez irántad, Kelly?

– Nem tudom. Olyan dolgokat mondott, amik miatt azt hittem, hogy... de aztán... – Kelly hangja elhalt.

– Híszel nekem, ha azt mondom, hogy jobban értek a férfiakhoz, mint te? – Kelly ránézett és bólintott, mire Nicole folytatta. – Szerintem ő is legalább annyira szenved, mint te. Várj, hagyj, hogy befejezzem – vágott elébe Kellynek, mikor látta, hogy közbe akar szólani. – Ne légy dühös, rendben? Én is bedobtam magam nála.

Kellynek leesett az álla a meglepetéstől, úgyhogy Nicole gyorsan tovább folytatta.

– Mondtam, hogy ne légy dühös. A pokolba is, megért egy próbát, nem igaz? Akkor még csak gyanítottam, hogy valami parázslík köztetek. Az interjú után, amikor kimérten távoztál, mint egy megbántott szent, mindent bevettem, de a pasas tökéletesen közönyös maradt. Semmi válasz, totális beégés. Még csak nem is tett úgy, mintha érdekelném. Otromba módon csak az ajtót bámulta, amin keresztül kivágtattál.

– Ez nem bizonyít semmit.

– Nem, de amikor megláttalak benneteket együtt, ő... nem is tudom... olyan figyelmes, oltalmazó volt. A nőikkel kapcsolatos híre alapján, aminek szerintem a nagy része túlzás, én nem gondoltam volna, hogy ennyire... – A megfelelő szót kereste, végül kinyögte: – ... elmélyülten tud figyelni egy nőre. Őszintén bevallom, csak kevés ajánlatot utasítottam eddig vissza, és nekem is csak kevesen mondtak nemet. Erre nem is vagyok különösképpen büszke. Azt viszont biztosan kijelenthetem neked, hogy a te pasasod még csak a jeleket sem fogta. Észre sem vette a hajam, a szemem, vagy a melleim, amitől egyébként minden férfi a falnak megy. Csak téged látott; Kelly. – Nicole megállt, hogy felmérje, hogy szavai milyen hatással vannak a barátnőjére. – Vedd ezt annak, aminek akarod. Én mindenesetre lefogadom, hogy te és a képviselő úr még nem végeztetek.

Kelly tagadóan rázta a fejét.

– Nem. Értem, amit mondasz, de mi még azelőtt végeztünk, hogy elkezdtek volna.

– Na jó, akkor most őszinte és azonnali választ kérek! – Nicole egy pillanatra megtorpant. – Ha választhatnál, hogy kivel töltsd a mai estét, kivel lennél szívesebben? Daxszel vagy Markkal?

Kelly felkapta a fejét, mintha pofon ütötték volna.

– Ez nem tisztességes! Erre nem tudok válaszolni.

Nicole szomorúan nézett vissza barátnőjére, és részvétteljesen csak ennyit mondott:

– Már válaszoltál is.

10. FEJEZET

Kelly és Nicole egymásba kapaszkodva nagyot löktek a stúdió nehéz ajtaján, hogy kijussanak a folyosóra. Teljesen elgyengültek a nevetéstől, úgy vihogtak egymásra támaszkodva, mint két pajkos apácanövendék. Már két hét telt el a Jackson Square-en töltött ebédszünet óta. Az akkor egymással megosztott titkok új értelmet adtak a barátságuknak. Ma Nicole rábeszélte Kellyt, hogy vacsorázzon vele az esti hírek közötti szünetben.

– El tudod ezt hinni? Most komolyan, el tudod hinni? – Nicole alig kapott levegőt, és könnyel teli szemét dörzsölte. – Amikor azt mondtam... amikor azt mondtam... amikor... – Újabb vihogásrohamban törtek ki, miközben lassan, de biztosan haladtak kifelé.

– Nekünk is elmondjátok, mi ennyire vicces? – Amikor a lányok közös erőfeszítéssel megfordultak, Charles Hepburnt pillantották meg, amint épp feléjük tartott. Mellette Dax Deveroux sétált.

A nevetést mintha egy óriási porszívóval kiszippantották volna Kelly testéből. Szája még széles mosolyra állt, de hang már nem jött ki rajta. Még levegőt sem tudott venni. Dax látványa egyszerűen lebénította.

– Ó, Charles – szólalt meg Nicole. Odalépett a férfihoz, és karját a nyaka köré fonta. Még most sem tudta abbahagyni a nevetést. – Láttad a híreket?

– Nem, Dax és én épp most fejeztük be a megbeszélést. Mi történt?

– Katasztrofális volt. Valószínűleg épp most vesztetted el az összes támogatót, akiket eddig nagy nehezen összeterelgettél. De annyira jópofa volt!

Nicole nevetése ragadós volt, Dax már mosolygott is. Charles úgy nézett Nicole-ra, akár egy elbűvölő, drága kisgyerekre, és azt mondta:

– Meséld már el nekünk is!

– Rendben – mondta a lány kiegyenesedve, és megköszörülte a torkát. – Épp ezt a CPR-es hírt vezettem fel. Ezen a héten ingyenes órákat tartanak az állami iskolákban. – Mély levegőt vett, hogy elnyomja a vihogás erejét, bár a hangja így is hullámozott. – A lényeg az, hogy a végén azt mondtam: „Figyeljenek jól, mert a következő kockákon látottak megmenthetik az önök vagy szeretteik életét.” És akkor elindították a felvételt, de a CPR-es hír helyett egy hashajtóreklám ment adásba!

A két férfi harsány röhögése csatlakozott Nicole-éhoz. A lány olyan erőtlen volt már a nevetéstől, hogy rongybabaként esett Charlesnak. A férfi magához ölelte, miközben együtt nevettek tovább.

– Épp azt mondtam, hogy ez meg fogja menteni az életüket, és erre megjelenik egy doboz hashajtó a ké... képernyőn. Fe... fejezd be te, Kelly! Én nem bírom.

Kelly futó pillantást vetett Daxre, majd mindkét férfinak egyszerre címezve mondandóját, megszólalt.

– Hát, szóval gyorsan leállították a reklámot, és visszakapcsoltak Nicole-ra, de ő annyira nevetett, hogy alig bírt megszólalni. Amikor végre sikerült kinyögnie valamit, nem a szövegét folytatta, hanem átadta a szót az időjósoknak.

Ezen újra mindannyian nevettek, és Kelly figyelme egy pillanatra elterelődött Dax villogó fogáról és a mély gödröcskéről.

– De a szegény pára erre nem volt felkészülve. Még a felöltője sem volt rajta, viszont szerencsére már be volt mikrofonozva. Szóval belefogott a szövegébe, halandzsázott mindenféle magas meg alacsony légköri nyomásról, és csak akkor esett le neki, hogy cigi lóg a szájában.

– Innentől kezdett igazán vicces lenni a dolog – vágott közbe Nicole. – Gondolom, azt hitte, senki nem veszi majd észre, ha egyszerűen leejti a cigit a padlóra. Csakhogy megfélekedett a sok papírról és egyéb felszerelésről, amit használ. Szóval a cigi egyenesen egy nagy papírhalomba hullt, ami a lába körül hevert, és már füstölt is. Szegény időjósunk elkezdett toporogni, hátha el tudja taposni a cigit, és mindeközben hevesen a mutatópalcájával hadonászott, ami varázspálcaként mintha önálló életre kelt volna. – Nicole teljes átéléssel utánózta a toporgó és hadonászó időjóst. Már alig kaptak levegőt a nevetéstől.

Miután Charles bizonyos fokig visszanyerte az önuralmát, megszólalt.

– Holnap reggel valószínűleg mindannyian ki lesztek rúgva. Én magam fogom javasolni.

– Viccelsz? Az igazgatóság nem merne kirúgni bennünket. Ez volt az évezred legszpontánabb, legszórakoztatóbb hírműsora. Tuti, hogy a nézők imádták.

Amíg Nicole és Charles egymást heccelték, Dax és Kelly szomjasan szívták magukba a másik látványát. Kelly azon merengett, hogy a férfi szeme körüli vonalkák mintha mélyebbre vésődtek volna, talán nem pihent eleget mostanában. Dax Kelly szemét figyelte, amely még nagyobbnak és zöldebbnek tűnt sápadt arca közepén.

Kelly azt gondolta, hogy az ezüstös csillogás a férfi halántékán még feltűnőbb lett, míg Daxnek az járt a fejében, hogy Kelly haja milyen édesen foglalja keretbe az arcát. És tudta, hogy az illata olyan, mint a virágos rété.

Kelly most még elbűvölőbbnek látta a kis gödröcskét Dax szája mellett, Dax pedig soha nem vágyott jobban arra, hogy megcsókolja az enyhén szétnyílt, pihegő ajkakat.

Kelly arra gondolt, hogy a férfi nyakkendője mindig tökéletesen áll. Dax arra gondolt, hogy milyen igéző a lány nyakára tekeredő, vékony arany lánc.

Kelly soha nem látta magasabbnak és erősebbnek a férfit. Dax soha nem látta finomabbnak és nőiesebbnek Kellyt.

Kellynek eszébe jutottak élénk fantáziaképei, és kedvesen elpirult. Dax agyába még ebben a pillanatban is folyamatosan újabb képek villantak, miközben vére tévedhetetlenül rohant teste középpontja felé.

– Maga mit szól, Dax?

Daxet és Kellyt is váratlanul érte a kérdés, mindketten megrázkódtak.

– Hogyan? Elnézést! – mondta Dax. – Nem figyeltem a kérdést.

– Csak megkérdeztem, hogy ellenére volna-e, ha Nicole-t és Kellyt elhívnánk vacsorázni.

Dax ragyogó szemekkel fordult vissza Kelly felé.

– Nem, hát persze, hogy nincs ellenemre. Nagyon is tetszik az ötlet. Nem mintha a maga társaságát nem tartanám kellemesnek, Charles – nézett vissza a férfire mosolyogva.

Charles jóízűen felnevetett.

– Nem sértődöm meg. Őszinte leszek, én is szívesen veszem, ha a hölgyek jelenlétükkel emelik az asztalunk fényét. Az Arnaud'sba készültünk. Megfelel nektek is? – tette fel az udvarias kérdést.

– Igen – felelt Nicole nagy lelkesedéssel, miközben fenyegető pillantásokat vetett Kellyre, hogy még csak eszébe se jusson ellenkezni. És még hozzáfűzte: – Kelly és Dax minden bizonnyal sokat tud majd beszélgetni a rádióreklámokról. Biztos vagyok benne, hogy abban járatosabb vagy Charlesnál, Kelly.

– Öröömre szolgálna, ha segíthetnék bármiben is – hangzott a beletörődő válasz. A beszélgetés csak képletesen szólt a reklámokról, hiszen mindannyian tisztában voltak a helyzettel. Nicole csak a kifogással állt elő, hogy miért is vannak együtt nyilvános helyen.

A kocka el volt vetve. Kelly nem tehetett semmit, hiszen véletlenül futottak össze. Úgy tűnt, Daxet sem kellett győzködni, hogy együtt menjenek vacsorázni. Hát persze, hiszen mi mást mondhatott volna a kérdésre. Szemét bocsánatkérően, aggódva a férfit emelte. Dax szeme viszont olyan melegséggel ragyogott le rá, amelyből a lány azt olvasta ki, hogy ő a legkevésbé sem bánja a dolgot.

Szó nélkül elvette tőle az esőkabátját, hogy felsegítse rá. Kelly hátat fordított neki, és miközben kezét a kabát ujjába dugta, próbált minél nagyobb távolságot tartani. Úgy érezte, ha hozzáérne a férfihoz, összeomlana. De valami csoda folytán mégsem rogyott össze, amikor Dax előrehajolt, és a mellkasa a lány hátát érte, majd fejét lehajtva beleszólt Kelly fülébe.

– Nem baj?

Hangja mélyen rezgett, úgy cirógatott, mint egy cselló muzsikája. Kelly félredöntötte a fejét, hogy túlságosan is közelről Dax szemébe nézhessen. Üde, friss, citromos illata részegítő volt. Az orra majdnem érintette a férfi arcát, amelyen a napnak ebben a késői szakában már kiütközött a borosta. Bőre lágynak tűnt, Kelly ujjá szinte hasogatott a vágytól, hogy megérintse.

– Egyáltalán nem. – Fátyolos és bensőséges suttogása többet árult el, mint a kiejtett szavak.

– A kocsim néhány tömbnyire áll, remélem, nem bánja, Dax, ha addig sétálnunk kell – közölte Charles, miközben karját Nicole válla köré fonta, és a kijárat felé terelgette.

– Egyáltalán nem – felelt Dax.

Amikor kiértek a keskeny, egyenetlen járdára, Dax segítőkészen megfogta Kelly könyökét. Bármelyik úriember hasonlóképpen cselekedett volna, ez csupán egy figyelmes gesztus volt. Hétköznapi érintés, amit senki más nem tudott volna érzéki előjátékká varázsolni, csakis Dax.

A férfi Kelly karjának hajlatára fonta ujjait, hüvelykjét a könyök hasadékába ékelte. A hüvelykujj érzékenyen simogatva oda-vissza csúszkált. Kelly bőre égett az érintésétől, és más helyek érintését idézte fel.

Egymás mellett ültek Charles Mercedesének hátsó ülésén. Lábszáruk és térdük összeért. Egyikük sem tudta levenni szemét a találkozási pontról, ahonnan mindkettejük testébe forróság ömlött szét. Kelly harisnyája az autó minden egyes mozdulatára Dax nadrágjához dörzsölődött.

Nicole és Charles vidám társalgást folytatott, amelybe Kelly és Dax azonban csak érintőlegesen tudott bekapcsolódni. Mintha azt mondták volna: „Ne zavarjatok bennünket, nem látjátok, hogy egymással vagyunk elfoglalva?”

Charles meg tudott állni a Dauphine-on, úgyhogy csak egy háztömbnyit kellett sétálniuk az étteremig a Bienville-en lefelé.

A pincér igencsak értette a dolgát. Mindenkit a nevéen szólított, és tiszteletteljesen az étterem egyik eldugottabb sarkába, a Charles által lefoglalt asztalhoz vezette a társaságot.

Kelly általában nagyon élvezte az Arnaud' s európai hangulatát. Szerette a visszafogott, finom díszítést, a pincérek fojtott beszédét, furcsa kiejtését. Még a tányérok és az evőeszközök csörömpölése sem tudta törni az étterem varázsát.

Ma este viszont mindebből semmit sem észlelt. Egyedül a mellette ülő férfi létezett a számára. Azzal az ürüggyel, hogy megosztoznak az étlapon, egymást nézték. Ez a kis apróság lehetőséget adott arra is, hogy válluk gyengéden összeérjen, és hogy Dax ujja Kellyét simogassa. Amikor Charles megkérdezte, mit választottak, zavarba jöttek, ugyanis kínosan felkészületlenül érte őket a kérdés. Gyorsan közölték, hogy pisztrángot szeretnének, és kötelességüknek eleget téve visszatértek eddigi elfoglaltságukhoz, és bámulták egymást tovább. Charles magára vállalta a rendelés egyéb részeit, mivel úgy sejtette, hogy a párt úgyszemint érdeklí, mi kerül elébük az asztalra.

– Dax és én a délután túlnyomó részét együtt töltöttük – mondta, miután a pincér eléjük rakta az italokat.

– Igazán? – kérdezte Nicole. – És üzlet is lett belőle?

Dax az asztalra tette a karját, és enyhén előre dőlt.

– Attól tartok, Charles igen buta ügyfélre bukkant a személyemben. Minél jobban magyarázta, hogy mik a választási lehetőségeim, én annál inkább belezavarodtam. Ráadásul az egész túlságosan drága, nem is beszélve a... reklám elkészítésének a költségeiről. – Az utolsó szavaknál felvitte a hangját, ezáltal kérdéssé téve kijelentését.

– Nos, igen – mondta Charles. – Ahhoz, hogy leadhassuk a reklámot, először készítenünk kell egyet magának – mosolygott derűsen. – Boldogan figyelmébe ajánlok néhány reklámirodát.

– Sokat gondolkodtam, és arra jutottam, hogy talán helyesebben tenném, ha alkalmaznák néhány szakértőt. Ők minden bizonnyal jobban tudnák irányítani a sajtókampányt. Mit gondol, Charles? – Nyilvánvaló volt, hogy Dax ad Charles szakmai éleslátására.

– Úgy vélem, ez mentesítené önt egy sor fáradságos feladat alól, és így jobban összpontosíthatna más területekre.

A pincér francia zsömléket hozott nekik szalvétával bélelt kosárkában. Az aranybarna, ropogós héj lágyan és melegén tartotta a fehér belsőt. Dax letört egy darabkát, bőségesen megvajazta, és Kellynek nyújtotta. Ujjaik hegye épp akkor ért össze, mikor tekintetük is egymásba fonódott. A legegyszerűbb érintés is szó szerint felvillanyozta őket. A körülöttük sistergő mágneses mezőt csak a hagymalevest rejtő csészéket felszolgáló, udvarias pincér zavarta meg.

Az étterem korántsem volt tele ezen a hétköznapi estén, mégis óvatosak voltak. Óriási erőfeszítéssel próbáltak egyszerű asztaltársnak tűnni. A vacsora alatt végig könnyed és szórakoztató beszélgetést folytattak, amit Nicole csípős megjegyzései fűszereztek. Csak Charlest akarta bosszantani velük, hogy végre egyszer kihozza a sodrából.

– Kér valaki desszertet? – kérdezte Charles a házigazda szerepét magára öltve.

– Én már tele vagyok, képtelen lennék még egy falatot enni – mondta Nicole.

– Én szívesen innék egy kávé – szólalt meg Kelly és Dax egyszerre. Mikor megérkezett a gőzölgő ital, Dax kérdés nélkül tejszínt öntött a lányéba, és meg is kavarta helyette. A magától értetődő, meghitt cselekedet csak Kellynek szólt, de nem került el Nicole és Charles figyelmét. Az oldalról egymásra vetett, mindentudó pillantás viszont elkerülte a másik pár figyelmét.

Miközben az étterem előcsarnokában a kabátjukba rázták magukat, Nicole vidám felhívást tett közzé.

– Én szeretek sétálni egyet a desszert előtt. És tudjátok, mi a kedvencem? A fánk a Café du Monde-ban.

– Sétálni akarsz egész a Café du Monde-ig? – kérdezte megrökönyödve Charles.

– Még szép, nagypapi! Te már nem bírsz?

– Oda még csak-csak, de visszafelé már nem biztos. És egyébként sincs időd rá. Ma este még dolgozol, rémlík valami?

– Visszafelé majd fogunk egy taxit, és ma este egy hosszabb film van a hírek előtt.

Charles Kellyre és Daxre pillantott, akik csak álltak egymás mellett, és egyáltalán nem érdekelte őket, hová mennek, amíg nem kell elszakadniuk egymástól.

– Dax? Kelly? Benne vagytok?

– Nekem nincs más tervem – szólta Dax.

– Nekem sincs – hangzott Kelly válasza.

El volt intézve. Mindketten izgatottak voltak. Együtt tölthetnek egy egész estét. Amíg az üzlet álcája mögé rejtőzhetnek, mindig lesz indokuk az együttlétre.

– Irány lefelé a Bourbon Streeten – mondta Nicole, és Charles morgására gúnyosan felkiáltott. – Gyerünk, te vén medve!

– Nicole – felelte türelmesen. – A Bourbon Street zajos, koszos, zsúfolt és erkölcstelen.

– Tudom. Imádom az erkölcstelen dolgokat. – Nicole kék szeme szinte táncolt örömeiben. Megragadta Charles karját, és gyakorlatilag ő húzta el a férfit a sarokig.

Elmerültek a tömegben, ami semmi volt ahhoz képest, amilyen néhány héten belül, a Mardi Gras ünnepe alatt lesz majd. New Orleans Bourbon Streetjének különleges, sajátos zaja és illata van. A tenger gyümölcseinek aromája keveredik a sör és a dohos nyirkosság szagával, s ez elválaszthatatlan része a Francia Negyednek. A számos éjszakai báról élő jazzmuzsika szűrődött ki az utcára, és versenyre kelt a Cotton Eye Joe-t játszó countryzenekar dallamaival. Az ajtónállók hívogatóan szélesre tárták a toplessbárok ajtaját a báméskodók előtt, és bőszén ecsetelték a bent táncoló hölgyek külső tulajdonságait. Ha valaki bepillantott, elcsíphetett egy-egy villódzó, színes fényektől megvilágított, meztelen női testrészt is.

Az egyik ilyen szórakozóhely homlokzatán a következő feliratot lehetett olvasni: „Világhírű szextettek színhelye”.

– Kíváncsi volnék, mitől világhírűek ezek a tettek! – mondta akadékoskodva Charles.

– Hát, ha fel kellett tenned ezt a kérdést, akkor te még nyilvánvalóan nem láttál ehhez fogható – jegyezte meg csípősen Nicole. Charles fáradt sóhajt hallatott, és átkarolta a vállát, hogy odébb kormányozza a lányt. Úgy húzta odébb, mint egy makacs gyereket.

Tovább kóboroltak lefelé a legendás utcán, amíg el nem tűntek a kereskedelmi célt szolgáló intézmények, és a környék nyugodtabbá nem vált. Ráfordultak a St. Péter Streetre, melynek a végén ott várta őket a Jackson Square és a kávézó.

Az utca sötét volt és elhagyatott. Kettesével sétáltak, Charles és Nicole haladt elől. Elmentek a bezárt üzletek, a kiállítótermek és a magánudvarok feljaroit rejtő kovácsoltvas kapuk előtt.

Dax Kelly hátáról a vállára csúsztatta a kezét, és közelebb húzta magához a lányt.

– Hogy vagy?

– Jól. És te?

– Jól.

– Fáradtnak tűnsz. Dolgoztál?

– Igen. Az elmúlt három hetet Washingtonban töltöttem. A kongresszus egyfolytában ülésezik. Próbáljuk az összes ügyet elrendezni az ülészak vége előtt.

– Ó!

– A múltkor a Fehér Házban vacsoráztam az elnöki párral.

– Tényleg?

– Igen – vigyorgott Dax kisfiúsan. – Munkavacsora volt persze, de azért megtiszteltetés, hogy meghívtak.

Egy darabig csendben sétáltak, majd Dax ismét megszólalt.

– Olvastam az újságban, hogy miket nyilatkoztál.

– Én is olvastam, amiket te mondtál.

– Ne higgy el mindent, amit ezek összeírnak.

Kelly a férfi felé fordult.

– Ne?

– Ne! – mondta Dax a fejét rázva.

– Például mit ne higgyek el?

– Például azt, hogy úgy vélem, te egy csodálatra méltóan bátor asszony vagy, aki nagy ügyért harcol, de semmilyen romantikus vonzalom nem fűz hozzád.

Kelly a halántékában érezte szíve lüktetését.

– Ezt ne higgyem el?

– Az elejét igen, a végét viszont ne. Ha csak sejténéd, mennyire vonzódok hozzád, nem mernél egy ilyen sötét utcán velem sétálgatni. Tudnád, hogy miért nem ettem és aludtam rendesen az elmúlt hónapban. Tudnád, hogy miért fedezek fel legalább tíz új ősz hajszálat minden reggel a fejemben. Már csak azt remélhetem, hogy igazuk van azoknak, akik szerint az ősz haj bizalmat gerjeszt.

Elérték a Jackson Square-t. A park kapuit bezárják estére. A kis társaság a Pontalba épület előtt sétált el. Dax és Kelly látszólag elmerültek a földszinti kirakatok színes csábításában, de valójában semmit sem láttak.

– Nehéz volt elbánni a riporterekkel? – kérdezte Dax.

– Nem igazán – jött a válasz. – Csak néhány napig zaklattak.

– Sajnálom, Kelly. Én hozzá vagyok szokva, de tudom, hogy te nem. Bárcsak megúszhattad volna.

– Túléltem. Van Dorf ide...

– Van Dorf? Ideutazott, hogy beszéljen veled?

– Igen. Egyik nap a kocsimnál várt rám, amikor Joe letett a Superdome-on.

– A pofátlan! – dörmögte Dax. – Egyik nap... Ugye nem bántott?

Kelly lágyan felnevetett, és nyugtatóan lesimította a férfi esőkabátjának gallérját.

– Nem. Csak burkoltan célozgatott néhány csúnya dologra.

– Miféle dolgokra?

Kelly elfordította szemét a férfi kutakodó tekintete elől.

– Csak... tudod... rólad kérdezősködött.

– Miket kérdezett? – erősködött tovább Dax.

Kelly elpirult, és még mindig a szúrós szemek elől menekült, hiába. Dax finoman elkapta az állát, és maga felé fordította a lány fejét, míg ő végül kénytelen volt ráemelni a tekintetét.

– Miket kérdezett?

Kelly megnyalta a száját.

– Azt kérdezte, hogy jó vagy-e az ágyban.

– Micsoda? – Dax ez alkalommal erősebben ragadta meg Kelly vállát. – Hogy mit kérdezett? Isten bizony, Kelly, ha csak egyetlen rágalmozó szót is le mer írni rólad...

– Nem írt, és nem is fog. Lehet, hogy könnyörtelen, de azért nem bolond. Tudja, hogy semmiről nem írhatna.

– Mit feleltél?

– Az igazat. Hogy nem tudhatom.

Dax próbálta elnyomni a fenyegetően rátörő kényszert, hogy elmosolyodjon, de nem tudta legyűrni, úgyhogy megadta magát.

– Találd ki! – mondta győzedelmeskedő, pimasz vigyorral az arcán. Kelly eltolta magát tőle, és éles tekintettel nézett a huncut szempárba.

– Mit?

– Találd ki, hogy milyen vagyok az ágyban.

– Nem!

– Na, gyereünk! Egy kicsivel több vállalkozó szellemet kérek. Próbáld meg kitalálni, segíték.

– Nem akarom, hogy segíts.

Az utolsó mondatról tudomást sem véve, Dax lehajolt, és Kelly fülébe súgott.

– Még nem vagyok világhírű, de már dolgozom rajta.

Dax lassan felemelte a fejét, és közben Kelly elgondolkodó ábrázatát tanulmányozta. Aztán Kellyben hirtelen felöltött Charles és Nicole beszélgetése az éjszakai mulató előtt, és nevetésben tört ki. Dax a halántékánál fogva magához húzta, és nevetéstől rázkódó fejét a melléhez szorította. Ujjai összekulcsolódtak a lány fején, és hüvelykujja ismét megtalálta a simogatni való pontot, most a füle mögött. Végül, amikor Kelly nevetése elhalt, felemelte a fejét. Nem tudta levenni a szemét a férfi szájáról, miközben hallgatta.

– Annyira szeretnék megcsókolni, hogy az már fáj. De ez itt közterület és sok a fény, nem gondolod?

Kelly némán bólintott. Dax kelletlenül engedte ki a karjaiból. A másik pár után siettek, akik a kereszteződésben várták, hogy zöldre váltsa a lámpa. Átmentek a Decateurön, és elsétáltak a Washington Artillery Park előtt, hogy elérjék a Café du Monde-ot. A kávézó már több mint száz éve a város egyik legkedveltebb találkahelye volt. Csak fánkot és kávékat szolgáltak fel, mégis a nap huszonnegy órájában tele volt az éjjel-nappal nyitva tartó hely.

Annak ellenére, hogy a folyó közelsége miatt az este hűvös és ködös volt, a két pár mégis a fedett teraszon foglalt helyet. A székek és az asztalok ugyan lehangolóan sárga műanyagból voltak, de az ember a forró kávé

és a fánk kedvéért jár ide. No meg azért, hogy elbáméskodhasson a Jackson Square-en állandóan körbe-körbejáró forgalmon legyen az gyalogos, lófogat vagy autó.

Rendeltek két adag fánkot, három feketét, és egy tejeskávét Kellynek, és néhány percen belül már ott gőzölgött előttük a cikóriakávé és illatozott a forró, porcukorral meghintett fánk. Úgy estek neki, mint egy éhes farkascsapat. Minden egyes harapással újabb cukorfelhőske emelkedett az asztal fölé, míg összefüggő fehér felhőt nem alkotott felettük az édes por. Nevetésük értékes perceket vett el az evésre szánt időből. Az arcuk, a kezük, még a ruhájuk is olyan lett, de boldogan viselték mindezt.

Kelly és Nicole a tányérjukon maradt cukrot itatták fel ragacsos ujjakkal. Nicole szándékosan kihívó mozdulatokkal nyalta az ujjait egyenként tisztára, miközben közölte legújabb ötletét.

– Menjünk ki a folyópartra. – Félig lehunyt szemmel, csábítóan szemezett Charlesszal.

– Vissza kell menned dolgozni.

– Még van időm – jelentette ki, és sem engedélyre, sem beleegyezésre nem várva felpattant a székéből, és elindult az alagútszerű átjáróhoz, amely összekötötte a kávézó teraszát a folyópartra épített pallósétánnyal, amelyet nemes egyszerűséggel csak Holdsetánynak hívtak. A pallót megfelelően halvány fényt árasztó lámpák sora szegélyezte. Ahhoz épp elég volt a fény, hogy az ember ne lépjen véletlenül a Mississippibe, de arra is vigyáztak, hogy a hangulat se szenvedjen csorbát.

A többiek követték Nicole-t. Mire ők is kijutottak az átjáróból, Nicole már ki is választott Charlesnak és magának egy padot. Amikor Charles leült a lány mellé, Kelly és Dax hallgatólagos egyetértésben tovább sétáltak. Elnyelték őket az árnyak és a gyengén alászálló köd. Aztán ők is találtak maguknak egy padot. A visszatükröződő fények a folyó mindkét oldalán fodrozódó csíkot képeztek a vízen. A nappali világosságban közömbös látványt az éjszaka varázslatossá tette.

Dax átölelte Kelly vállát, és védőn magához húzta őt. A lány az izmos karra hajtotta a fejét. Szemét lehunyta. Egyre közelebb érezte a férfi leheletét az arcán, ahogy végigsimított a szempilláján és a száján, amely alig észrevehetően szétnyílt. Aztán már csak a férfi ajkát érezte az övében. Az érintés nem volt igazán csóknak nevezhető, inkább könnyed cirógatás volt. Egyszer, kétszer, háromszor... Ajkukkal a hosszú éhezés után még tovább kínozták egymást, egyre csak növelve a várakozást, állandósítva az izgalmat.

Kelly tenyerével közrefogta a férfi fejét. Végre megérinthette a selymes, őszes hajszálakat. Dax nyelve csábító játékba fogott Kelly ajkainak találkozási vonalán. Addig incselkedett, míg Kelly nyelve is be nem szállt a játékba. Mint aki hosszú börtönbüntetése után végre kiszabadul, Kelly nyelve vadul vetette bele magát önálló életébe. Körbefutott Dax ajkának körvonalán, belemélyedt a gödröcskébe, gyötrő kínoknak vetette alá szája mindkét sarkát, amíg az szét nem nyílt teljesen. Amikor végre bejutott a mézízű barlangba, minden eldugott helyet felkutatott. Mélyről feltörő, gyötrődő nyögéssel szakadtak el egymástól.

Csak bámulták egymást szó nélkül. Pillantásuk szabadon kóborolt a másik arcán, végre megengedhettek maguknak olyat is, ami eddig tilos volt. Szinte beleszédültek a váratlan ajándékba. A másik minden vonását alapos megfigyelésnek vetettek alá, amíg végül már nem bírták tovább, és újra átadták magukat a mohó vágynak.

Szájuk egymásba olvadt, és minden kétség táplálta szürke felhőt elűzött felőlük. Vajon komolyan gondolta, amit a csodálatról és tiszteletről mondott annak az újságírónak? Vajon tényleg egész sornyi szívet tört eddig össze? Sóvárog még a férje után? Szereti Madeline-t? Hiányoztam neki? Hiányoztam neki?

Nagy sokára végül szájuk ismét elszakadt a másiktól, csak hogy Dax Kelly ködtől nedves hajába fúrhatta az arcát.

– Istenem, Kelly, ez a néhány hét maga volt a pokol. Nem tudtam semmi másra gondolni, egyedül rád.

– Nyomorúságosan éreztem magam, össze voltam zavarodva. Azt hittem, talán komolyan gondoltad, amiket az újságírónak mondtál – felelt Kelly.

– Dehogy. Neked ezt jobban kell tudnod! Gombold ki a kabátod, kérlek. Szeretném... oda... Azok csak szavak voltak, egy betűt sem gondoltam komolyan.

– Sejtettem, de nem voltál itt... – A mondatot egy csók szakította félbe.

– Fel akartalak hívni, de mindenféle rémálmok jártak a fejemben a lehallgatókról, és... ne bajlódj azokkal a gombokkal. Csak érezni akarom a kezedet rajtam... oh, de finom... – Újabb csókszünet. – ...lehallgatók, meg ilyesmi, tudod... annyira finom vagy, Kelly.

– Tényleg ilyen dolgok aggasztanak? – kérdezte a lány, és lágyan felnyöszörgött, mikor Dax fogai a fülcimpájára akaszkoztak.

– Sokkal inkább miattad, mint miattam... ez annyira puha...

– Dax – sóhajtott a lány. – Mit tettünk, ami ekkora zúrt kavart? Igen, ott...

– Annyira édes vagy... Túl sokan láttak bennünket táncolni. Én nem voltam tudatában annak, hogy ekkora közönséget vonz az a tánc. Semmi mást nem érzékeltem, csak hogy téged a karjaimban tartalak, és hogy kívánlak... édes... – A lányét a sajátjába temetve mellkasához szorította a finom kezét.

– Kívánlak, Kelly. Szerelmeskedni akarok veled. Érezni akarom minden porcikádat, és végig akarom csókolni az egész testedet.

11. FEJEZET

Kelly ujjaival végigszántott Dax haján, a férfi fejét szorosan a melléhez húzta. Kereste a vigasztaló szavakat, de nem tudott megszólalni. Ő is legalább annyira reményvesztettnek érezte magát, mint Dax. Tudja vajon, hogy ő is ugyanannyira vágyik az ölelésére?

Végül Charles megmentette attól, hogy valami elcsépelte közhely hagyja el a száját. Kelly észrevette, hogy feléjük sétál, majd tapintatos távolságban megáll, és a folyót bámulja. Kelly halkán szólt Daxnak, és gyengéden oldalba bökte, mire a férfi kiegyenesedett, és szemével követte a lány tekintetét. Charles megköszönte a torkát.

– Elnézést, Kelly, de Nicole–nak vissza kell érnie a stúdióba. Persze, ha szeretnétek maradni...

– Nem. – Daxnak is szüksége volt a torokköszörlésre. – Mi is megyünk. – Felállt, és a karját nyújtotta Kellynek. A lány sietősen visszagombolta kabátját, felkapta a táskáját, és Dax oldalán Charles öblös lépteinek nyomába eredt.

Nicole elpilledten, elégedett arccal ült a padon. Kelly fürkésző pillantást vetett Charles irányába, de a férfi szelíd ábrázata nem árult el semmit. De azért lassú víz partot mos, gondolta magában Kelly mosolyogva.

Lépteiket ismét a Jackson Square irányába terelték.

– Miután mindenki más kocsija a stúdió parkolójában áll, arra gondoltam, hogy kísérjük vissza Nicole–t, és majd én fogok egy taxit, hogy visszahozzon ide. – Charles egy cserkészcsapat vezetőjének alaposágával magyarázta el a helyzetet.

– Rendben – mondta Dax. Erős keze azon nyomban Kelly derekára kulcsolódott, miközben a ködfoltos járdán haladtak. – Pokolba a jó híremmel, nem érdekel, mit gondolnak rólam mások. Minél jobban erőlködöm, úgymint annál rosszabb lesz. – Lelassította a lépteiket, hogy Nicole és Charles jól leghagyassák őket, és ismét kettesben maradhassanak.

– Madeline mit szólt a hírekhez, amelyek összefüggésbe hoztak velem? – szólalt meg Kelly.

– Nem tudom. Nem kérdeztem.

– Ezek szerint nem érdekel a véleménye? – hangzott a bátortalan kérdés.

– Nem, ami téged illet. Annak a nőnek rengeteg pénze van, szép, és néhanapján igen szórakoztató tud lenni. De emellett van benne egy jó nagy adag gonoszság is. Mindent a magáénak akar tudni, végtelenül kapzsi, becsvágyó és féltékeny.

– És ti ketten... – Kelly nem tudta befejezni a mondatot, állát leszorítva bámulta a vizes betont a lába alatt.

Majdnem egy egész tömbnyit gyalogoltak, mire Dax válaszolt.

– Azt hiszem, nem lenne tisztességes sem Madeline–nel, sem bárki mással szemben, ha felelnék egy ilyen kérdésre.

– Sajnálom, Dax. Nem volt jogom megkérdezni. – Fogcsikorgatva szidta magát, hogy egyáltalán belefogott a témába.

– Minden jogod megvan rá, szóval ne kérj bocsánatot. Örülök, hogy megkérdezted. Sokat jelent nekem, hogy téged érdekelnek ezek a dolgok. A legtöbb ember manapság fütyül az ilyesmire. – Megérkeztek a céljukhoz, és megálltak az épület előtt. – Hidd el, amióta megismertelek, senki mással nem voltam együtt.

Kellyben szinte bugyborékolva áradt szét az öröm. Szorosra zárt szemmel és önfelelt megkönnyebbüléssel simult a férfihoz. Egész ideáig gyötörte a kép, hogy Dax egy másik nővel... Jóllehet méltánytalanul, most mégis örömodát zengett a szíve, hogy tudta, a férfi nem csillapította valaki mással az általa felkeltett testi vágyait. Önzősége büntudatot ébresztett benne, ezért hátrébb húzódott, és Daxre nézett.

– Nem kell ezt mondanod nekem.

– De azért igencsak örülsz, hogy mégis ezt mondtam, nem igaz?

Ennyire látszott volna rajta? Már is ilyen jól ismeri a férfit?

– Igen – vallotta be őszintén.

Dax az ujjait végighúzta a lány haján.

– Nem lenne tisztességes más nőt az ágyamba vinni, Kelly, amikor végig azt kívánnám, bár csak te feküdnél ott mellettem.

– Dax...

– Csak azért jöttem vissza, hogy megnézzem, hogy boldogultok, de ahogy elnézem, nagyon is jól vagytok – incselkedett Nicole. – Charles nagylelkűen beleegyezett, hogy hazakísér, úgyhogy kivárja a hírek végét. Ti is maradhattok, ha van kedvetek.

– Nekem haza kell mennem – felelte Kelly. – Tudod. Ötkor kelek.

– Én majd elkísérem Kellyt a kocsijához. – Dax odament Charleshoz, hogy kezet fogjanak. – Köszönöm ezt a tanulságos napot, és a remek vacsorát. Nagyon élveztem az egészet. Amint felhajtok valakit a sajtókampányom szervezéséhez, azonnal magához irányítom az illetőt.

– A televíziónk nagyra értékelné, ha önnel köthetne üzletet, Dax.

– Köszönöm. Jó éjt, Nicole!

– Jó éjt mindenkinek! – kiáltott vissza könnyedén Nicole, miközben beviharzott a személyzeti bejárón a stúdióba. Charlest úgy húzta maga után, mint valami legyőzött ellenfelet.

Dax elgondolkodva nézte, ahogy a furcsa pár eltűnik.

– Ugye szerelmesek egymásba?

– Igen, Charles tisztában is van vele. Abban nem vagyok biztos, hogy ez Nicole számára is egyértelmű.

– Micsoda páros! Ki gondolná, hogy ők ketten épp egymást választották.

Kelly elmosolyodott, de szomorúság derengett az arcán.

– Nem vagyok benne biztos, hogy valóban mi választunk.

Dax nagyon is jól értette, mire gondol Kelly.

– Nem, azt hiszem, valóban nem – mondta fátyolos hangon. – Bizonyos dolgok egyszerűen csak megtörténnek.

A parkoló kísértetiesen sötét és elhagyatott volt. Kelly kis autója mellett csak egyetlen másik autó állt, egy csokoládébarna Lincoln.

– Ez a tiéd? – kérdezte Kelly.

– Igen.

Azzal a férfi véget is vetett a beszélgetésnek, kezét a lány kabátja alá csúsztatta, megragadta a derekánál fogva, és magához húzta, miközben a kocsihoz támasztotta Kelly hátát. Lábát saját lába közé szorította. Bokától mellkasig egymáshoz tapadtak. Dax előrehajolt, hogy ajka birtokba vegye Kellyét.

Dax szájának érintésére Kelly számára teljesen elveszett a külvilág. Az alattuk dübörgő forgalom tompa zaja, a kettejüket beburkoló ködfátyol, a hátát támasztó limuzin egyszeriben mind semmivé vált. Ebben a világban kizárólag Dax szája és annak érzéki mozdulatai alapján tájékozódott.

Mikor Dax végül elszakította a száját Kellyéről, csupán annyira távolodott el tőle, hogy beszélni tudjon.

– Kelly, van rá esély, hogy egyáltalán elgondolkodj rajta, ha megkérlek, hogy gyere el hozzám a hétvégére?

– Dax lélegzet-visszafojtva várta a választ, de Kellyt elnémította a döbbenet. Dax ezt kihasználva tovább folytatta. – Nem szeretném, ha félreértenéd a meghívást. Semmi kötelezettség, csak szeretném, ha eljőnél a házamba, és találkoznál a szüleimmel.

Olyan kedvesen, elkeseredetten és csábítóan hívta, hogy Kelly szíve majd megszakadt, mert vissza kell utasítania. Még akkor is, ha Dax szándékai tisztességesek, neki is tudnia kell, hogy ugyanabban a házban tölteni egy estét végtelenül gyötrelmes és veszélyes lenne mindkettejüknek.

De nem akarta azonnal visszautasítani a férfit.

– Úgy gondolod, hogy bölcs dolog lenne? – próbálta rávezetni Daxet.

– Egyértelműen örültség. – Ujja a lány finom állkapcsát pásztázta. – Amikor a Hiltonban a szobádkhoz mentem, azt gondoltam, hogy ez a legnagyobb örültség, amit valaha is elkövettem. Ez a meghívás most még azon is túltesz. Ennek ellenére, mégis megkérdezem.

– Szívesen találkozna a szüleiddel, de mit mondanál nekik rólam? – Hirtelen felöltött benne, hogy vajon mennyi nő tölthette már Dax házában a hétvégét. Még megbecsülni is fájt.

– Úgy mutatnálak be, mint egy hölgyet, akit én nagyon tisztelek. Apám minden déli úriemberi báját bevetné, hogy szórakoztasson, anyám pedig elárasztana receptekkel, és az összes bajodra tudna mondani valamilyen ellenszert.

Kelly nevetett, és Dax kabátjának egyik rézgombjával játszadozott, miközben csak úgy mellékesen feltette a következő kérdését.

– Él veled valaki? Egy házvezetőnő, vagy más? – Hangja magasán és bizonytalanul szólt.

Dax felemelte Kelly állát az ujjával, és hosszan, mélyen belenézett a szemébe.

– Vacsora után mindig hazamegy.

– Ó!

Dax nem könnyített a szorításon. Ehelyett inkább hátradöntötte Kelly fejét, miközben beszélt hozzá.

– Kelly, én nem várom el tőled, hogy a rövid úton odafelé meggondold magad bármiben is. Azt sem kívánom, hogy feladj akár egy lehetőséget is az elveidből miattam. Ha attól jobban éreznéd magad, adok neked szöveget és kalapácsot, hogy magadra szögezhesd a hálószobád ajtaját, amint lemegy a nap. – Dax ugyan

mosolygott, de Kelly érezte, hogy minden szót komolyan gondol. – Csak szeretnék egy kis időt kettesben tölteni veled. Sétálni, beszélgetni. Pepecselhetünk a kertben, vagy lovagolhatunk, horgászhatunk, csókolózhatunk, hajókázhatunk, átrendezhetjük a bútorokat...

– Állj! Menjünk csak vissza!

– Hát, csak arra gondoltam, hogy ráférne a könyvtárra egy kis változtatás...

– Még visszább.

– Van egy kis tó a birtokon, és kimehetnénk...

– Még eggyel vissza.

– Lássuk csak – hunyorított Dax, mintha erősen gondolkodna. – Ja, a csókolózásra gondolsz? – Szája arra az imádnivalóan ördögi vigyorra húzódott. – Csak azért vetettem közbe, hogy lássam, figyelsz-e. – Amikor Kelly elnevette magát, a férfi hozzátette. – Bár egyébként isteni jó ötlet, nem?

Homlokát a lányéhoz tapasztotta, és ide-oda hintáztak, miközben ölelték egymást.

– Eljössz? – kérdezte halkán.

Még mindig hintáztak, amikor elhangzott Kelly józan válasza.

– Nem tehetem, Dax. Tudod jól. Szeretnék, de nem tehetem.

Dax néma maradt egy pillanatig, emésztette a hallottakat, és lenyelte csalódottságát.

– Ígérem, hogy a lehető legjobban viselkedem majd.

– Én viszont nem biztos, hogy ezt meg tudom ígérni. Szerintem ahelyett, hogy elengednénk magunkat, végig feszültek és idegesek lennénk, és az nem lenne olyan szórakoztató.

– Nem hagyom, hogy így legyen. Megígérem, hogy el fogom engedni magam.

– Túlságosan nagy lenne a kockázat, hogy valaki rájön. És akkor mindkettőnket tönkretehet ez a dolog.

– Erre mindig van esély, de minden óvintézkedést megteszek, hogy titokban maradjon a látogatásod. – Ujjait keresztülfúrta Kelly haján, és megfogta a fejét. – Kérlek, gyere, Kelly. – Amikor megérezte a tagadó fejrázást, kapkodva folytatta a rábeszélést. – Legalább mondd azt, hogy gondolkodsz rajta. A hét végéig még meggondolhatod magad, én várok. Csak mondd, hogy fontolóra veszed.

Kelly válasza a hét végén is valószínűleg ugyanez lesz, de ezt a kis engedményt megteheti a férfi kedvéért.

– Rendben – mondta, és a férfit emelte tekintetét. – Megígérem, hogy gondolkodom rajta.

Gondolkodott a dolgon. Egész nap. Egész éjjel. Egész héten.

Szerdára gyalázatos hangulatba került. Úgy tűnt, a legostobább vezetők épp ezt a napot választották, hogy lökhárítókat hajlítgassanak, amitől persze hatalmas dugók keletkeztek. Kelly és Joe kétségbeesetten próbáltak lépést tartani a káosszal, hogy tájékoztassák az úton lévőket a maguk által keltett veszélyekről.

– Kelly? Mi a fene folyik itt ma? – kérdezte a délutáni műsorvezető, miután feltett egy Willie Nelson számot.

– Megteszem, ami tőlem telik, Clark – felelte gyorsan a mikrofonba. – Öt balesetről kaptunk hírt csak az utóbbi húsz percben.

– Úgy tűnik, mintha összevissza keringenének a város felett – morgott Clark.

– Pontosan! Már rosszul vagyok a körözéstől. Nem én vezénylem a baleseteket, tudod.

– Rendben, jól van. Bocsánat! Csak fogd egy kicsit tömörebbre, kérlek. Túlságosan sok időt vesz el a műsorból.

Kelly kikapcsolta a mikrofonját, és csak ennyit motyogott:

– Felfuvalkodott hólyag!

Joe jót nevetett az ítéleten.

Csütörtök reggel egy perccel öt előtt megszörrent Kelly telefonja.

– Halló!

– Nos?

– Még nem tudom.

A férfi letette.

Aznap este fél nyolckor újra megszólalt a telefon. Kelly épp egy omlett fölött merengett a kérdésen.

– Halló!

– Na?

– Éjfélíg adj még időt.

Az este nagyon lassan telt, és Kelly még mindig nem jutott döntésre. Dax megígérte, hogy ha úgy is határoz, hogy elmegy hozzá, ebből még nem következett arra, hogy Kelly feladja a meggyőződését. És ő megbízott a férfiban, biztos volt benne, hogy soha nem kényszerítené az ágyába. Inkább magában nem bízott.

Egész héten büntudata volt. Előkotorta Mark fényképeit, leveleket írt férje édesanyjának, végignézte az iskolai évkönyvet és az albumokat. Próbálta meggyőzni önmagát arról, hogy még mindig szereti a férjét. De nem tudott másként gondolni rá, mint egy kétdimenziós képre egy papírlapon. Nem hús-vér emberként élt benne, nem volt szaga vagy hangja, nem érezhette a teste melegét.

Meddig fog még ragaszkodni ehhez a drága emlékképhez? A kevésnél nagyobb esélye van annak, hogy a férje már évek óta halott. Az egész életét, a fiatalságát, a szeretetét erre a csökönységre fogja pazarolni, csak mert elhitette önmagával, hogy ez a becsület?

Őszintén beismerte magának, hogy szerelmes Daxbe. Ez nem amolyan kamasz fellángolás volt, hanem egy nő szerelme egy férfi iránt. Nem rózsaszín képzelgések, hanem az igaz szerelemmel mindig együtt járó fájdalom és szenvedés töltöttek be a lelkét. Sem ő, sem Dax nem gyerekek már, ők is tehetnek a velük történt méltánytalanságokról. Remélhetőleg megvan bennük az erő, hogy szembeszálljanak mindezzel.

Megszületett tehát a döntése. Daxszel tölti a hét végét. Nem lesz erőszakos, sem ellenálló, bármilyen helyzet adódjék is, a szerelem majd megadja a választ. Mindketten érezni fogják, mikor jön el az ideje.

Ezzel a ragyogó gondolattal a fejében rohanta le a ruhásszekrényét, hogy becsomagolja a megfelelő öltözékeket a hétvégére. Lovaglás, horgászás, séta, minden, amit Dax említett, átfutott Kelly agyán, miközben válogatott. Sorba pakolta a ruhákat a nyitott bőrönd mellé. Két nap? Fél órán belül akkora mennyiségű ruhát szedett össze, ami két hétre is elég lett volna.

A telefon tíz perccel éjfél előtt csengett.

– Nem bírja kivárni! – dalolta Kelly. És ő sem bírta már, alig várta, hogy megadhassa a választ.

Felkapta a kagylót, és belekiáltott.

– Igen, igen, igen. Megyek!

A vonal másik végén síri csend, majd egy női hang szólalt meg.

– Elnézést! Kelly Williamsszel beszélek?

A hang ismerősnek tűnt.

– Igen – felelt Kelly gyanakvóan.

– Kelly, itt Betty Allway.

– Betty! – Kelly majd elsüllyedt szégyenében, hogy így szólt bele a telefonba, és már azon töprengett, hogyan fogja ezt kimagyarázni. De miért is kellene magyarázkodnia? Büntudata azon nyomban eltűnt.

Még mielőtt Kelly bármit is mondhatott volna, Betty újra megszólalt. Az általában barátságos hang most tele volt feszültséggel.

– Kelly, híreim vannak.

A lány olyan lassan ereszkedett le az ágy szélére, mint amikor egy léggömbből szívárog a hélium. Tekintete azonnal a könyvespolcon álló fényképre esett.

– Igen?

– Kambodzsában huszonhat ember került elő az őserdőből. Sikerült eljutniuk egy vöröskeresztes menekülttáborba. A szervezet értesítette a hadseregünket, akik engedélyt kaptak, hogy elmenjenek értük. Először Németországba viszik őket, hogy azonnali elsősegélyt kapjanak, és megfigyelés alatt tartják őket. Ami azt illeti, már ott is vannak. Holnapután repülővel átszállítják őket Párizsba. Meghívtak bennünket, hogy menjünk el oda.

A csend hosszú volt és szinte tapintható. Betty nem akarta megzavarni Kelly zaklatott gondolatait. Hagyta, hogy a fiatal nő megeméssze a hírt, és mindazt, amit ez jelenthet. Amikor Kelly megszólalt, csak rekedt krákogás tört fel belőle.

– És... Mark is...

– A hadsereg még nem adott ki neveket. Abban sem vagyok biztos, hogy mindegyik katonát azonosítani tudták. Képzelted, néhányan micsoda állapotban lehetnek az alutápláltság és a betegségek miatt. Csak annyit tudok, hogy huszonhatan vannak.

– Mikor szóltak neked?

– Úgy egy órája. Vanderslice tábornok hívott fel a Pentagonból. Most szedik össze a hivatalos amerikai delegációt. A külügyminisztérium, a kongresszus, a hadsereg, a mi szervezetünk és egy válogatott

újságírócsoport képviselteti magát. Tőlünk kettőnket hívtak. Kormánygéppel megyünk. Amíg felméri a férfiak lelki és fizikai állapotát, addig többé-kevésbé el vannak különítve, de ez nem tart sokáig, gondolom.

– Értem. – Kelly lebámult a kezére, és meglepetten látta, hogy az úgy remeg, mintha Parkinson-kóros lenne. Az izzadság lassan haladt lefelé az oldalán és a térde mögött. Az erős fülzúgástól alig hallott valamit.

– Van valami akadálya annak, hogy el gyere Párizsba, Kelly? Nem tudom, meddig maradunk. Szerintem legalább három vagy négy napig.

– N... nem. Természetesen én is megyek. – Érezte, hogy a zokogás határán van, öklét szorosan összezárt ajkához nyomta. – Betty, gondolod, hogy...

– Nem tudom – felelte Betty ösztönösen. – Én is feltettem már magamnak legalább ezerszer a kérdést, hogy vajon Bili is köztük van-e, de nem lehet tudni. A gyerekeimnek is féltem megmondani, mert nem akarom, hogy túlságosan beleéljék magukat. Tízennégy év hosszú idő, és végig erre a napra vártunk. De most mégis rettegek az igazságtól. Csak meg kell győzőnöm magam, hogy bárki is legyen azon a listán, én boldog leszek, hogy épségben előkerült.

– Igen, én is, természetesen – hangzott Kelly szaggatott felelete. Kezével a szemét dörzsölte. Amikor Betty elmondta a hírt, Kelly minden izma összerándult, és most fájdalmas volt a lazítás is. – Mikor indulunk? És honnan?

– A gép az Andrews légibázisról száll fel holnap este hatkor.

– Holnap? – kérdezte Kelly erőtlenül. Olyan hamar. Ennyi idő alatt nem lehet lelkileg felkészülni.

– Igen. Elénk jönnek a reptérre, és kikísérnek az Andrewsra. Maga lesz a pokol, úgyhogy készítsd fel magad.

– Akkor ott találkozunk. Nem tudom, mikorra érek oda, most azonnal hívom a repülőteret.

– Csak huszonhatan vannak, Kelly.

Huszonhat a több mint kétezerből. Mindketten azon töprengtek, mekkora az esélye annak, hogy bármelyikük férje is ott legyen köztük.

– Tudom, Betty. Próbálok nem elfelejteni. Betty felsóhajtott.

– Akkor holnap találkozunk – mondta, és letette a kagylót.

Miért nem röpködnek a boldogságtól? Mert nem mertek. Mégis. Kelly mereven bámulta az ágyra dobott ruhákat, és amikor végre eszébe jutott, hogy miért is vannak ott, hasára kulcsolta a kezét, mintha görcs kínozná, és előre-hátra imbolygott. Sajgó nyöszörgése mintha a pokol bugyraiból tört volna fel.

Amikor a telefon pontban éjfélkor ismét megszólalt, Kelly nem moccan.

12. FEJEZET

Kelly meggörbítette fáradságtól égő hátát. Vállát majdnem a füléig felhúzta, néhány másodpercig ebben a helyzetben tartotta magát, majd leengedte a karját. Csukott szemmel fejkörzést csinált, jól kinyújtóztatta a nyakát.

A terem zsúfolt volt, levegőtlen és túlfűtött. A cigarettafüst fátylat vont a fejek fölé, a kristálycseppekből álló csillárokat majdnem teljesen eltakarta a szemek elől. A párizsi amerikai nagykövetség fogadóterme ma mindennek tűnt, csak hivatalos fogadószobának nem. Zakó nélküli, borostás, mogorva férfiak támasztották a falakat, és kis csoportokba rendeződve fojtott hangon beszélgettek. A csoportok bizonyos időközönként cserélődtek.

A riporterek diktafonjuk ellenőrzésével voltak elfoglalva. A fotósok filmtekercekkel és vakukkal babráltak. A televíziós stábok nagy körültekintéssel vigyáztak kameráikra, nehogy felmondják a szolgálatot, ha majd szükség lesz rájuk.

Egyedül a kikeményített uniformist viselő katonák nem tűntek lankadtnak és rosszkedvűnek. Szabályos időszakonként mások számára észre nem vehető hivatalos feladatok elszólították őket a helyiségből, majd rendre vissza is tértek. Kelly úgy gyanította, hogy nem volt igazán fontos dolguk, csak így próbálták a látszat ellenére azt a benyomást kelteni, hogy történik valami.

Kelly Betty mellett ült egy apró kanapén. Órák óta várták, hogy valamilyen, bármilyen hírrel szolgáljanak nekik a férfiakat illetően, akik a szóbeszéd szerint éppen a követség egy másik szárnyában voltak. De semmilyen szóbeszédben nem bíztak már. Némelyik igaznak, a legtöbb viszont hamisnak bizonyult. Kelly már mindenben kételkedett, amit hallott.

Tizenöt órája ültek ebben a teremben, azóta, hogy a kocsikaraván végiggördült Párizs utcáin a Charles de Gaulle reptérről a követséghez, ahol a hivatalos küldöttség tagjai besorjáltak a fogadóterembe.

Minden elhangzott már, amit nyilvánosan vagy bizalmasan el lehetett mondani. Nem tehettek mást, vártak. Az olvasás szóba sem jöhetett, egyetlen szó jelentése sem ért volna el hozzájuk. Az Avenue Gábrielre nyíló ablakokból élvezhető kilátás már elvesztette vonzerejét. A beszéd nagyon fárasztó gyakorlatnak bizonyult. Gondolkodni lehetetlen volt. Úgyhogy csak csendben ültek, üresen bámultak maguk elé, és öntudatlanul is imádkoztak. Vártak.

Az óceán feletti repülőút idegölő volt. Kellyt már a beszálláskor számos újságíró rohanta le a kérdéseivel, míg végül Parker képviselő sietett a megmentésére, akit azért hívtak meg a delegációba, mert tagja volt a nemrégiben lefolytatott meghallgatások bizottságának. A képviselő egyszerűen felkérte a riportereket, hogy hagyják békén a hölgyet egy kicsit. Vállon veregette Kellyt, és unszolta, hogy próbáljon meg aludni.

De az alvást lehetetlenné tette két másik utas jelenléte. Az egyik Deveroux képviselő volt. A másik pedig Al Van Dorf.

Kellyt épp egy tévériporter faggatta, amikor Dax megjelent a repülő bejáratánál. Nyelve hirtelen belegabalyodott a válaszba, és a következő kérdést nem is hallotta a fülében felhangzó erős dübörgés miatt. Meg kellett kérnie a riportert, hogy ismétlje meg a mondatot.

Dax szeme csak rövid időre találkozott a lány tekintetével, de ebbe a pillanatba egy egész enciklopédiára való mondanivalót tömörített. Pillantása arról árulkodott, hogy őt is legalább annyira kétségbe ejtette ez a helyzet, mint Kellyt. És arról, hogy egyszerre remélte, hogy Mark egyike annak a néhány férfinak, akinek sikerült kikeveredni Kambodzsából, és szorongott attól, hogy mit jelent majd kettőjüknek az ő hirtelen visszatérése. Tekintete boldogságot kívánt Kellynek, de azt is megvallotta, hogy önző módon ő akarta ezt a boldogságot megosztani a lánnyal. Elárulta, hogy nem akart itt lenni, de muszáj volt jönnie. Képtelen lett volna valahol másutt várakozni, és csak később megtudni, hogy vajon Mark Williams neve rajta van-e azon a mindent eldöntő listán. De a legerősebb üzenete az volt, hogy mennyire szeretné most a karjában tartani őt.

Mindez egyetlen határtalan pillantásban. Kelly sem az utazás további részében nem mert a férfira nézni, sem azóta, hogy beterelték őket a fogadóterembe, és tévesen azt közölték velük, hogy hamarosan megérkezik a hadsereg szóvivője.

Még ha a józan eszére nem hallgatva erős késztetést is érzett volna, hogy Daxre pillantson, vagy beszéljen vele, Van Dorf sasszeme akkor is meggátolta volna abban, hogy elkövesse ezt az örültséget. Az újságíró tekintete könyörtelenül Kellyre irányult, s a lány tudta, hogy minden mozdulata, minden szava lejegyzésre kerül a füzetében. Van Dorfnak semmi sem kerüli el a figyelmét. Odáig jutott, hogy szinte már a látványát is gyűlölte a kis notesznek meg a szorgos tollnak. A titkos megfigyelés közben csak egyszer ment oda hozzá a férfi.

Bolyongó járásával megközelítette a kanapét, ahol a két nő helyet foglalt. Egyenesen Kelly elé állt, aki így kénytelen volt felnézni rá.

– Mrs. Williams. Bizakodik ön, hogy a férje ott van e között a huszonhat ember között? – szegezte neki a kérdést szokásos módján, mindenféle bevezetés nélkül.

– Igyekszem nem túlságosan bizakodni – felelte Kelly.

– De azért reménykedik?

Kelly felkapta a fejét, és feldúlt zöld szemét az újságíróra vetette.

– Maga vagy hihetetlenül ostoba, Mr. Van Dorf, vagy ez a kérdés nem méltó önhöz. Bárhogyan is, nem vagyok hajlandó felelni rá. – Kelly magán érezte Betty döbbszerű tekintetét, de ő továbbra is farkasszemet nézett Van Dorffal. Végül ő nyert, a férfi elkapta a szemét, és írt valamit abba az utálatos füzetbe, ami biztosan az ő megijesztésére szolgált.

Betty diplomatikusan megköszönte a torkát.

– Mr. Van Dorf. Attól tartok, jelen pillanatban sem Mrs. Williams, sem én nem vagyunk olyan állapotban, hogy készséggel válaszoljunk a kérdéseire. Ha megbocsát nekünk, kérem – mondta.

Van Dorf bólintott, de még nem fejezte be.

– Csak még egy kérdést, Mrs. Williams. Tudta ön, hogy Deveroux képviselő is az útitársa lesz?

– Nem. Amíg nem láttam felszállni a gépre – hangzott az őszinte válasz. Van Dorf megint elővette rókavagyorát, és sokat sejtetően tovább kérdezett.

– Mit gondol, miért jött a képviselő úr?

Kelly tudta, hogy a kérdéssel a férfi csak azt akarja elérni, hogy ő elveszítse az önuralmát. Higgadtan vizsgozta pillantását, és közölte:

– Talán kérdezze meg Parker képviselő urat. Ő maga mondta nekem, hogy személyesen hívta el Deveroux képviselőt.

– Furcsa, nemde? – töprengett fennhangon Van Dorf. – Hogy az összes washingtoni képviselő közül éppen Deveroux képviselőre esett a választása.

– Egyáltalán nem – szólt közbe Betty. Kelly csapatában volt, még akkor is, ha nem egészen értette, milyen játékot is játszanak. – Deveroux képviselő úr is tagja volt annak a bizonyos albizottságnak, ahogyan ön is jól tudja, Mr. Van Dorf. Támogatta az ügyünket, és ellenezte a javaslatot. Ő is vietnami veterán. Fel nem foghatom, miért lepi meg önt a jelenléte? És most, kérem, sem Kelly, sem én nem kívánunk tovább beszélgetni.

Van Dorf általában fittyet hányt az ilyen nyílt utalásokra, de most, miután még egy halálos pillantást vetett Kellyre szerény szemüvege mögül, eloldalgott.

– Köszönöm – mondta Kelly Bettynek, amikor a pasas már hallótávolságon kívül került.

– Mi ez az egész? Miért kérdezgett Deveroux-ról?

– Nem tudom.

– Biztos vagy benne?

Kelly gyors pillantást vetett Bettyre, de ugyanolyan gyorsan el is fordította a tekintetét. Büntudatot érzett. De szerencsére nem kellett válaszolnia, mert a követségen állomásozó egyik tengerész Bettyhez lépett.

– Mrs. Allway?

– Igen?

– Vanderslice tábornok kéreti, fáradjon utánam, kérem.

Betty kérdő pillantást vetett Kellyre, aki csak vállat vont, mire ő felállt, hogy az egyenruhás férfi kíséretében a díszesen faragott ajtón keresztül elhagyja a termet.

Újabb egy óra telt el, és Kelly még mindig egyedül ült a kanapén. Bármelyik pillanatban meg tudta volna mondani, hogy Dax éppen mit csinál, bár a tekintete sosem tévedt rá. Most elcsigázott mozdulattal épp a nyakát tapogatta. Aztán kirázta a felöltőjét, és a szék támlájára terítette. Kigombolta a mellényét. Kellyre nézett. Háromszor köhintett, és átsétált az üdítőitalos asztalhoz. Töltött magának egy műanyag pohárba, kortyolt egyet, majd a maradékot otthagyta az asztalon. Ránézett. Ujjait a fején összekulcsolva nagyot nyújtózkodott. Halk hangon társalgott Parker képviselővel. Mindketten az ajtó felé néztek, ahol az imént Betty a tengerész társaságában eltűnt, majd folytatták a beszélgetést. Ismét ránézett.

A pódium mögötti ajtó hirtelen kicsapódott, és a belépő két tengerésznek alig volt ideje megisztítani a terepet, mielőtt Vanderslice tábornok berobogott. A tábornok ezüstös hajának minden szála a helyén volt. Egyenruhája úgy állt rajta, mintha ráöntötték volna. Testtartása minden létező hadikönyv követelményeinek tökéletesen megfelelt. Amíg elérte a mikrofont, szemével végigpásztázott a termen, hogy felmérje a helyzetet.

A halk morajlás tüstént abbamaradt. Minden szem a tábornok parancsoló jelenlétére szegeződött, miközben ő egy nyaláb papírt helyezett a szónoki állványra.

– Hölgyeim és uraim, az önök türelme dicséretre méltó. Tudom, mennyire izgatottak, és tisztában vagyok azzal, hogy e terem csak szűkös kényelmet nyújt ennyi embernek. Tudom, hogy a hosszú repülőút óta nem pihentek. Elnézésüket kérem a késlekedésért, ami egy ekkora horderejű ügy esetében elkerülhetetlen. – Hangját a tábornok ugyanolyan határozottan uralta, mint a kézmozdulatait és egész testét.

Megköszöri a torkát, és lepillantott a papírokra. Kelly saját öklöbe szorított kezét bámulta, szíve majd kiugrott bordái börtönéből. Szája teljesen kiszáradt, hiába nyelt volna, nyelve a szápadlásához ragadt.

– Szeretnék bemutatni önöknek egy férfit. Katonai pályafutásom alatt sokszor előfordult, hogy olyan emberek előtt tiszteleggettem, akiket hősnek tekintünk. Bármilyen indítatásból is, de ezek az emberek mérhetetlen bátorságról és hősiességről tettek tanúbizonyságot.

Egy pillanatra megállt, és mély levegőt vett.

– William Daniel Allway őrnagyként ment Vietnamba tizenhat évvel ezelőtt. Az őrnagyot ma reggel előjárói ezredesi rangra emelték.

Kelly szájára tapasztotta kezét, hogy visszatartsa a feltörni készülő örömkialtást. Bili Allway! Betty férje! A könnycseppek gát nélkül folytak le az arcán, de ő még csak észre sem vette, hogy sír, mert ekkor a pódium mögötti ajtóban Betty támogató karjába kapaszkodva megjelent egy magas, csontos férfi lógó egyenruhában.

Vanderslice tábornok a pár felé fordult, és szelíden megszólalt:

– Allway ezredes úr, kérem, fáradjanak, előre a feleségével.

A termen végigvonuló, morgó zsidongás csupán apró jele volt a kitörni készülő zűrzavarnak. A fényképezőgépek tűzijátékot rendeztek, a taps és éljenezés fülsüketítő méreteket öltött. Sokakat teljesen magával ragadott a lelkesedés, és megfélemlítve az illemtől székre pattantak, huhogtak és torkuk szakadtából ordítottak, ahogyan egy hős hazatértekor illik. Kelly is felugrott, és könnyeivel küszködve tapsolt, hiszen barátnője férje épségben hazatért. Egy dolog kétségtelenül biztos volt: Mark Williams nem volt a huszonhatban. Különben Kellyt is kihívták volna, hogy külön találkozzon a férjével.

Amikor végül az ünneplés halk morajlássá csitult, Bili Allway a mikrofonhoz lépett. Csont és bőr volt, kevés maradék haja hófehéren világított. Arca beesett, orra elvékonyodott, szemét fekete karikák övezték. De valósággal ragyogott a boldogságtól, ahogy szorosán magához ölelte feleségét.

Vanderslice tábornok próbálta túlkiabálni a ricsajt.

– Ahogyan a legtöbben önök közül tudják, Mrs. Allway ugyanazzal a megtörhetetlen erővel nézett szembe férje hosszú távolmaradásával, mint amivel az ezredes úr is kitartott. Tudom, mert nem egyszer ütköztem ebbe az erőbe. – Nevetés hömpölygött keresztül a termen. – El nem mondhatom, mekkora örömet jelent számomra, hogy Bili Allway egyike ezeknek a hazatért férfiakkal, és hogy Mrs. Allway szervezeti működése miatt szintén jelen van most körünkben. Allway ezredes, úgy is, mint magas rangú tiszt és mint az eltűnt katonák vezetője, kérte, hogy övé lehessen a megtiszteltetés, és egyenként mutathassa be önöknek ezeket a katonákat. Allway ezredes úr!

Bili és Betty szégyenkezés nélkül kapaszkodtak egymásba, amikor Bili átvette Vanderslice tábornok helyét a pódiumon. A férfi lenézett feleségére, és könnyű csókot lehelt az ajkára, amitől a tömeg persze ismét megőrült.

Betty sugárzóan szép volt. Sütött róla a szerelem, ahogyan le sem tudta venni szemét a férjéről. Bili végül ismét a tömegre emelte fátyolos tekintetét, és megszólalt a hirtelen csendben.

– Olyan... olyan jó ismét amerikai arcokat látni. – Hangja megtört, és zavartan leszegette fejét. Nem kellett volna szégyellnie a könnyeit. A jelenlévők legtöbbször szintén nedvesség futotta el a szemét.

– Tudom, hogy önök mind nagyon kíváncsiak arra, miként vittük ezt végig, hol voltunk idáig, és hogyan jutottunk oda. Mindenről részletesen be fogunk önöknek számolni, ígérem. – Elmosolyodott, csontvázszerű arca szívet tépő látványt nyújtott. Napokat, esetleg heteket fog igénybe venni, hogy megtudják, mi is történt ez alatt a hosszú idő alatt, ami az én esetemben tizennégy évet ölel fel. Természetesen azt meg kell érteniük, hogy a hadseregnek először elemeznie kell az általunk kihozott adatokat, mielőtt azok nyilvánosságra kerülnek.

Vanderslice tábornok röviden közbeszólt.

– Allway ezredes embereinek bemutatását követően azonnal sajtótájékoztatót tartunk. – A tábornok visszahátrált, hogy ismét Bili Allway szólhasson.

– A neveket ábécérendben olvasom fel, és hozzáteszem a katona szülővárosának nevét, és az időpontot, amikor eltűntnek nyilvánították.

A világ minden tájáról érkezett operatőrök kamerájukat Bili Alwayre és arra az ajtóra szegezték, amelyen keresztül a katonák készültek a terembe lépni.

– Christopher David Cass hadnagy, Phoenix, Arizona, 1969. június 17. George Róbert Dickins hadnagy, Gainesville, Florida, 1970. április 23...

Mindegyik férfit tapsvihar és éljenzés fogadta. Kelly, ahogyan mindenki más a teremben, túlradó örömet érzett minden egyes katona megjelenésekor. A legyengült férfiak félénken léptek be a terembe. Túlélték több mint egy évtizednyi nélkülözést, betegséget, éhséget, kínzást és csatát, mégis megrémültek a fényektől, a tömegtől, a kameráktól, a rájuk szegeződő figyelemtől. Mindannyian frissen voltak nyírva, és új, bár kicsit bő egyenruhát viseltek, de arcukra ráégett a velük történtek pusztító nyoma.

Bili Allway befejezte az olvasást, de még csak húsz ember állt a terem elejében.

– Öt férfi sajnos nincs olyan állapotban, hogy megjelenjen önök előtt. Kettőnek közülük kritikus az állapota, ezért néhány óráig, amíg meg nem vizsgálják őket, és állapotukról pontosabb értesülést nem szerzünk, nem tesszük közzé a nevüket.

Közelebb húzta magához Bettyt, és folytatta.

– Én nem vagyok káplán, de ha Weems káplán úr elnézi nekem, szeretnék egy imát mondani.

Még a legmegátalkodottabb ateista sem szállhatott volna szembe egy ilyen kéréssel. A teremben minden fej meghajolt, kivéve a kamerákat tartókét. Néma csend ült a tömegre. Bili hangja olyan volt, mint a smirglie, de még ha neves szónok lenne, sem kaphatott volna lelkesebb figyelmet.

– Atyám, ujjongó szívvel állunk most előtted, hálával az életünkért, kiszabadulásunkért, a szabadságunkért. Imádkozunk azért a számtalan férfiert, akik még mindig a túlélésért küzdenek. Bár ők névtelenül és ismeretlenül élnek, Te tudod, kik ők. Világosítsd meg az elméjüket, hogy higgyenek Benned. Mi, akik megjártuk a poklot, tudjuk, hogy Te ott is jelen vagy. Mi, akik a Te akaratodból még mindig életben vagyunk, imádkozunk, hogy életünket tisztességben, a Te dicsőségedre élhessük. Ámen.

Ha ezt megelőzően volt is még száraz szempár a teremben, mostanra egy sem maradt. Vanderslice tábornok lesújtott alakja közelebb lépett a mikrofonhoz, míg Bili Allway lesegítette feleségét a pódiumról.

– Elnézésüket kérjük, de felmerült az a javaslat, hogy a sajtókonferenciát csak két óra múlva tartsuk meg. Önöknek is szükségük van a pihenésre, és ez alatt az urak is összeszedhetik a gondolataikat. Úgy vélem, érthető, hogy kicsit összezavarodtak, és elveszítettnek érzik magukat. – Rápillantott ezüst karórájára, és bejelentette, hogy a sajtótájékoztató háromórakor kezdődik. – Köszönöm!

A hazatért katonák kisorjáztak az ajtón, amely bezárult utánuk. Az éles fényű lámpákat kikapcsolták, a kamerák visszakerültek fémdobozaikba. Cigaretta gyúltak, kabátok kerültek vissza gazdájukra. A sajtó képviselői, az előljárók és a tanácsadók vidám, örömteljes, győzedelmes hangulatban megindultak a széles ajtó irányába.

Kelly, miután már nem figyelt rá senki, hátradőlt a kanapén, és üres tekintettel meredt a szőnyegre. Csak akkor lett újra figyelmes a környezetére, amikor egy pár fekete cipő jelent meg a látómezejében. Lassan emelte fel szemét, végig a hosszú lábakon, a kongresszusi pecséttel ellátott arany övcsatot elhagyva, a már régen meglazított nyakkendőn át a szeretett arcig.

A fénylő sötét szemek a bocsánatáért esedeztek, bocsánatért, mert megkönnyebbülést érzett, hogy Mark Williams nem sétált be a terembe az imént. Kelly tekintete megértően viszonzta a pillantást. Ajka nem tudott valódi mosolyra húzódni.

– Sajnálom! Ugye elhiszed? – kérdezte halkán, hogy csak a lány hallja.

– Igen.

Kezét a zsebébe süllyesztve elbámult a lány feje felett, egy képre meredt a falon, amely azt ábrázolta, amint Washington épp átkel a Delaware-en.

– Most mihez kezdesz?

Kelly feje lecsuklott, és észrevett egy kávéfoltot a szoknyáján. Katasztrófálisan nézhet ki. Mikor zuhanyozott utoljára, mikor aludt, sminkelt vagy evett utoljára? Nem emlékezett.

– Nem tudom – mondta a fejét rázva. – Ebben a pillanatban nem tudok egyébre gondolni, mint hogy lezuhanyozom, és alszom néhány órát.

– Tisztességtelen kérdés volt.

– Nem, nem volt az – nézett fel újra a férfira Kelly.

A legtöbben elhagyták a termet, de ez nekik fel sem tűnt. Dax látta Kelly arcán, hogy szenved, és szidta magát, hogy képtelen vigaszt nyújtani neki. Át akarlak ölelni, Kelly.

– Elmész a szállodába a sajtótájékoztató előtt?

Szükségem van rád, Dax.

– Igen, azt hiszem.

Dax odébb lépett, amikor Kelly felállt, hogy összeszedje a holmiját. Olyan gyámoltalannak tűnsz.

– Megvan mindened?

Olyan gyámoltalannak érzem magam. Szükségem van az erődre.

– Igen. Azt mondták, a bőröndjeinket már elvitték a szállóba.

– Jó. – Szeretnéd, ha megölelnélek!

– Igen.

– Tudod, melyik szállóban foglaltak neked szobát? Ha jól értettem, szétosztottak bennünket. Turistaszezon van. – Bárcsak az én szobámban lennél.

– Azt mondták, a Crillonban. – Bárcsak veled lehetnék. Amikor nem vagy velem, félek.

Hála istennek. Így vigyázhatok rád.

– Én is ott leszek.

Hála istennek. Nem leszel messze. – Jó.

Kiérték az épület elé, ahol a küldöttség tagjait a várakozó limuzinokba tessékelték. Gyalog tulajdonképpen egyszerűbb lett volna, mert a kijelölt szállodák csak néhány lépésre voltak a követségtől, de ha már felajánlották, senki nem utasította vissza ezt a figyelmességet.

– Van még egy helyünk a Crillonba – mondta az egyik attasé. – Mrs. Williams?

Kelly megfordult, és esdeklő pillantást vetett Daxre. Nem akart elszakadni tőle.

– Jobb, ha mész, és kihasználod a rendelkezésre álló kevés időt – mondta kedvesen a férfi, és közben az járt a fejében, hogy belehal, ha nem érintheti meg hamarosan a lányt.

– Inkább várok. Én nem... Újfent köszönöm önnek, Deveroux képviselő úr, hogy aggódik. Soha nem adom fel a reményt.

Dax azonnal megértette, hogy Van Dorf minden valószínűség szerint a közelükben lófrál. Egy gyors hátrapillantás megerősítette a gyanút.

– Azt hiszem, feltartom a többieket. Vizsontlátásra!

Kelly hanyagul kezet rázott Daxszel, és lesietett a lépcsőn, hogy gyorsan eltűnjön a limuzinnal.

Dax csak állt ott, és reményvesztetten bámult a fekete autó után.

– Feldúlnak tűnik – jegyezte meg Van Dorf. Dax rosszalló pillantást lövellt a férfi felé.

– Maga nem lenne az, Van Dorf? Felcsillant előtte a remény, hogy a férje mégis életben van, és nemcsak hogy nem volt a katonák között, de semmi újat nem tudott meg róla.

– Meglepő – dobta oda könnyedén Van Dorf.

Bár tudta, hogy nem lenne szabad, Dax mégis ráharapott a csalira.

– Mi a meglepő?

Van Dorf gúnyosan felnevetett, Daxnek szinte belefájdult a füle.

– Ugyan már, képviselő úr. Maga világi férfi. Ő pedig dögös kis nőcske. Maga szerint meddig tud egy ilyen csábítóan jó nő férfi nélkül élni? Egy hónapig? Kettőig? – Újra felvihogott. – Tizenkét évig biztosan nem.

A Dax ereiben folyó francia vér még sosem forrt fel ennyire. Keze ökölbe szorult, alig bírta visszafogni az ösztönös mozdulatot. Akarattal az oldalához szorította a karját, ennyit tudott tenni az ellen, hogy ne essen azon nyomban Van Dorf torkának.

– A maga esetében, Van Dorf, a tudatlanság nem áldás, hanem sajnálatos hiba. Maga nyilvánvalóan azért nem ismeri fel senkiben a becsületességet és a tisztességet, mert magában még csak nyoma sincs ezeknek az erényeknek.

Dax kimért léptekkel odébbállt, és még mindig azon csodálkozott, hogy volt képes visszafogni magát. Legszívesebben eltaposta volna ezt a kígyót. Van Dorf gonosz élvezettel bámult a dühödten távozó férfi után.

Kelly megfürdött, megmosta a haját, és letisztította az arcát, mielőtt beesett az ágyba. Egy óra múlva a kis ébresztőóra csörömpölésére ébredt. Kábán és zavarodottan ült fel. A rövid szunyókálás talán többet ártott, mint használt.

Kirángatta magát az ágyból, és az ötlött fel benne, hogy nem megy el a sajtótájékoztatóra, de azonnal el is vetette az ötletet. El kell mennie. Távolmaradása bűn lenne, és minden bizonnyal még a hírekben is megemlítenék. Főképpen ha Van Dorfon múlik a dolog. És azóta még Bettyvel sem beszélt, és találkozni akart Billel.

Egyenes szabású ruháját vékony arany övvel fogta össze a derekán. A friss zöld szín a tavaszt idézte, de a hosszú ujjak melegen tartották a testét. Megfésülködött, és nem bajlódott a hajsütővel. A párizsi kora tavasz nyirkos levegőjétől úgyszólván előjött a természetes hullám a hajában.

Amikor visszaért a követségre, észrevette, hogy a fogadótermet felsepérték, eltakarították a szemetet, és kiszellőztették. A délelőtti pulpitus helyén mostanra egy hosszú asztalt állítottak fel, rajta egész seregnyi mikrofonnal.

Leült a leghátsó sorban, és kedvesen fogadta a számos együtt érző részvétnyilvánítást. Mindenkinek elmondta, mennyire hálás azért, hogy ezeknek az embereknek sikerült hazatérniük. Hivatalos hangon csak ennyit mondott:

– Úgy vélem, ez csupán megerősít bennünket abban, hogy ne engedjük a hadsereget lemondani ezekről az emberekről. Nagyon is komoly esélye van annak, hogy sok férfi él még Vietnamban és Kambodzsában, akik azért küzdenek, hogy kijussanak onnan. Remélem, hogy amit ma a túlélőktől hallani fogunk, az új megvilágításba helyezi majd a kérdést.

Látta, amikor Dax bejött, és leült közvetlenül Parker képviselő mellé az ablakhoz. Alig láthatóan felé bólintott, és Kelly ebből az apró mozdulatból is erőt tudott meríteni.

Ahogy megígérte, Vanderslice tábornok pontosan kezdte el a tájékoztatót. A hazaért katonák a hosszú asztalhoz ültek, középen Bili Allway foglalt helyet, közvetlenül mögötte egy pótszéken ült Betty.

Megindult a kérdésáradat, és a következő két órában legalább egy tucatnyi nyelven faggatták a katonákat. A hallgatóság megtudta, hogy közülük tízen együtt menekültek meg egy fogolytáborból, és úgy másfél év alatt csatlakozott hozzájuk a többi férfi. Az együtt töltött hónapok során az eredeti tízből hárman meghaltak. A nevüket felolvasták, és illően lejegyezték. Az elmesélt történetek hihetetlenül hangzottak. Felfoghatatlan, min mentek keresztül ezek a férfiak, és minél tovább hallgatta őket, annál inkább elborzadt a közönség.

Mielőtt a beszélgetésnek véget vetett volna, Vanderslice tábornok bejelentette, a katonák beleegyeztek, hogy másnap reggel riportokat készítsenek velük. Mindenki felállt, és tapsolt, mialatt a katonák ismét elhagyták a termet.

Kelly megvárta, míg eloszlik a tömeg, és csak akkor állt fel. Épp amikor a könnyű esőkabátot vette fel, lépett oda hozzá Parker képviselő Daxszal az oldalán.

– Mrs. Williams, lenne kedve csatlakozni Deveroux képviselőhöz és hozzám egy vacsora erejéig? – tette fel udvariasan a kérdést Parker.

Vajon szabad? Az idősebb képviselő nem is sejti, hogy a jelenléte megvédené őt és Daxet a gyanú árnyékától.

Éppen közölni akarta, hogy örömmel tart az urakkal, amikor egy tengerész lépett oda hozzájuk, és a gyors tisztelgést követően Kellyhez fordult.

– Elnézését kérem, Mrs. Williams, de Mrs. Allway küldött önért. Beszélnie kell önnel a kórházban lévő katonákról.

Kelly szíve összerándult. Létezik, hogy csak most derüljön ki? Csak valami feltételezés az egész? Vagy Betty tudta, hogy...?

– Én... azonnal megyek – hebegte a tengerésznek. Visszafordult a két férfihoz. – Sajnálom, de...

– Nincs miért elnézést kérnie, Mrs. Williams. Még akár híreket is kaphat a férjéről – mondta Parker.

Kelly kikerülte Dax tekintetét. Követte a tengerészt, aki a homályos folyosón egy elhagyott irodához vezette őt. Először a csend tűnt fel neki. A füle épp kezdett hozzászokni az állandó zsvajhoz, úgyhogy most nagyon örült a simogató csendnek. Kísérője egyedül hagyta.

Az üres iroda másik oldalán kinyílt egy ajtó, és Betty lépett be rajta a férjével. Egy pillanatig csak nézték egymást, majd Kelly odasietet a párhoz, és hevesen átölelte Betty-t.

– Annyira boldog vagyok Betty, hogy ez megtörtént. Nem is örülhetnék jobban a boldogságnak.

– Kelly, Kelly – mondta Betty barátnője fülébe. – Sajnálom! Nem lenne szabad ilyen boldognak lennem.

– Dehogynem. – Kelly elhúzódott, hogy belenézzen Betty aggódó szemébe. – Mámorosan boldognak kell lenned. És láttam is, hogy az vagy. – Kelly odafordult a Betty oldalán álló sovány férfihoz. – Bili – mondta. – Már annyit hallottam önről, Isten hozta újra itthon! – Kinyújtotta a karját, hogy kezét rázzanak, de az utolsó pillanatban inkább ösztönösen átölelte a férfit. Úgy tűnt, Bili nem bánja a hirtelen érzelmnyilvánítást, Kelly érezte, ahogy vékony karjával viszonzza az ölelést.

– Betty beszélt nekem magáról, hogy milyen lelkesen küzd az eltűnt katonáért. Bárcsak a férje is velünk lehetne.

Kellynek ekkor jutott eszébe, miért is hívták ide. Fürkészte a részvételtjes tekinteteket, hátha ott bujkál bennük a jó hír öröme.

– A férfiak a kórházban...? – Nem fejezte be a kérdést. Betty szomorúan megrázta a fejét, és megfogta Kelly kezét.

– Sajnálom, Kelly, de Mark nincs köztük. Azért hívtunk ide, hogy nyugodtan beszélhessünk veled. Nem tudom, mennyire reménykedtél, és nem akartam, hogy hiába bizakodj.

– Kelly! – A lány üres tekintettel fordult Bili Allway felé, amikor az recsegő hangon megszólította őt. – Miután Betty beszélt nekem Markról, azonnal megkérdeztük a többieket, tudnak-e valamit egy ilyen nevű helikopterpilótáról. Megadtuk nekik a gépe lezuhanásának időpontját, minden apróságot, aminek esetleg hasznát lehet venni. De senki sem tudott semmit. A kórházban fekvőket persze még nem kérdeztük meg.

Kelly hátat fordított a párnak, és az ablakhoz sétált. Az éjszaka közeledte előcsalogatta Párizs fényeit.

– Köszönöm mindkettőtöknek, hogy ennyire figyelmesek vagytok. Ha belegondolok, hogy tizenöt éve nem láttatok egymást, nagyon megtisztelőnek érzem, hogy ebből a kevés együtt töltött időből ilyen sokat áldoztatok rám és Markra. Köszönöm – ismételte.

– Kelly...

Kelly úgy érezte, nem képes tovább elviselni az együtt érző szavakat. Megperdült, és mielőtt Betty folytathatta volna, közbevágott:

– Én jól vagyok, tényleg. Nektek pedig kettesben kellene lennetek. Menjetek, én jól elleszek. Tényleg – próbált hőiesen hanyagnak mutatkozni. – Parker képviselő meghívott vacsorára. – Mosolyogni akart, hátha sikerül. A fogyó fényben biztosan meg tudja téveszteni a párt.

– Ha biztos vagy benne, Kelly... – habozott Betty.

– Biztos. Menjetek.

– Holnap találkozunk – mondta Bili.

– Persze. Jó éjt!

Bili és Betty ugyanazon az ajtón távoztak, amelyiken bejöttek, és Kelly ismét egyedül maradt. És most sokkal magányosabbnak érezte magát, mint eddig valaha.

Úgy érezte, mintha egy érzelmi hullámvasúton ülne, ahol csak azért viszik fel a legfelső pontra, hogy aztán onnan gyorsabban érjen a legaljára. Gyűlölte a bensejében tomboló érzelmi csatát. Óriási örömet akart érezni amiatt, hogy Betty férje visszatért, és így is volt. Örült. De nem tehetett róla, hogy az örömet irigység árnyékolta be. Irigyelte Bettyt, hogy az ő büntetése lejárt.

De vajon tényleg így van? Vajon milyen lesz a házasságuk ezek után? Képesek lesznek-e onnan folytatni, ahol abbahagyták tizennégy évvel ezelőtt? Abból, amit látott, úgy tűnt, igen nagy esélyük van a boldogságra.

De mi lenne vele és Markkal? Mit érzett volna, ha őt is kihívják, hogy találkozzon egy férfival, akit nem is ismer, akihez csak a házassági eskü és a törvény köti, de valójában már nem érez iránta semmit? Vajon ha megpillantja, visszatért volna elhalt szerelmére? Vajon a karjaiba vetette volna magát? Vagy még a gondolatába is beleborzongott volna, hogy ez az idegen az ő férje... egy idegen, akit már fel sem ismerne, mert a fiatalság és az üdeség minden nyoma eltűnt az arcáról. Mintha egy sebész kivágta volna az ifjúságát. Bettynek évekkel több előny adatott. Ő már érett férfiként ismerte a férjét, mielőtt az elment volna, és az évek alatt kitapasztalhatta, milyen is ő valójában. De nekik Markkal nem jutott ebből a kegyből.

Hirtelen nagyon szűknek érezte az irodát. Kiment, és hogy elkerülje a folyosó másik végében összezsúfolódó embertömeget, s egy másik ajtón távozott az épületből. Összeszedte magát, és elindult a Champs Élysées irányába. A sugárúton hangosan túlkölköző, harcos forgalom tömörült, itt állandó volt a csúcsidő. A járdákat ellepték a gyalogosok. Miközben Kelly a mozgó tömeget kerülgetve sétált, szinte sértőnek érezte, hogy ennek a rengeteg embernek a mai csupán egy szokásos munkanap. Egyeseknek nem volt más gondjuk, csak hogy mi legyen a vacsora, vagy hogy ma ugorjanak-e be a tisztítóba, vagy ráér holnap is.

A Place de la Concorde zsúfolásig volt vihogó turistákkal és a vihogó turisták miatt türelmetlen párizsiakkal. Miközben keresztülnyomakodott a tömegen, Kelly azon tűnődött szórakozottan, vajon hányszor fotózták már le a Tuileriák Kertjének bejárata előtt ágaskodó Coysevox lovakat. A világhírű tér, közepén az obeliszkkel, csupán egy-egy pillanatra kötötte le a figyelmét. Máshol járt az esze.

A Concorde hídon átsétált a Szajna túlsópartjára. Miközben a hídon ballagott, éppen elúszott alatta egy bateau-mouche, a tipikusan szajnai kirándulóhajó. De Kelly még csak észre sem vette a gyönyörűen kivilágított hajót. Csak sétált.

A Boulevard Saint Germainre érve megállt egy kereszteződésben, hogy elengedje a forgalmat. Legnagyobb bánatára a mellette álló férfi igen nagy érdeklődést mutatott az irányában. Még az sem tántorította el, hogy Kelly rá se hederített a ráömlesztett francia halandzsára. A férfi közelebb lépett, majdnem lelökte Kellyt a vékony járdáról. Amikor Kelly visszanyerte az egyensúlyát, lesújtó pillantást vetett a férfira, de az kihívásnak vette a dolgot, és elmosolyodott.

Erre Kelly merész vakmerőséggel átfutott egy városnéző busz előtt a túloldalra. Amikor épségben megérkezett, hálát adott azért, hogy megmenekült a hirtelen haláltól és egy francia férfi romantikus udvarlásától. Néhány háztömbbel később kezdte érezni, hogy a felgyülemlett kimerültség úrrá lesz rajta. Leült egy padra, és vakon, csüggedten meredt maga elé. Csak arra vágyott, hogy egyedül hagyják. Láthatatlan akart lenni, levegővé akart válni. Belefáradt a harcba.

De a behízelt hang ismét befurakodott a magányába. Buzgó üldözője már le is ült szorosán mellé a padra. Kelly kivételesen nagyon örült, hogy franciatudása igencsak korlátozott. Mindenesetre a férfi hanghordozása buja gondolatokról árulkodott. Kelly határozottan megrázta a fejét, és megpróbált elmenekülni, de nem sikerült.

Ekkor egy újabb hang, egy ijesztően morgó hang szólalt meg mögötte. Zaklatója felugrott, kiengesztelő mozdulatot tett a kezével, és úgy rohant el, mintha a pokol kutyái kergetnék.

Kelly hátranézett, és Daxszel találta szembe magát. A férfi nem szólt egy szót sem, csak megkerülte a padot, és leült a lány mellé. Az együtt érző mosoly, az annyi mindenről árulkodó, csillogó fekete szempár, a biztonságérzet, amely a férfi közelségétől eltöltötte, Kelly vesztét okozták.

Amikor a lány a karjaiba zuhant, Dax védően magához húzta, és úgy ringatta, akár egy csecsemőt.

13. FEJEZET

Csendben ültek a padon, Dax szorosan magához ölelte a lányt, nem akarta megzavarni néma könnyáradatát. Karjai közt a vékony váll reszketett a zokogástól. Lehajtotta a fejét, és magába szívta a lány, barna haj illatát. Ha tehetne volna, magába szívja a bánatát is.

Nem vesztegette az erejét arra, hogy azon aggódjon, milyen furcsa látványt is nyújthatnak így. Minden gondolata, egész lénye e körül a nő körül forgott. Annnyira drága volt számára. Eddig is csodálta erős jellemét, szépségét, mindazt, amit egyedül elért. És most egy újabb, ismeretlen érzés kerítette hatalmába, és vadul tört a felszínre. Magáénak akarta tudni őt, és meg akarta védeni mindentől. Képes lett volna bárkit megölni, aki bántja.

Kelly könnyei már rég elapadtak, száraz zokogás rázta csak. Dax óvón ölelte tovább. Várta, hogy Kelly megnyugodjon, és mondjon vagy tegyen valamit. A violaszín égbolt sötét indigóba hajlott, majd fokozatosan feketére váltott, de ők még mindig egymásba kapaszkodva ültek a padon.

Amikor Kelly végül felemelte a fejét, nem nézett Daxre. Letörölte a sírástól elkenődött festéket az arcáról, és lesimította a haját. Dax nem mondta ki hangosan, mert tudta, hogy Kelly nem akar most ilyet hallani, de ilyen ziláltan is gyönyörűnek találta a lányt. Csak zavarba jönne, elhúzódna tőle, szégyellné, hogy elveszítette az önuralmát. Dax nem akarta befolyásolni, azt akarta, hogy Kelly határozza meg az iramot.

– Sétálnál velem? – kérdezte végül a lány.

Dax felállt, és odanyújtotta a kezét. Kelly elfogadta, de néhány lépés után el is eresztette. Dax nem kapott utána, holott nagyon szerette volna védőn a kezébe zárni a lány kezét. Lassan sétáltak, szó nélkül, néha megbámultak egy–egy Kellynek tetsző kirakatot. Csak a félénk mosolyok, apró sóhajok és szívet tépő pillantások beszéltek.

Daxnek fogalma sem volt, mennyit sétáltak, de ez nem is számított. Kicsit meglepte, amikor Kelly megtorpant, és hirtelen szembefordult vele.

– Éhes vagy?

Dax elmosolyodott.

– Egy kicsit. És te?

– Nagyon.

– Akkor meghívhatlak vacsorázni?

– Hová?

– Te válassz!

– Rendben.

Az első útjukba akadó étterem túlságosan zsúfolt és zajos volt, úgyhogy tovább mentek. A következő étlapján csak hideg szendvicsek szerepeltek, és Kelly bevallotta, hogy ennél azért jóval éhesebb.

A harmadik viszont tökéletes volt. Tipikusan francia étterem, kockás asztalterítővel, halvány gyertyafénnyel, és minden asztalon egyetlen szál százsorszáppal. Az utcára néző teraszt már bezárták az éjszakára, de az alacsony mennyezetű belső is meghitt, hangulatot árasztott.

Amikor a pincér az asztalukhoz vezette őket, Kelly megszólalt.

– Megbocsátasz egy percre?

– Persze. – Dax nem ült le addig, míg Kelly el nem tűnt az étterem hátsó részébe vezető szűk, homályos bejáróban. Mikor visszajött, a férfi észrevette, hogy rendbe hozta az arcát és a haját, és újrarúszozta a száját. Nem ért a lányhoz, mikor kihúzta neki a széket.

Kelly egy ropogós kenyérdarabkát majszolgatott.

– Nem is tudtam, hogy beszélsz franciául.

Dax szerényen elmosolyodott.

– Ez csupán egyike a sok jó tulajdonságomnak.

– Mít mondtál neki?

– A pincérnek?

– Nem, annak az embernek, aki követett engem.

Dax figyelmét pillanatnyilag Kelly nyelve kötötte le, amint végigszántott az ajkán, hogy összeszedje a kóbor morzsaszemeket. A férfi hirtelen arra sem emlékezett, hogy mi volt a kérdés.

– Uhh... ó... annak. Nos, olyasmit, ami nincs benne egyetlen szótárban sem – vigyorgott. – Tudod már, mit szeretnél enni? – nyitotta ki Dax az elnyűtt étlapot.

– Rendelj nekem, kérlek. Imádom a coq au vin–t.

– Akkor mázlid van, mert épp itt van az étlapon. Coq au vin. Salátát? – Kelly bólintott. – Levest?

– Azt hiszem, nem.

A pincér közelebb lépett. Miközben leadták a rendelést, fel sem tűnt nekik, hogy a fiú fényesre kopott szmokingot visel. Valójában egyikük sem tudta volna visszaidézni, hogyan is nézett ki. Csak egymást látták.

– Szeretted volna valamilyen italt is? – kérdezte Dax.

– Nem. Csak egy kávét vacsora után.

– Rendben. – Rákönyökölt az asztalra, és a kezébe fektette az állát.

Kelly a függönyös ablakon át a sugárút folytonos forgalomáradatát bámulta.

– Honnan tudad, hol találsz rám?

Dax szerette volna, ha Kelly a szemébe néz. Hangja olyan messzinek tűnt, lehangoltsága a férfi szívét is szétszaggatta.

– Találkoztam Bili Allwayjel és Bettyvel az előcsarnokban. Elmondták, miről beszéltek. Gondoltam, hogy talán szükséged van... valakire. De mire az irodába értem, te már nem voltál ott. Úgy rohantam, mint az örült, hogy hátha még meglátlak. Villámgyorsan el tudsz tűnni.

A poén célba ért, és Kelly végre nevetve feléje fordult.

– Szóval – folytatta felbátorodva. – Csak azért követtelek, hogy megnézzem, rendben vagy-e. Mikor láttam, hogy az a pasi rád nyomul, gyorsan felzárkóztam.

– Épp időben zárkóztál fel.

– Biztos, hogy nemcsak szemérmeskedtél vele egy kicsit? Lehet, hogy éppen valami jót rontottam el. – Miután az előző próbálkozás bejött, gondolta, addig üti a vasat, amíg meleg.

Most is sikerrel járt, Kelly újra felnevetett. A lány észrevehetően nyugodtabb lett.

Mire a saláta is megérkezett, már könnyedén csevegtek, de arról egy szó sem esett, hogy elsősorban mi hozta őket Párizsba, ebbe a kis kávézóba.

– A pincér meg fog sértődni, ha nem iszunk bort a vacsorához. Ez itt Párizs, tudod – súgta összeesküvőn Dax, az asztalon keresztülhajolva.

– Vigyázz, salátaöntetes lesz a nyakkendőd.

Dax gyorsan lepillantott.

– Hoppá! Bocsánat! – Lecsípte az ecet- és olajcseppet a nyakkendőről, és lenyalta az ujsa hegyéről. – Tehát, mit szólsz egy kis borhoz?

Kelly a várakozón körülöttük keringő pincérre pillantott, gyanította, hogy minden szavukat érti.

– Hát, ha úgy gondolod, hogy megsértenénk, ha nem...

Dax vette a lapot, és odaintette a pincért. Még fel sem emelte teljesen a kezét, és a fiú már ott is termett. A rendelés franciául folyt. Kelly csak ült, és kábán figyelt. A pincér pillanatok alatt eltűnt az étterem hátuljában, és titokzatosan rövid idő alatt már vissza is tért, tálcáján egy lehűtött üveg fehérborral.

– Ez a ház bora, kifogástalan minőségű. Legalábbis ő ezt mondja – közölte Dax Kellyvel. Majd belefogott a borkóstolás rituáléjába, viccesen körbemosta száját a borral, és a szeméit forgatta. A pincér megpróbált döbbszent arcot vágni, de annyira tetszett neki az előadás, hogy végül cinkos mosollyal lenézett Kellyre. Mintha ők ketten csak statisztálnának ennek az önjelölt furabogárnak az előadásához.

Dax hangosan nyelte le a bort.

– Csodás, kiváló! – kiáltott fel, és igenlő mozdulatot tett, mire a pincér teletöltötte a poharaikat. Az üveget otthagya az asztalon.

– Ó, Dax! Most jut csak eszembe. Mit mondtál Parker képviselőnek?

– Hogy még nem pihentem ki az időeltolódást. Helyetted is elnézést kértem.

– Köszönöm!

Az étel ínycsiklandóan finom volt. A csirkét tökéletesre főzték, ahogy az apró fehér burgonyát, a zöldbabot és az apró sárgarépat is. A pincér épphogy csak eltűnt az üres tányérokkal, és már hozta is a csokoládéhabos kelyheket, tetejükön tejszínhab-halmocskával és csokireszeléssel. Élvezettel merültek el az édességben, s mert Kelly csak a felét tudta eltüntetni, Dax fejezte be az ő kelyhét is. Persze közben végig amiatt panaszkodott, hogy Kelly leette az összes tejszínhabot.

A borospalack már kiürült, és ők enyhén spiccesen és elégedetten ültek a csésze kávé felett. A pincér megkülönböztetett alázattal vitte el a kelyheket. Amikor már csak a sercegő gyertya és a kókadt százszorszép maradt az asztalon, Kelly úgy érezte, itt az ideje, hogy komolyan beszéljenek.

– Dax – fogott bele lassan. – Tudom, hogy sosem kérdeznéd meg, de biztosan tudni akarod, mit érzek most.

– Igen. Sose kérdeznék rá, de valóban szeretném tudni. Rajtad áll, elmondod–e vagy sem. Az én egyetlen dolgom csak az, hogy itt legyek, ha szükséged van rám.

Kelly Daxre emelte könnyben úszó szemét, ajka lágyan és veszélyesen remegett.

– Szükségem van rád.

– Itt vagyok. – Dax szeretett volna átnyúlni az asztalon, és törékeny kezét az övébe temetni, de a mozdulatot megbéklyózta Kellyé, amint kezét az asztal szélén összekulcsolta.

– Nem tudom, hogy lesz–e értelme a szavaimnak, még nem igazán rendszereztem a gondolataimat, úgyhogy lehet, hogy összevissza fogok beszélni.

– Engem nem zavar.

Kelly mély, reszkető lélegzetet vett.

– Azt hiszem, szörnyű ember vagyok. Majd belebetegedtem a kiábrándultságba, hogy Mark nem volt a katonák között. De nem miatta fáj a szívem. Hanem magam miatt.

Hátrahuppant a bőrtámlás székben, és a terítő szélével játszadozott.

– Mikor kiderült, hogy nincs benne a huszonhatban, csak egy dolog járt a fejemben. Hogy a megpróbáltatásoknak még nincs vége. Nemcsak hogy nem volt az élők között, de még azt sem tudom, hogy a holtak között van–e. Nem jutottam előrébb, még mindig egy helyben toporgok.

Gyors pillantást vetett a férfitra, mintha csak ellenőrizné, hogy figyel–e. De emiatt nem kellett volna aggódnia. Dax csüggött minden egyes szaván.

– És amikor azok a szájalomra méltó férfiak olyan bátran... olyan félve belenéztek a szemünkbe, rájöttem, milyen önző vagyok. Tényleg önző vagyok? Egész délután az ő elbeszéléseiket hallgattuk, és ők újra és újra azt hangsúlyozták, hogy úgy éltek, ahogy muszáj volt. Mindent megtettek, ami a túléléshez szükséges volt. Gondolom, ez az élet minden területére igaz, ugye?

Kelly nem várt választ, úgyhogy Dax csendben maradt. Újabb futó pillantás után Kelly megnedvesítette a száját, és folytatta.

– Csak azt akarom mondani, hogy ezek a katonák azt mondták, hogy tudnak olyan amerikaiakról, akik nem feltétlenül kívánnak hazatérni. Mi van akkor, ha Mark ott éli az életét, amit nem akar elhagyni. Lehet, hogy asz... asszonya van ott, és gyermekei. Lehet, hogy már évek óta azzal a nővel él. És nem én vagyok, hanem az a nő az igazi felesége.

– Szembe kellett nézmem a kétségtelen igazsággal, főként amikor Bettyt és Bilit együtt láttam. Az igazság az, hogy nekem nem Mark hiányzik. Lehet, hogy valóban halott. Ha hivatalosan nem is, de számomra az, már hosszú évek óta. Meg kell tudnom, mi is vagyok, házas vagy özvegy. Én nagyon szerettem Markot, de talán ha ő nincs, még évekig egyedülálló maradok inkább. Vagy ha halottnak nyilvánítják, talán újra férjhez mentem volna. De ebben a helyzetben nem volt választási lehetőségem. Ahhoz a gondolathoz hozzászóktam, hogy talán özvegy vagyok, de abba nem tudtam beletörődni, hogy nem tudom biztosan. A sors megfosztott engem attól a lehetőségtől, hogy én döntsem el, milyen irányba haladjon az életem. – Ekkor Daxre nézett, szeme megértésért könyörgött. – De van életem, Dax. És nem akarom elfecsérelni.

Hosszú csend következett. A folyamatosan éberem figyelő pincér nem jött közelebb az asztalukhoz. Volt valami abban, ahogy a férfi a nőre nézett, ahogyan a nő visszabámult, ahogyan úgy tűnt, tudomást sem vesznek a körülöttük folyó dolgokról. És ez a valami tapintatos távolságban tartotta a pincért.

Végül a súlyos csendet Dax törte meg.

– Tévedsz, Kelly. Nagyon is van értelme annak, amit mondasz. Igenis jogod van magadra is gondolni, de ez meg sem közelíti az önzést. Viszont egy olyan rendkívüli erény birtokában vagy, amiről ezek szerint tudomást sem veszel.

Kelly felemelte a fejét, és belenézett Dax égő tekintetébe.

– Mi az?

– Teljesen őszinte vagy, magaddal és most velem is. Nagyon kevés ember hajlandó beismerni, vagy csak egyszerűen felismerni a hibáit. Egy igazán önző ember még csak meg sem látná magában az önzést, tehát be sem vallaná.

– Ezt most csak azért mondasz, hogy jobban érezzem magam? Hogy megszabadíts a bűntudatomtól?

– Nem.

– Biztos?

– Igen. Én is próbálok őszinte lenni.

Kelly felsóhajtott, és Dax mintha megkönnyebbülést vélt volna felfedezni ebben a sóhajban. Kelly egy mosollyal is megpróbálkozott.

– De azért tényleg összevissza beszéltem – erőlködött feloldani kicsit a pillanat súlyát.
– Egy kicsit – mosolygott vissza Dax.
– Még mindig olyan bizonytalannak érzek... mindent.
– Ez valószínűleg mindig így lesz, Kelly.
– Igen. – Kelly hangjában búskomorság bujkált. Egy pillanatra a gondolataiba merülve bámult ki az ablakon. Majd újra a férfit nézett.
– Köszönöm, hogy te... vagy.
– Nem tettem érte semmit.
– Figyeltél rám.
– Az nem sok.
– Az nagyon is sok.
Dax próbálta leplezni zavarát, nem érezte méltónak magát a dicséretre.
– Induljunk. Vagy szeretnél még valamit?
– Nem, köszönöm.

Felálltak, és Dax egy köteg pénzt hagyott az asztal közepén. Még visszaintett a pincérnek, mielőtt követte Kellyt az utcára.

– És most? – kérdezte barátságosan a lányba karolva. – Városnézés, éjszakai bár, vagy pihe–puha ágyikó?
Eltartott egy darabig, míg felfogta, hogy Kelly ellenáll vezető karjának. Visszapillantott az elrohanó párizsiak hullámában földbe gyökerezett lábbal álló lányra.

Tekintetük egymásba fonódott. Két lépést is kellett tennie visszafelé, míg alig félméternyire megállt a lány előtt, és kétségbeesetten kereste a zöld szempárban azt, ami után annyira sóvárgott.

– Kelly?

A lány szeme meg sem rebbent, csak egyre sötétebbre váltott. Dax majdhogynem belefűlt a zöld mélységbe.

– Kívánlak – suttogta a lány. – Mindenestül akarlak. – Dax nem hallott semmit, csak a szájáról olvasta a szavakat.

Kelly látta, hogy nagyot nyel, ádámcsutkája magasra ugrott a torkában, majd visszaesett. Nem értette félre, amit mondott. Kezét a lány vállára emelte, és fél lépéssel még közelebb jött. Kelly érezte, ahogy ruháik anyaga susogva egymáshoz ér.

– Tudod... – Dax hiába próbálta kinyögni a szavakat, azok száraz torkába szorultak. Újra neki kellett futnia.
– Tudod, hogy mindennél jobban akarom, és gyűlölni fogom magam, ha amiatt, amit mondok, meggondolod magad. De Kelly, te most nagyon sebezhető vagy. Az érzelmeid túlságosan magukkal ragadtak. Épp most költöttünk el egy meghitt, gyertyafényes vacsorát, és ez itt Párizs, a világ legromantikusabb városa. Nem akarom, hogy úgy gondolj majd vissza erre az estére, hogy én kihasználtalak téged és az állapotodat.

Dax szorítása erősödött, hangja sürgetőbb lett, alig kapott levegőt.

– Biztos vagy benne, Kelly? Mert ha egy szobába kerülünk, és csak egy kicsit is kényelembe helyezük magunkat, ez alkalommal semmi nem fog megállítani. Biztos vagy benne?

A romantika nagyon is élt még Párizsban. Amikor Kelly kezével körbefogta Dax arcát, lábujjhegyre állt, és lágy csókot lehelt az ajkára, a körülöttük rohanó járókelők közül néhányan megtapsolták őket.

A szoba, amit kivettek, egy kis családi panzióban volt a Boulevard Saint–Germainről nyíló kis mellékutcában. Az épület csak négy emelet magas volt, a második emeleten nappali helyiségek és egy konyha állt a vendégek rendelkezésére, persze bizonyos megszorításokkal. A kitételeket idegölő aprólékossággal magyarázták el a türelmetlen párnak.

A falépcsőn felvezették őket a harmadik emeletre. Minden emeleten nyolc–nyolc szoba nyílt a folyosóról. A burkolat tölgyből készült. A tapéta kicsit divatjamúlt volt, a szőnyeg keleti másolat, de az egész hely ragyogott a tisztaságtól.

Dax folyékonyan társalgott francia vendéglátójukkal. Az alacsony, tömzsi, rózsás arcú hölgy rengeteg ősz haját hanyagul a feje tetejére tornyozva hordta. Dax lefordította Kellynek, hogy mennyire szerencsések, mert épp néhány órával előttük távozott az egyik vendég. A sarokszobát kapták, amelynek két ablaka is volt. Kelly Daxre mosolygott, miközben a hölgy gyors, meglepően könnyed lépteit követve haladtak a szoba felé.

A szobának valóban két ablaka volt, derékszögben egymásra fordítva a sarokban. A hölgy megmutatta, hogyan nyithatják ki a külső zsalukat, miután kitérték az ablakot. Büszkén nyitott be a fürdőbe, ahol újabb

hosszas szemléltetés következett. Kelly és Dax bepillantást nyert a csap, a szekrény, a keskeny fürdőkádhoz tartozó tus és a bidé működésébe. Kelly elpirult. Nem mert Dax derűsen csillogó szemébe nézni.

Miután biztosították házigazdájukat, hogy nincs szükségük több törölközőre vagy takaróra, és sem bort, sem kávé nem kérnek, a hölgy határozottan visszautasította Dax borralalóját, jó éjt kívánt, és bezárta maga mögött az ajtót. Végre kettesben maradtak.

Hirtelen szégyenlős idegesség vett erőt rajtuk. Nem tudták, hová nézzenek. Nem tudták, mit mondjanak. Nem tudták, mit kezdjenek haszontalan kezükkel.

Végül Kelly lecsúsztotta magáról kabátját, és a szoba egyik sarkában álló, régimódi hintaszékre fektette. A hintaszékre dobott párnák illettek az ágyat díszítő foltmintás vánkосokhoz. A nyers színű szalaggal beszótt ágytakaró rojtos széle lelógott a fényezett fapadlóra.

Kelly félrehúzódott, amikor Dax is levette könnyű felöltőjét, hogy a hintaszék másik karfájára dobja. A szobában volt egy fiókos szekrény is, felette ovális keretben tükör lógott. Kelly odalépett, és egy pillanatig vakon meredt a tükörképére, majd színpadias mozdulattal kibontotta a haját. Eközben Dax az ablakilincsel babrált.

Ugyanabban a pillanatban fordultak szembe egymással, és szótlánul elindultak a szoba közepe felé, mozdulataikat mintha valamilyen láthatatlan kéz hangolta volna össze. Amikor középen találkoztak, Dax felemelte a kezét, és végigsimított Kelly arcán. De szinte azonnal szét is rebbentek. A félénk kopogást fülük egy faltörő kos döngetéséhez hasonlóra erősítette fel.

Dax az ajtóhoz ugrott, és felrántotta. Az ősz hölgy bőséges bocsánatkérések közepette nyújtott át neki egy porcelánvázába rendezett, friss virágcsokrot, amit reggel elfelejtett felhozni. Dax elvette a csokrot, megköszönte, és ismét becsukta az ajtót.

Félszegen állt a virággal a kezében, nem igazán tudta, mihez kezdjen vele. Kellyre nézett.

– Igazán szép csokor – mondta a lány. – Miért nem teszed a szekrényre?

– Igen. – Dax hálásnak tűnt az ötletért, és úgy tette le a vázát, mintha égetné a kezét. Megvizsgálta a virágokat. A csokor valódi remekmű volt. – Jól mutat itt.

– Igen, valóban.

Dax ismét Kelly felé fordult.

– Öö... szeretnéd használni... menj te először a fürdőbe.

Kelly a fürdőszoba ajtajára pillantott.

– Nincs olyan nagyon szükségem rá... úgy értem, menj csak te először.

A férfi feszülten, kurtán elmosolyodott.

– Rendben. Egy pillanat és jövök.

Az ajtó bezárult mögötte, és a következő pillanatban a csapból már teljes erővel folyt a víz. Kelly azon töprengett, vajon mit csinál Dax, amihez ennyi víz kell.

Zavartan körbenézett. És ő mit csináljon? Vetközzön le? Bújjon az ágyba? Vegyen le mindent, vagy egy részét hagyja magán? A fenébe is, rökönyödött meg saját tudatlanságán. Harmincéves, és fogalma sincs, mit csinál egy nő, mikor épp lefeküdni készül egy férfival. Úgy döntött, az arany középutat választja, és csak néhány ruhadarabot vesz le. Úgy nem tűnik majd túl rámenősnek. Azzal kibújt a cipőjéből, és kikapcsolta az övét. Na és mit csináljon velük? Tegye a ruhásszekrénybe? Igen.

Odament a szekrényhez, és kinyitotta a keskeny ajtót. Cipőjét rendben elhelyezte alul, az övet pedig felakasztotta az ajtó belső oldalán lévő kampóra. És most? A harisnyanadrág a legkevésbé vonzó ruhanemű a világon. Legjobb lesz még most megszabadulni tőle, hogy később ne kelljen bajlódni vele.

A vízcsobogást hirtelen elvágta a fürdőben. Kellyt páni félelem fogta el, nehogy Dax kijöjjön az ajtón, és meglássa, amint ő nem túl előkelő pózban éppen a harisnyáját hámozza le magáról. Ezért szabályszerűen leszaggatta a lábáról a vékony anyagot, gombócot gyúrt belőle, és amikor a fürdő kilincse hangos recsegéssel megmozdult, ő behajította a gombócot a szekrénybe. Mire Dax teljesen kitérte a fürdőajtót, ő már be is csapta a szekrényét.

Dax kíváncsian nézett rá.

– Végeztem – mondta. – Mehetsz.

– Köszönöm. – Kelly felkapta a táskáját, és beszáguldott a férfi mellett a fürdő szentélyébe. Sehol egy csepp vizet nem látott abból a rengetegből, aminek ki kellett folynia. Dax biztosan felitatta a vizet a törölközővel, amely nedvesen lógott a zuhanyfüggöny tartórúdjáról.

Kelly teljesen feleslegesen kezét mosott és megfésülködött. Parfümöt hintett a füle mögé és a nyakára egy apró üvegcsekből. Bárcsak ne sírt volna annyit nem is olyan rég. Szeme még mindig magán viselte a zokogás

nyomait, de erre nem volt orvosság. Mély levegőt vett, és kijött a fürdőből, lekapcsolva maga mögött a villanyt.

Dax eloltotta a szobában a felső világítást, és csak egy éjjeli lámpa pislogott halványan az ágy mellett. Az ágy! Lekerült róla a takaró. A lágy fényben hófehérnek tűnt az ágynemű.

Dax félmeztelenül, cipő és zokni nélkül állt ott. Miután hiába kutatott szemével a levetett holmik után, Kelly már csak abban reménykedett, hogy a férfi nem vette észre a félrelökött harisnyanadrágot a ruhásszekrényben, amikor berakta a saját ruháit.

Táskáját a hintaszékre dobta a kabátokra, és megfordult. Dax közvetlenül a háta mögött volt.

Kellynek még a lélegzete is elállt. Széles vállak, izmos mellkas, feszes bőr, lapos has, vékony csípő – tökéletes test.

Vajon csak a képzelete játszott vele, vagy tényleg remegett Dax keze, amikor felé nyúlt, hogy végigsimítson a lány arcán a válláig? A férfi előrehajolt, hogy édes csókot leheljen Kelly szájára, de testük még mindig tartotta a távolságot. A csók gyötrelmesen finom volt, és ahogy nyelvük is összeért, fellobbant bennük a szenvedély.

– Kelly! – A férfi reszelős hangja bizsergette Kelly száját. Keze le s fel járt a lány hátán. – Olyan régóta várok erre, és most álig hiszem el, hogy itt vagy velem.

– Itt vagyok. – Dax közelebb húzódott, testük tökéletesen illett egymáshoz. – Dax – suttogta a lány szorongva. – Ideges vagyok.

Dax halk nevetése öngúnyt sejtetett, amint lágy fuvallatként súrolta Kelly fülét.

– Én is.

– Te is?

– Igen. – Dax ujjai belegabalyodtak Kelly hajába, és a lány kénytelen volt hátradönteni a fejét. – De kívánlak, Kelly. Kívánlak. – Ajkuk újabb emésztő csókban forrt össze. Kelly a fülében érezte Dax leheletét, amitől hideg reszketés bizsergett végig a gerincén. Ösztönösen közelebb húzódott a férfi meleg testéhez. És ez a meleg elemésztette aznap érzett végtelen magányát, egész életét végigkísérő magányát. Dax karja a lány testére fonódott, szája valósággal kortyolta az övét. Kelly minden félelme és idegessége ellillant. Majd ha itt az ideje, tudni fogja, mit kell tenni.

Dax hátrébb lépett, egyenest Kelly szemébe nézett, és kezével kitapogatta a lány ruhájának hátsó zipzáriját. A buzgó ujjak végül sikeresen kiszabadították az apró kapcsot a tetején, és gyötrelmes lassúsággal lehúzták a zipzárt. Dax nem vette le szemét Kelly szeméről. Látszólag semmi nem mozdult, csak a vágy fellobbanó lángjai csapkodtak körülöttük.

Mikor a zipzár végére ért, Dax szétnyitotta a ruhát, lecsúsztatta Kelly válláról a pántot, végig a karján, de ahelyett, hogy egyszerűen a padlóra ejtette volna a ruhát, előrehajolt, hogy Kelly az ő meztelen vállába kapaszkodva finoman kiléphessen belőle. A férfi felegyenesedett, és szinte tiszteletteljes mozdulattal hajította a ruhát a hintaszék előtti számolyra.

Szeme fenséges önuralomról árulkodott, mikor visszafordult, és teste helyett ismét Kelly szemébe nézett. Kezét a nyaka köré kulcsolta, miközben hüvelykujjával finoman végigsimított a lány nedves ajkán. Érezte a lágy, bűgő rezgést a torkában, míg hüvelykujja lesiklott a vékony nyakon a lány kulcsontjáiig. Az érzékeny ujjak csodálattal vizsgálták végig a tökéletes vonalat.

Majd mind a tíz ujjhegy egyszerre fésült végig lassan a mellén. Kelly csukott szemmel könyörgött, hogy siessen, és közben valósággal dőzsölt az érintés ráérős izgalmában.

Az ujjhegyek végigsiklottak a mellbimbón. Csodás érzés, de nem elég. Mindkettejük teste többért sajgott. Dax keze rásimult Kelly mellére, és ő remegve hajolt a tenyerébe. A férfi csak ekkor pillantott lejjebb az arcnál, hogy lássa, amit kezei éreztek.

Kipattintotta a barackszínű melltartó elől lévő kapcsát, és miközben messzire hajította az apró csipkedarabot, szeme a vágytól duzzadt domborulatra szegeződött.

Kelly várta, hogy újra megérintse őt, ezért kicsit meglepődött, amikor Dax keze lecsúszott a csuklójára, és felemelte a karját, hogy átfogja a nyakát. Miután biztonságban otthagyta Kelly kezét a feje körül, végigsimított a karok belső oldalán, a hónalj völgyén, a mellek oldalán és körbe a hátáig, majd magához húzta a lányt.

– Olyan finom az érintésed – pihegte levegőt is alig kapva Dax.

Kelly a férfi állának gödrébe temette az arcát, és erőteljesen hozzásimult. A puha szőrszálak csiklandozták a bőrét, minden idegvégződése nevetésre fakadt a pusztá örömtől, élvezte, hogy mennyire különbözik a testük.

Dax ekkor szájon csókolta, és a követelőző forrásából a lány tudta, hogy őt is ugyanaz a hatalmas vágy gyöttri és borzongatja. A csók után a férfi szája végigkúszott a nyakán egész a melléig.

– Meg akarlak kószolni, Kelly.

– Igen, Dax.

Dax fölébe hajolt, és Kelly ismét a férfi karján talált támaszra. Feje hátrahanyatlott, és egész teste ívbe görbült, amikor a férfi először csak néhányszor végigsiklott melle fölött nyitott szájával, majd lágyan körbezárta az egyik mellbimbót.

Kelly álmaiban sem gondolta, hogy ilyen érzések létezhetnek. Vajon a világ összes férfija közül egyedül Dax tudta, hogyan kell ajkával, nyelvvel, az egész szájával leírhatatlan örömet szerezni egy nőnek? Úgy tűnt, mintha valamilyen fonál kanyarogna benne a mellbimbója hegyétől teste titkos pontjáig. Amikor Dax nyelve végigsimított a mellbimbóján, Kelly mélyen a méhében érezte az érintését. Nőiessége duzzadtan és forrón lüktetett a csillapító folytatásért.

A lány ujjai felcsúsztak Dax nyakáról a hollófekete hajkoronáig, karja egyre lejjebb került, ahogyan a férfi is egyre lejjebb haladt, először melle alsó ívét csókolta végig, majd nyughatatlan ajkával végigszámolta bordáit.

Dax térdre rogyott, keze elérte a melltartóhoz hasonlóan barackszínű alsószoknyát. Száját a lány hasára nyomta. Lélegzetének forró nedvessége átszivárgott az anyagon.

A gumis öv lecsúszott a hason és a csípőn, míg a habos csipke a boka köré nem omlott. Dax kezével átfogta a lány meztelen derekát, hüvelykje belefúródott köldökébe. Aztán keze újra hátravándorolt, és ajkai átvették a hüvelykujj helyét. Úgy csókolta a sekély mélyedést, akár a száját.

A férfi izzó keze az utolsó ruhadarab tenyérnyi anyaga alá csúszott, és a csípő domborulatát követve tett róla, hogy az is kövesse az alsószoknya útját a padlóig. Nyelve végigfutott a lány hasán, a csípőjén, a combján, amíg Kelly már nem bírta tovább, érezte, hogy térdre rogyadozik, és kétségbeesett sikollyal a férfi mellkasának esett.

Dax készen állt. Kelly térdre alát nyúlt, és felemelte, hogy az ágyhoz vigye. Úgy fektette bele a puha fehérségbe, mint ahogy egy törekeny tárgyat tesznek a selyempapírba.

Csak olyan messzire volt a lánytól, hogy megszabaduljon a ruháitól. Az öv csatja hangosan csattant. Aztán egyetlen gyors mozdulattal lerántotta magáról a nadrágot és az alsót, remekbe szabott meztelenségét éhes tekintet egészítette ki. Ha nem Dax állna ott, az éhező, fátyolos pillantás megijesztette volna Kellyt. Ehelyett azonban gyomra mélyén ugyanazt az éhséget érezte felébredni.

– Kelly, gyönyörű Kelly – suttogta Dax, miközben lassan fölé hajolt. Kelly a férfi testéhez igazította az övét, és újra rádöbbsentek, mennyire pontosan illenek egymáshoz.

Amikor Dax belehatolt, az éles, majdhogynem szűzi sikoltás megijesztette.

– Ó, Istenem, Kelly! – kiáltott aggódva, és a lány fejét kezébe fogva védőn a vállához ölelte. – Drágám, fájdalmat okoztam?

– Nem, nem – csuklott el Kelly hangja. – Kérlek, Dax, folytasd... ez csodálatos... kérlek... – mondta könnyörgőn.

A varázslat folytatódott. Kezüik összekulcsolódott, szorosan egymásba kapaszkodó ujjai Kelly feje mellett feküdtek a párnán. Testük minden része tökéletes összhangban mozgott, szájuk és lelkük egymásba olvadt.

Teljes mozdulatlanságban, a gyönyörtől pilledten és döbbsenten feküdtek egymás mellett az ágyban. Hosszú pillanatok múltak el, miközben alig tudtak betelni egymás testének ízével és bensőséges egymásba fonódásával. Dax hangja mintha valahonnan nagyon távolról szólt volna, bár Kelly érezte ajka mozgását a fülén.

– Ezért éltem eddig, Kelly. Ezért a pillanatért. Ezért születtem meg. Hogy most itt legyek veled. Megérted ezt?

Kelly csak bólintani tudott. Nagyon is értette, mert ugyanígy érzett. A csoda annyira magával ragadta, hogy megszólalni sem tudott.

14. FEJEZET

– Mennyit aludtam? – kérdezte Dax, amikor végre kinyitotta a szemét. Kelly nézte őt. Soha nem volt része még ilyen csodálatos ébredésben.

– Fél órát talán, nem tudom. Nem számít. – Ujjai végigkóboroltak a férfi arccsontján, az arisztokratikus orron, a keskeny arcon, egészen az őszes halántékig.

Dax felemelkedett, szembefordult Kellyvel, és kezét a hátára tapasztva közelebb húzta gyönyörű testét.

– Hogy aludhattam el?

– Azt hiszem, kifáradtál – huncutkodott Kelly, karjával körbefonva Dax vállát. A férfi játékosan meglegyintette Kelly hátsóját.

– És te nem fáradtál ki?

– Ó, dehogynem – nevetett. – De én nem tudtam aludni. – Egy kíváncsi ujj végigsimított a férfi száján. Hogy lehet ilyen feszes, amikor olyan lágyan simítja végig a testét?

Dax foglyul ejtette a kíváncsi ujjhoz tartozó kezét, és a tenyerébe motyogott.

– Miért nem?

– Mert ez még soha nem történt meg velem – mondta csendesen Kelly, és Dax arcát figyelte. – Így még soha.

A férfi szemében boldog büszkeség csillant, alig tudott uralkodni magán.

– Soha?

Kelly megrázta a fejét.

– Soha. – Nem lett volna tisztességes Markkal szemben az összehasonlítás. Dax már tudja, amit tudnia kell.

– Örülök. Őszintén.

Kelly már nem bírta a felgyülemelő érzelmi feszültséget önmagában. Semlegesebb témát keresett.

– Itt sebesültél meg a háborúban? – kérdezte, miközben ujjával végigsimított a lapockája alatti ráncos fehér hegen.

– Igen. Egy robbanólövedék darabkája csapódott belém, de szerencsére mire hozzám elért, már elvesztette az erejét. – Kelly csókot lehelt a sebre. – Azért ilyen ronda, mert több napba telt eljutni a dokihoz. Addigra csúnyán elfertőződött. Majd fél kilónyi húst ki kellett metszeni körülötte. Szép kis lyuk maradt utána.

– Kérlek, ne folytasd. – Most Dax álla következzet a csókosztásban. – És a szemed alatti heg?

– Összeverekedtem az unokatestvéremmel, úgy tizenhárom éves lehettem. – Mikor látta, hogy Kelly arcára csalódottság ül, felnevetett. – Bocsánat, ha nem hangzik elég drámaian.

– Hogy merészelt kikezdeni veled? – Dax felfigyelt a finoman csábító hangszínre, és csodálkozva látta, ahogy Kelly fölé térdel. Haja lágyan hullott a vállára, teste hullámaira a lámpa halvány fénye éles árnyékokat vetett. A fény és az árnyék kiemelte a finom halmokat és hegyes íveket. Kelly majdhogynem szemérmesen hajolt le, hogy megcsókolja Daxet.

A férfi keze Kelly tarkójának feszült, és maga felett tartotta a lányt. De hagyta, hogy ő legyen a kezdeményező. Kelly nyelve félénken kezdett vizsgálgatni, de amikor áttört a fogak falán, merészebben folytatta felfedezőútját. Újra és újra betört a férfi szájába, mint amikor egy gyerek jégkrémet eszik, és minden egyes nyalás után visszahúzza a nyelvét a szájába, hogy újra és újra érezze az ízt.

Csak éppen hogy feljebb emelkedett a lány, hogy csókot leheljen a szem alatt húzódó hegre, majd az édes gödröcskére is. Ajka megpihent kicsit a férfi nyakán, majd egyetlen érzéki mozdulattal lesiklott a mellkasára. Dax ujjával görcsösen belekapaszkodott a lány fürtjeibe, miközben egyik combját átvette a lányén.

– Kelly, ez csodálatos – bűgta alig hallhatóan a férfi, miközben a lány ajkaival a bőrét kínozza.

Kellyt részegítő, elégedett érzéssel töltötte el a tudat, hogy ekkora örömet tud szerezni a férfinak. Miközben tovább haladt lefelé a hasán, szinte kéjes örömmel hallgatta a férfi egyenetlen légzését és motyogását. Mikor nyelve elmerült Dax köldökében, a férfi térdével szoros csapdába fogta combját. Amikor a lány lejjebb ért, Dax addig is szaggatott lihegése teljesen megszűnt. Kelly hajába gabalyodó ujjai fájdalmasan húzták a fürtöket.

Kelly csak egy pillanatig habozott, mielőtt újra csókot lehelt a férfirra.

– Ó, Istenem... ez nagyon finom... – Felemelte a lányt, és addig forgatta a testét, míg ő került felülre.

Mámorító, mély csókjával a matrachoz szőgezte a lányt. Nem csak a szájuk, de az egész testük is beleolvadt a csókba.

– Olyan gyönyörű voltál abban a pillanatban. Soha nem láttam nálad szebbet. Újra látni akarom azt a ragyogást az arcodon, Kelly.

A szavak boldogsággal töltötték el Kellyt, hiszen tudta, hogy az ő öröme okoz örömet a férfinak. Dax keze bársonyos kesztyűként simított végig az oldalán, a csípőjén, a combján. Mellét kényeztető szája felváltva volt mohó és csillapító, és egyre közelebb vitte Kellyt ahhoz a ponthoz, amikor arca újra felragyogott.

Izgalma úgy fokozódott, ahogy a lányé nőtt. Majdnem lekéste azt a bizonyos pillanatot, amit annyira meg akart lesni, mert ugyanabban a pillanatban, együtt lépték át a küszöböt.

Hajnaltól eljutottak a panzióból. Vendéglátójukat, aki látszólag teljesen egyedül működtette a szállót, letörte hirtelen távozásuk. Dax többször is biztosította afelől, hogy a szoba a jónál is jobban megfelelt, de más okokból kifolyólag nem maradhatnak tovább. A hölgy szomorúan bámult utánuk a pult mögül, amikor kiléptek az ajtón.

Párizs jobbára még aludt. Az éjszakai eső tisztára mosta az utcákat. A kereskedők és árusok napellenzőjük kibontásával foglalatoskodtak, készültek a zsúfolt napra. Friss kávé és croissant illata szállt a levegőben.

Megálltak egy még zárva levő kávézónál, és megkérdezték a tulajdonost, hogy árul-e elvitelre. A férfi zsörtölődött egy kicsit, de igazi párizsi lévén, beadta a derekát a szerelmespárnak. Kaptak egy zacskó forró croissant-t és műanyag pohárban gőzölgő kávét. A friss kiflit rágcsálva, felesleges sietség nélkül sétáltak tovább.

Nem beszéltek róla, hogy miért is kell visszamenniük a Crillonba, egyszerűen csak tudták, hogy muszáj. Ehelyett inkább olyan dolgokról sutyorogtak és nevetgéltek bensőségesen, amiktől Kelly arcára viruló rózsák költöztek, Dax arcán pedig a szokásosnál is komiszabb vigyor jelent meg.

– Olyan jól szeretsz – mondta a férfi.

– Tényleg?

– Nagyon jól, tökéletesen.

Kelly a félig elmajszolt kiflire sütötte szemét.

– Nem bírnám elviselni, ha úgy gondolnád, hogy túl heves vagy nyers vagyok.

– Dehogyan. – Dax összegyűjtötte a reggeli maradékát, és egy szemetesbe dobta a zacskót. Visszajött Kellyhez, és az arca után nyúlt.

– Tökéletesen nőies vagy, Kelly – simított végig az arcán. – És én szeretem minden egyes porcikádat, ami nővé tesz. Szeretem a belőled áradó kecsességet és finomságot. És imádom, hogy mindezt úgy veted le magadról, mint a ruhát, mielőtt ágyba bújsz velem. De nyers soha nem tudnál lenni, még csak ne is gondolj ilyet.

– Dax – mondta Kelly finoman, szemében könny csillogott.

– Nem bírom ezt így tovább – motyogta Dax, és leintett egy taxit.

– Mit?

– Most azonnal meg akarlak csókolni.

– Senki nem néz ide – mondta kihívóan Kelly.

– Majd néznek, ha úgy csókollak meg, ahogy szeretném – hangzott a figyelmeztető válasz.

Betuszkolta a lányt a taxi hátsó ülésére, és közölte a sofőrrel az úti célt.

– Azt mondtam neki, hogy a hosszabbik úton menjen – súgta Kellynek, mielőtt úgy vetette rá magát, mint az éhező az ételre.

Csókja heves, erőteljes és vad volt, mintha csak a tulajdonjoga pecsétjét akarta volna rácsókolni. Kelly tudta, hogy ezen a kedves módon próbálja a férfi meggyőzni önmagát arról, hogy Kelly akkor is az övé, amikor nincsenek kettesben egy szobában.

Amikor végre sikerült leszakítania száját a férfieről, eltolta őt magától.

– Dax, a sofőr!

– Had jusson neki is valami a jóból, kislány – dörmögött Dax.

Kelly felnevetett, de még ellenkezett, ami csak jobban felizgatta a férfit. Mielőtt Kelly rájöhetett volna, miben is mesterkedik, Dax már be is bújtatta a kezét a kabátja alá.

– Dax, tudod te, hogy mit csinálsz?

– Ühüm! – Kezét a finom ruha alatt végighúzta a melltartó börtönéből mára megszabadult mell fölött. Ő maga beszélte le reggel a lányt, hogy visszavegye a szoros, barackszínű ruhadarabot. A férfi érintése bizsergető érzéseket indított el a lányban, mely keresztülfutott a testén, és szinte odataszította Daxhez.

Csókja és keze meggyőző ereje elvette az eszét. Órák vagy percek teltek el, nem tudta. Végül arra eszmélt, hogy a taxisofőr franciául szólt valamit hátra.

– Dax – motyogta, és határozottan eltolta magától a férfit. – Valamit mond a sofőr.

Dax felsóhajtott, felült, és kisimította a ruháját.

– Megérkeztünk. A Crillon a következő háztömbben van.

Dax kifizette a sofórt, és kezénél fogva kihúzta Kellyt a hátsó ülésről. Kelly nevetve nekiesett, és Dax egy pillanatra átölelte, mielőtt a szálloda felé fordultak. Kellyben azonban hirtelen megfagyott a vér.

Éppen az Allway házaspár jött szembe velük. Egymást átölelve, boldogan nevetve közeledtek feléjük, de amikor meglátták Dax és Kelly hasonlóan bensőségesen ölelkezését, mosolyuk merev döbbenetbe hervadt.

Kábult csöndben meredt egymásra a két pár. Betty és Bili valószínűleg a tömegtől és a vérengző újságíróktól távol, nyugodtan, csendben akartak reggelizni. Az interjúk csak tíztől kezdődnek. Remélték, hogy el tudnak lopni néhány órát csak maguknak, mielőtt kezdetét veszi a kimerítő nap.

Kelly nem csak egyszerűen meglepődött. A döbbenet teljesen erőt vett rajta. A büntudat szűrő görcsbe rántotta a szívét, és onnan a milliányi erecskén keresztül szétáramlott az érzés az egész testébe. Minden egyes részét megszállta a lelkifurdalás, beleszivárgott a sejtjeibe, teljesen átítatta a tudatát.

Elárulta a barátait. Ők hűek maradtak egymáshoz, az esküjükhöz, és ahhoz a hithez, hogy a társuk még életben van. Ők valóban hittek abban, hogy legalább még egyszer látni fogják egymást.

Elárulta a férjét, hiszen lefeküdt egy másik férfival. De ez a hűtlenség csak parányi része bűnének. Hiszen ő teljesen átadta magát Daxnek, szabadon és vadul az övé lett egészen. Semmit nem hagyott, nem őrzött meg Marknak, ha ő mégis visszatérne egy nap.

És önmagát is elárulta azzal, hogy azt hitte, a szerelem nevében félrelökheti az annyi időn át benne élő erkölcsi meggyőződést. Dax iránt érzett szerelme nem ad okot arra, hogy elárulja Markot. Az árulás és áltatás alapuló szerelem nem lehet boldog. Ő tudta ezt, és tegnap estig hű is maradt ehhez az elvhez. De most, napvilágnál, látva ezt a párt, akik szembeszegültek a balsorssal, és most újra együtt vannak, ráébredt, hogy csak áltatta önmagát. A szerelmet soha nem kapja csak úgy az ember. A szerelemért meg kell fizetni.

– Mi csak reggelizni indultunk. – Bili Allway nyugodt hangja törte meg a kínos csendet, amit Kelly nem is érzékelt.

– Esetleg csatlakoztok hozzánk...? – Betty udvarias meghívása a semmibe veszett. Nem volt rosszallás a szemében, de Kelly úgy érezte, mintha a skarlát betűt sütötték volna a mellére. A helyzet ennél egyértelműbb nem is lehetett volna. Ő és Dax gyűrött ruhában, kipirult arccal és csupán néhány perccel napfelkelte után együtt szállnak ki egy taxiból. Mi más következtetést vonhatnak le ebből, mint az igazat? Úgy érezte, hogy ha nem a büntudat, akkor majd a szégyen öli meg.

– Nem, köszönjük – utasította vissza Betty meghívását Kelly mindkettejük nevében. Dax csendben állt mellette, és őt bámulta.

– Nos, akkor mi megyünk tovább – mondta Bili. – Betty? – Belekarolt feleségébe, és odébb húzta a döbönt nőt, aki úgy meredt Kellyre és Daxre, mintha még most sem hinne a szemének.

– Nézz rám – sziszegte Dax, amikor az Allway házaspár hallótávolságon kívül került.

– Nem – csattant fel Kelly, és elfordult.

Dax majdhogynem kirántotta Kelly kezét a helyéről, ahogy maga felé húzta.

– Nézz rám – parancsolta, amikor Kelly még szemtől szemben sem emelte rá a tekintetét.

Erre a lány felkapta a fejét, és lázadó pillantással meredt rá. Dax szíve elszorult a kemény, zárt, eltökélt arcot látva.

– Tudom, hogy most mit gondolsz, Kelly. – Hangja feszült volt a visszatartott dühtől.

– El sem tudod képzelni, mit gondolok most.

– De igen, tudom. Emészt a büntudat az éjszaka történetek miatt. – Kezével megragadta Kelly vállát. – Az, hogy találkoztunk Bettyvel és Billel, újra felébresztette a lelkiismeretedet, ami már eddig is túlságosan gyötört. Ők egy kedves, boldog pár, Kelly. Ennél jobban nem is örülhetné a szerencséjüknek. De ami velük történt, annak semmi köze hozzád és Markhoz.

– De igenis van hozzánk köze. – Kelly makacsul kitartott az igaza mellett. – Betty hű volt a férjéhez. Én nem.

– Kihez nem voltál hű? Egy férfihoz, akire alig emlékszel? Egy férfihoz, akit valószínűleg soha többé nem látsz viszont? – Gyűlölte magát szavai kegyetlenségéért, de nem engedhette meg magának, hogy kedves legyen.

– Egészen tegnapig Betty sem tudta, hogy a férje életben van. És most itt van, visszatért. Ilyen gyorsan megváltozhat minden, és lehet, hogy Mark is hazatér, és azt hiszi, hogy a felesége várja őt.

Dax türelmetlenül tekintgetett összevissza, mintha hallgatni sem bírta volna Kelly szavait. Csalódottság áradt teste minden egyes sejtjéből. Végül céltalanul bolyongó pillantása ismét Kellyre esett.

– Ennek csak nagyon csekély, parányi esélye van. Ami viszont köztünk történt, az valódi és bizonyos. – Hangja lágyabbra váltott, szeméből ismét melegség áradt a lány felé. – Szeretlek, Kelly. Szeretlek.

Kelly, kezét a szája elé emelve, szemét szorosan becsukva rázta a fejét.

– Nem – nyöszörgött halkán. – Ne mondd ezt. Ne most.

– Addig mondom, amíg meg nem hallod. Szeretlek.

Kelly újult erővel küzdött a vállát fogságban tartó kezekkel, és végül kiszabadult.

– Nem. Ez nem helyes, Dax. Soha nem is volt az. Hát nem érted? Én még most sem vagyok szabad, nem szerethetlek viszont. Addig nem, amíg biztosan meg nem tudom, hogy Mark meghalt. – Botorkálva hátrálni kezdett, félt, hogy a férfi utána jön, a karjaiba veszi, és akkor ő megint elveszett. – Nem lehet. Hagyj... hagyj engem békén. Kérlek.

Megfordult, és bemenekült a szállodába. A bejáratnál a lendülettől majdnem fellökött egy férfit. Csak miután már felért a szobájába, és zokogva az ágyra rogyott, hasított belé villámként a félelmetes felismerés. Iszonyodva felegyenesedett, és zihálva mélyet sóhajtott.

Az a férfi Al Van Dorf volt.

Dax keresztülvágtatott az előcsarnokon, szíve minden egyes lépésre vadul kalapált egyet válaszul. A férfinak fel sem tűnt a megerőltetés. Úgy érezte, kevés ösztönzéssel még repülni is tudna.

Elég volt csak a reggelre gondolnia, hogy ne érdekelje, mennyire fáradt. Megjárta a kétségbeesés poklát, amikor üres szívvel végignézte, ahogy Kelly elrohan tőle. Nem döngölte bele a földbe Van Dorfort, amikor az rosszindulatúan megjegyezte, hogy akkor most jönnek vagy mennek?

Egyszerűen elment mellette, és felrohant a szobájába. Abban a pillanatban bárkivel megküzdött volna, aki elég bátor próbára tenni a türelmét. Soha életében nem érezte még ennyire tehetetlennek és dühösnek magát.

Órákon keresztül csak körözött a szobájában, de csalódottsága minden egyes lerótt körrel csak nőtt. Pártatlanul szemlélve a kérdést, tudta, hogy nincs jó vagy rossz oldal. Nem fog a könnyű válasz, az egyszerű megoldás az ölükbe hullani. A körületekintő, logikus gondolkodás az ő esetükben nem segíthet. Csak az oldhatja fel a helyzetet, ha Kelly a benne dülő két erős érzelmet egymással szembe állítva döntésre jut. Csak Kelly teheti ezt meg. És Dax rettegett a döntésétől.

Parker képviselő telefonált fel a szobájába. Dax valósággal kirántotta a telefont a falból, annyira sietett felvenni, mert azt hitte, talán Kelly meggondolta magát.

– Igen – ugatta a kagylóba.

– Megadom magam! – nevetett Parker képviselő.

Nem tudta eldönteni, hogy zavarba jöjjön inkább, vagy a csalódottság uralkodjon el rajta. Az utóbbi nyerte meg a csatát.

– Elnézést! Mit tehetek önért, képviselő úr?

– Örülök, hogy magától felajánlotta szolgálatait, mert valóban szeretnék kérni öntől egy szívességet. Jelen kellene ma lennem az interjúknál, csak hogy valaki kéznél legyen, ha bármilyen kérdés felmerül a jogszerűséget vagy a kongresszusi döntéseket illetően. Ezenkívül várnak a kórházban is. Mint a kormányzat képviselőjének, meg kell ugyanis látogatnom a katonákat. Feltételezem, hogy az elnök nem ellenezné, ha megkérném az egyik kongresszusi társamat, hogy helyettesítsen ebben a tisztemben. Nem bánna?

Dax kezével átfésülte a haját. Miért is ne? Nem volt kedve még egy napot tölteni a fotósokkal és újságírókkal teli teremben. Ha a szállóban marad, végig csak Kellyre gondolna, és az nem vezetne sehová.

– Egyáltalán nem. Csak adjon időt, hogy rendbe szedhessem magam. Mit kell tudnom, mielőtt elindulok?

– Az egyiküket elvesztettük tegnap éjjel, Dax. Nem tudott talpra állni szegény fickó.

– A pokolba is!

– Igen. Leküldöm a dossziékat, mindegyikükéről van egy. Ha készen áll, hívja a recepciót, hogy küldjenek egy kocsit. Nem kell sietnie, csak nyugodtan olvassa el az anyagot. Kivéve, ha rajta akar lenni a gépen ma este.

– Milyen gépen?

– Néhányan kérték, hogy még ma hazarepülhessenek, és az elnök a beleegyezését adta. Úgyhogy a katonák közül páran még ma este hazatérnek, és a küldöttségéből is hazamehet bárki, aki úgy érzi.

– Mikor indul a repülő?

– Kilenckor. A De Gaulle-ról. Az egyik dossziéba teszek egy cetlit a részletekkel.

– Köszönöm.

– Én köszönöm, Dax. Üdvözölje azokat a katonákat helyettem is.

Tehát Dax helyettes küldöttként a kórházba ment. Úristen, mi lett volna, ha nem megy el? Mi lett volna, ha az a Gene Cox nevezetű beteg katona épp alszik? Mi lett volna, ha ő hal meg aznap éjjel?

Beleborzongott, ahogy egy izzadságcsepp gördült végig a felsőtestén. A lendülettől kabátja szára a lábát csapkodta, táskáját még erősebben markolta. Lába hangosan dübörgött a szőnyeggel borított előcsarnokban. Már látta a kaput. A tömeg még ott állt előtte. Szerencsére, ezek szerint még nem szállt fel a gép. Hála istennek, a kormányzat végre nem tett kivételt, és valamit időben csinál.

Nem foglalkozott a rá szegeződő, kíváncsi tekintetekkel. Nem vett tudomást Parker képviselő intéséről, hogy csatlakozzon hozzá. Türelmetlenül végigpásztázta a várótermet, és megpillantotta Kellyt. A nő magányosan ült a terem távolabbi részében, és az üvegen keresztül a koromfekete éjszakát bámulta. Kint csak a kifutópálya kék fényei enyhítették valamelyest a pokoli sötétséget. Dax látta az üvegen visszatükröződő, elhagyatott tekintetet.

Táskáját ledobta a földre, és keresztünyomult a tömegen a lányhoz. Kelly az üvegen látta a férfi fölémelkedő alakját. Szíve kettéhasadt a rátörő fájdalomtól.

– Beszélnem kell veled.

– Nem – mondta Kelly, de nem fordult meg. – Már nincs mit mondanunk egymásnak.

Dax letérdelt a széke mellé, és lágyan szólt a lányhoz.

– Ha azt akarod, hogy az egész világ tanúja legyen ennek, és hallja, amit mondok, hát legyen. De hidd el, olyan dolgról kell beszélnem neked, amit szívesebben hallgatnál végig másoktól távol. Tehát mi legyen?

Kelly csak ekkor nézett Daxre. Lázadó tekintetére hűvös szemekkel felelt. Dax látta, amint a lány hirtelen fellobbanó ellenállása lehervad.

– Rendben – mondta, és felállt. Várta, hogy vezessék.

Dax intett a fejével, hogy kövesse, és Kelly szófogadóan ment utána. A várakozók többsége túl fáradt vagy fásult volt ahhoz, hogy figyeljen távozásukra. Amikor elérték a repülőter széles középső szárnyát, Dax körbejáratta tekintetét, és meglátta a pénzbedobós telefonokat rejtő, elhagyatott bemélyedést. Megfogta Kelly könyökét, és abba az irányba kormányozta a közömbös lányt.

Amint elérték az egyébként igen csekély védelmet nyújtó bemélyedést, Kelly a férfi felé fordult.

– Mit akarsz?

Dax megbocsátotta a gőgös megszólítást. Megbocsátotta, mert tudta, hogy a lány néhány percen belül egészen másként fog érezni. A legjobb, ha hamar túlesnek a nehezen.

– Kelly – fogott bele gyengéden. – Mark halott. Azóta halott, hogy a gépe lezuhant közel tizenkét évvel ezelőtt.

Kellyn nem látszott az érzelmi vihar, aminek belül tombolnia kellett. Semmi könny, semmi levegőkapkodás, semmi hisztéria, semmi öröm, semmi fájdalom, semmi, csak a közönyös álarc és az áthatolhatatlan, kifürkészhetetlen zöld szempár.

– Kelly, hallottad, amit mondtam? – kérdezte végül a férfi. Kelly bólintott, és csak azután szólalt meg.

– I... igen. – Nyelt egyet, és megköszöri a torkát. – Hogyan tudtad... honnan tudod?

Ekkor Dax beszámolt neki a kórházban tett látogatásáról.

– Amikor a hivatalos résznek vége volt, a négy katona és én elkezdtünk beszélgetni, csak úgy, mint veterán a veteránnal. Csupán kíváncsiságból megkérdeztem őket, hogyan tűntek el. Az egyikük, bizonyos Gene Cox egy helikopter lezuhanásának az időpontját említette. Ugyanazt a napot, amikor Mark gépe lezuhant, Kelly. Megkérdeztem, hogy mi történt, és azt mondta, hogy a gépet meglőtték, és már a zuhanás előtt kigyulladt. A pilóta és ő még ki tudtak kászálódni, mielőtt felrobbant. Bekúsztak az őserdőbe, ami az ő szavaival „tömve volt vietkongokkal”. A pilótának mindkét lába eltört, és biztosan belső sérülései is voltak. A zuhanás után egy órával meghalt. Cox vastagon betakarta a testét levelekkel, abban a reményben, hogy így nem találják meg a kongok... így aztán senki sem találta meg.

– Másnap Coxot elfogták, és hadifogoly lett. – Megfogta Kelly kezét, és erősen megszorította. – Kelly, a pilótát Mark Williamsnek hívták. Magas, szőke fickó volt, déli akcentussal.

Dax azt várta, hogy Kelly esetleg nekiesik a falnak, vagy talán rátámaszkodik, miközben próbálja megemészteni a hallottakat. Idefelé elképzelte, hogyan fogja szorosan magához ölelni, nem mint szerető, hanem mint barát, addig, amíg Kelly készen nem áll arra, hogy beszéljenek arról, amit ez kettőjüknek jelent. Könnyeket várt. Talán a fiatal élet hiábavaló elvesztését sirató könnyeket, vagy az ilyen áldozatokkal járó háború miatti keserűség könnyeit.

De erre rémálmaiban sem számított.

Kelly kitépte kezét az övéből, mintha valami undorító dolgot rázna le magáról. Éles, sivár, megvetéssel teli kacaja volt az egyetlen hang, ami elhagyta a száját. Aztán lenézően megszólalt.

– Hogy vagy képes, Dax? – kérdezte, és minden szavából csöpögött az iszonyat. – Melyikünk lelkiismeretét próbálsz ezzel nyugtatni... az enyémet, vagy a tiédet?

Dax néma döbbenettel meredt Kellyre.

– Mi...

Újra az a szörnyűséges nevetés.

– Afelől nincs kétségem, hogy az a katona elmesélte neked a történetét. De egy árnyalatnyit talán túl sok is ez a véletlen egybeesés, hogy a pilótát Williamsnek hívták, és déli akcentussal beszélt. Azt gondoltad, ilyen könnyedén rászédhetsz. Azt hitted, csak úgy beveszem?

Dax először tágra nyílt szájjal, döbbenet bámulta a lányt, de aztán, ahogy próbálta hirtelen haragját visszafogni, állkapcsa megkeményedett. A helyzetre való tekintettel képes volt uralkodni magán.

– Én a való igazat mondom neked, a fenébe is. – Úgy préselte keresztül a szavakat szorosán összezárt fogai közt. – Mondd, miért hazudnék neked egy ilyen fontos dologban?

– Mert ma reggel azt mondtam neked, hogy nem lehetek a tiéd, hogy nem lehet közös életünk, amíg meg nem tudom, mi történt Markkal. Szerintem egyszerűen csak beleépítetted a nevét a katona történetébe. Hogy kerek egész legyen belőle, nem igaz? Dühös fejrázással visszakergette a helyére a homlokába lógó rakoncátlan fürtöket. Maga híres arról, hogy mindenáron megszerzi, amit akar, Deveroux képviselő úr. Feltételezem, hogy én is csak a hírnevét erősítettem.

Büszke ősei bármit hajlandóak voltak eltűnni, kivéve, ha folt esett a család nevében. Dax is így volt ezzel. Ha valaki a becsületét kérdőjelezte meg, azt soha nem tudta megbocsátani.

Kihúzta magát, és szemében parázsló indulattal nézett le a lányra.

– Rendben, Kelly. Higgy, amit akarsz. Áldozd fel a saját életed is. Tartogasd csak a szerelmedet, mint egy átkozott fősvény. Szerintem te valójában élvezed ezt a felvett mártírszerepet. Emiatt érzed magad különbnek tőlünk, állatoktól, nem igaz? De csak hogy figyelmeztesselek, az emberiség mérhetetlenül fásasztónak tartja a szenteket.

Kelly villámként fordított hátat Daxnek, és átviharzott a csarnokon a várórészlegig. Bár a szíve éppen darabjaira hullott, a férfi büszkesége mégsem engedte, hogy visszahívja a lányt. Hogyan hiheti azt a tegnapi éjszaka után, hogy ő képes lenne ilyen aljas módon becsapni? A tegnapi éjszaka... Arcát a kezébe temette, próbálta letörölni magáról a közös öröm és mámor emlékét. Lehetetlen, hogy ezt higgye...

– Elhagyta a barátnője?

Al Van Dorf lagymatag hangja azonnal visszarángatta Daxet a jelenbe. Kezét leejtette, és hirtelen mozdulattal hátrafordította a fejét, hogy egyenesen szembetalálkozzék azzal az önelégült vigorral, amit annyira utált. Van Dorf hanyagul a falnak dőlve állt a bemélyedés előtt. Gúnyos pimaszsága volt az utolsó csepp a pohárban, Dax elvesztette egyébként is már csak hajszálon függő önuralmát.

Tengerész kiképzést kapott ösztöne vette át az irányítást, és rávetette magát az újságíróra. Mielőtt az észbe kaphatott volna, Dax már berántotta az árnyékba, és a falnak szegezte. Van Dorf kezét mintha satúval fogták volna le a háta mögött. Szemüvege a padlóra repült. Dax térde a lábai közé állt, amitől szánalmasan magas sikoly hagyta el a torkát. Dax erős karja feszítőrúdként nyomult a torkának.

– Túl gyakran nyitja ki azt a mindentudó száját, Van Dorf.

– Láttam...

– Maga semmit sem látott. Semmit sem hallott. És semmit nem tud bizonyítani sem. Ha csak még egyszer rágalmazni mer azon a sunyi módján, beperelem. Még hozzá annyi pénzre, hogy még ha veszítek is, a maga hitelének lótnak. Egyetlen hírszolgálat, még a szennylapok sem fognak igényt tartani a szolgálataira. Ezen felül a lelket is kiverem magából. Érthetően fogalmaztam, Van Dorf?

A nyomatek kedvéért Dax feljebb tolt a térdét, amitől Van Dorf szabályszerűen nyüszített. Dax mindig is sejtette, hogy ez egy gyáva kukac.

– Kérdeztem valamit, Van Dorf. Megértette?

A férfi bólintott, már amennyire Dax szorító karja engedte. A Dax szeméből sütő ördögi harag megijesztette, azt hitte, hogy a képviselő még véletlenül meggondolja magát, és ott helyben megöli. Óriási megkönnyebbülést érzett, amikor szorítása fokozatosan alábbhagyott.

– Amit mondtam, kétszeresen érvényes Mrs. Williamsre. Ha csak egyetlen célzást is olvasok bárhol a maga neve alatt, megölöm.

Dax egyetlen megvető mozdulattal hátat fordított Van Dorfnak, aki még mindig levegőért kapkodott. Visszasetett a kapuhoz, felkapta a csomagját a földről, ahol hagyta, és a falhoz sétált, ahol rettentő magányban várta, hogy megérkezzék végre az őket hazaszállító és egyelőre késésben lévő repülőgép.

15. FEJEZET

A hold fénye a repülő jobb oldalát sütötte. Kelly egy bal oldali ablakon bámult kifelé, ahol csak valamiféle ezüstös csillám enyhített elszórtan valamit a sötétségen. A csillagok nagyon távolinak, a gép alatti vastag felhőtakaró pedig áthatolhatatlannak tűnt.

– Alszol?

A kérdés felrázta kábultságából, és megfordult. Betty hajolt át éppen a mellette lévő szék fölött. Az eredetileg mellette ülő újságíró elijesztette Kelly nyers szótlansága, úgyhogy most egyedül ült.

– Nem – felelt Betty kérdésére.

– Nem bánod, ha ideülök melléd egy kicsit?

Kelly megrázta a fejét, és elvette esőkabátját a szomszédos ülésről, amit egyébként csak azért tett oda, hogy senki ne akarjon leülni mellé.

– Bili mit csinál? Alszik?

– Igen – mondta Betty. – Kicsit zavarja, hogy ilyen hamar kifárad. Figyelnem kell majd, kezdetben nehogy túl sok mindent csináljon otthon. Biztos vagyok benne, hogy ő hajlamos lenne rá, de a hadsereg meg még inkább azon lesz, hogy néhány hét alatt pótolta vele ezt a tizennégy évet. Hát majd én teszek róla, hogy ne így történjen.

Kelly meleg mosollyal válaszolt.

– Szerintem jogod van egy kis kisajátításhoz.

Egy pillanatig kínos csend telepedett rájuk. Kelly nem tudta elfelejteni Betty megdöbbsent arcát, amikor megláttak őt és Daxet kiszállni a taxiból aznap hajnalban. Kész csoda, hogy ez a nő egyáltalán szóba áll vele. Az után a rengeteg szívfájdalom után, amin együtt mentek keresztül, gyűlölte, hogy elveszíti egy olyan ember barátságát, akit olyan régóta és annyira csodált.

– Kelly – kezdett bele Betty tétován. – Nem szeretném olyanba ütni az orrom, ami nem rám tartozik, de talán szükséged van valakire, akivel beszélhetsz. Szeretnéd, ha beszélgetnénk róla?

Kelly visszajettette a fejét a széktámlára, és egy pillanatra becsukta a szemét, mielőtt válaszolt.

– Azt hiszem, csak csalódtam vagyok és lehangolt. Ez a három nap egy egész örökkévalóságnak tűnt, és kimerültem. Soha nem bírtam jól a strapát. – Próbált mosolyogni, de csak szájalmas utánzatra futotta.

– Nem, Kelly. Ennél többről van szó, tudom. És azt hiszem, igen sok köze van Dax Deveroux-hoz. – Átnyúlt az ülésen, és megfogta Kelly kezét. – Szerelmes vagy belé?

Kelly kísértésbe esett, hogy hazudjon, hogy felháborodottan nemet mondjon. De mi jó származhatna abból? Betty annyiszor látta őket együtt, hogy önkéntelenül is összeállhatott már a fejében a kép. Hallotta Van Dorf kihívó, célozgató kérdéseit. Ennél rosszabb véleménnyel már úgysem lehet róla. A fejpárnán gördítve Betty felé fordította a fejét. Egyenesen a szemébe nézett.

– Igen, szerelmes vagyok belé.

– Aha – hangzott az elgondolkodó válasz. – Gondoltam. Remélem, nem tartod túlságosan tolakodónak, ha megkérdezem, hogy mióta.

– Azóta az este óta, hogy Washingtonba érkeztem az albizottsági meghallgatásra. Aznap éjjel találkoztunk a repülőn. Akkor még nem tudtam, hogy ő is benne van a bizottságban, ő pedig nem tudta, hogy Kelly Preston és Mrs. Mark Williams egy és ugyanazon személy.

– Értem.

– Nem hiszem, hogy értheted. Én... mi... nem akartuk, hogy így legyen. Mindketten küzdöttünk ellene. Főképpen én. De...

– Nem kell kifogásokat keresned a szerelemhez, Kelly. – Kelly keze még mindig az övében pihent, Betty észre sem vette, hogy simogatja, miközben folytatta. – Tudja, hogy mit érzel iránta?

– Nem tudom. Kell, hogy tudja, de én... volt egy kis vitánk. Tett valamit... – Szabad kezével megdörzsölte a homlokát. – Mindegy. Annyi okból kifolyólag nem lehet közöttünk semmi.

– Mint például? – tette fel Betty az ösztökélő kérdést. Kelly meglepetten nézett rá.

– Legfőképpen, mert még mindig férjnél vagyok, és nem tudom, hogy a férjem életben van-e, vagy halott. A te helyzeted megváltozott, Betty, de az enyém nem, emlékszel? – Azon nyomban meg is bánta, hogy ilyen csípős hangon beszélt. – Sajnálom, Betty – mondta bűnbánóan. – Kérlek, ne haragudj rám. Azt sem tudom, mit beszélek.

– Ne mentegetőzz, Kelly. Azt hiszem, értem, micsoda érzelmi vihar dúlhat benned. Talán már épp eleget szenvedtél. Talán bele kellene egyezned abba, hogy Markot halottá nyilvánítsák, és hozzá kellene menned a képviselőkhöz.

Ha Betty azt mondja neki, hogy most azonnal kiugrik a repülőgépből, Kelly akkor sem döbbsen volna meg ennél jobban. Annyi közös harccal eltöltött év után, annyi esküdözés után, hogy sohasem adják fel a reményt, hogy hisznek abban, hogy a férjeik visszatérnek, most nem akart hinni a fülének. Tényleg jól értette, amit Betty mondott?

– Ezt nem gondolhatod komolyan.

– De igen – mondta Betty határozottan.

– De...

– Hadd valljak be neked valamit, Kelly. Az elmúlt években kihasználtalak. Nem, hagyd, hogy befejezzem – mondta, mikor látta, hogy Kelly ellenkezni akar. – Te mérhetetlen jól tettél az ügyünknek. Okos vagy, szép és sikeres. Hitelt adtál nekünk, amit én teljes mértékben kijátszottam. Mivel te voltál a szóvivőnk, valahogy nem annyira tűntünk hisztérikus libák gyülekezetének. Már a legutóbbi washingtoni utunk óta szégyellem, hogy habár minden rossz szándék nélkül, de mégiscsak arra biztattalak, hogy a fiatalságodat és az erődet Mark emlékére vesztegesd el. Emlékszem, Daxszel kapcsolatban még óva is intettem, hogy ne tedd kockára a jó híredet.

– Soha nem tettem semmit, amit ne akartam volna megtenni, Betty. Mindig is úgy éreztem, és még most is úgy gondolom, hogy fontos az ügyünk.

– De most van egy másik „ügy” az életedben, ami legalább annyira fontos, mint ez. Ha szereted ezt az embert, akkor vele kell lenned, Kelly. És én azt hiszem, hogy szereted, mert egyébként nem éreznél ekkora bűntudatot. Ami pedig őt illeti, csak rá kell nézni, hogy tudd, viszonzozza az érzéseidet. Szüksége van rád. Ő életben van, Kelly, itt van a jelenben és rád vár.

Kelly dühösen fordult szembe barátnőjével.

– Hogy mondhatsz ilyet? Néhány nappal ezelőtt még fogalmad sem volt róla, hogy Bili hazajön-e valaha. És most itt van. Éveken keresztül vártál rá, és... és hűséges voltál hozzá. – Gyűlölte, hogy a könnyek maguktól végigfolytak az arcán.

– Igen. És nekem van három gyermekem, akikre gondolnom kellett. És tíz gyönyörű év, amit Billel töltöttem, mielőtt eltűnt. Tíz évet nem olyan egyszerű elfelejteni, mint néhány hetet, Kelly. Nekünk közös életünk volt. Marknak és neked nem. Nem mondhatom meg neked, hogy mit tégy. Csak annyit mondhatok, hogy ha Daxszel akarsz lenni, akkor vele kell lenned. Ne foszd meg magadat és őt is örökre a boldogságtól.

Kelly csak a fejét rázta, már tudomást sem vett megállíthatatlan könnyeiről.

– Már túl késő, Betty. Én nem értek egyet veled, nem akarom elhagyni az ügyet. Már olyan régóta küzdök, nem hagyhatom cserben a szervezetet. A többiek még mindig számítanak rám. Főképpen most, hogy ezek a katonák hazatértek, hisz ez új reményt ad nekünk. Talán új, eddig ismeretlen csatornákra fogunk bukkanni. És egyébként is, ez a dolog Daxszel már az elejétől pusztulásra volt ítélve. Ha volt is köztünk valamiféle szikra, az már kialudt.

Az idősebb asszony arra gondolt, hogy soha nem látott még ilyen fiatal arcon ennyire leplezetlen szomorúságot és kiábrándultságot.

– Amint hazaérek New Orleansba, és visszamegyek dolgozni, túl leszek ezen a szörnyű kátyún.

Kelly nem is sejtette, mennyire nem jön be ez a jóslat. Teljesen kimerítette mindaz, ami Párizsban történt és az azt követő rövid washingtoni megálló, ahol vég nélkül nyilatkozatokat adott. Ezért amikor hazaért, félretette a telefont, magára zárta a lakás ajtaját, és huszonnégy órát aludt egyhuzamban.

Másnap arra ébredt, hogy már javában tart a Mardi Gras. Lehetetlenség volt parkolóhelyet találni, az éttermekben órákat kellett várni egy asztalra. Ahhoz, hogy végigmenjen valaki a járdán, ki kellett kerülnie a felvonulás útvonalán felállított tribünöket és a többnyire becsípett és zajosan ünneplő tömeget. Jelen lelkiállapotában Kellyt taszította a mulatozás.

Felhívta a gyártásvezetőjét, és kikönyörgött néhány nap szabadságot. Miután morogván ugyan, de elhangzott a beleegyező válasz, Kelly összekapolt, és levezetett a szüleihez Mississippibe.

Szülei érzékelték, hogy lányuk sötét hangulatban van, és hagyták, hogy nyugalomban pihenhessen. Kelly jókat evett, és aludt is, már amennyire álmai engedték, és hosszú, magányos sétákat tett az Öböl partján. Férje édesanyját is meglátogatta a szanatóriumban, amitől az addig összeszedett gyengécske ereje újra elillant. A teljes reménytelenség súlyával jött el az intézetből.

Amikor visszatért dolgozni, mindenki túláradó kedvességgel és megkülönböztetett figyelemmel bánt vele. Úgy érezte magát, mint akit épp most engedtek ki az idegosztályról. Gyűlölte az atyáskodó hangvételt, amivel mindenki beszélt hozzá, ki nem állhatta a szánakozó tekinteteket és a hamis viccelődést.

Nicole nem bírta elviselni a depressziót semmilyen formában, így aztán elkerülte Kellyt. Néhány részvételtjes telefonhíváson kívül egy szót sem beszéltek. Nicole nem kérdezett rá, hogy mi van Daxszel. Miután tett egy megjegyzést arra, hogy a képviselőnek mennyire megnőtt a népszerűsége az eltűnt katonák ügyével kapcsolatos tevékenysége miatt, és Kelly nem felelt semmit, Nicole vette a lapot, és ejtette a témát. Már ránézésre bárki megállapíthatta, hogy Kellyt csak egy hajszálvékony fal választja el az összeomlástól. Senki, Nicole sem akarta véletlenül átszakítani ezt a falat.

Három hét mellőzés után Nicole meghívatta magát vacsorára.

– El tudod ezt hinni? Itt a szombat este, és nekem nincs randim. Átmegyek vacsízni, készíts megint olyan fincsi spagettit jó sok zsíros sajttal.

Kelly felnevetett.

– Nincs rosszabb a szerény vendégnél. Mit kérsz még?

– Azt a réteges csoki ízét krémsajttal és rengeteg dióval.

– Még valamit? – érdeklődött Kelly pincérhangon.

– Egy halom franciakenyeret.

– Még valamit?

– Nem – mondta Nicole hetykén. – A bort én hozom.

És valóban, Nicole mindkét kezében egy-egy üveg vörösborral jelent meg aznap este hétkor Kelly ajtajában. Mindketten egyformán lezser cuccban voltak.

– Én ma este halálra akarom enni magam. Lezabálom magam a sárga földig. Ha valakinek nincs szombat estére pasija, akkor csak egyetlen dolgot tehet. Sutba dobja a diétáját. Mellesleg tegnap egész nap alig ettem valamit, mert émelygett a gyomrom, úgyhogy ma megérdemlem a dőzsölést.

– Remélem, nem komoly vagy ragályos – mondta Kelly, miközben a konyhába vezette Nicole-t.

– Nem hát. Csak egy kis múltó üzemizavar.

– Azért a biztonság kedvéért ne lehelj a tányéromra, ha lehet.

– Na, add csak ide elém, és majd... – Hirtelen elhallgatott, amikor megszólalt a kapucsengő. – A fenébe! Ki lehet az? Szörnyen nézek ki, és nem akarom, hogy bárki is így lásson.

– Nem tudom, ki lehet – mondta Kelly. – Én nem hívtam senkit.

– Akkor majd én gyorsan lerázom, bárki is legyen az. Senkivel nem áll szándékomban megosztózni ezen az ínycsiklandóan illatozó kaján.

Nicole gyorsan kivetődött az ajtón, amíg Kelly figyelmét lefoglalta a fővésben lévő spagettitészta. Meg sem fordult, amíg Nicole nem szólította, méghozzá rá egyáltalán nem jellemző, halk hangon.

– Kelly, egy férfi, egy katona keres. – Kék szemében zavart megrökönyödés ült.

– Egy katona? – kérdezett vissza Kelly magas hangon. A fakanál kiesett a kezéből. Nicole csak bólintott.

Kelly elment barátnője mellett, kezét egy törülőruhába törölgette, miközben besétált a nappaliba. A katona idegesen állt ott, kalapját a kezében forgatta. Sápadt volt és vézna, mint aki nemrégiben komoly betegségből épült fel. Keze és lába túlságosan nagynak tűnt szikár testéhez képest. Katonásan levágott haja alól óriási fülek álltak ki. Úgy harminc körül lehetett, de a szája szögletéből lefelé futó vonalak mintha egy sokkal öregebb emberhez tartoztak volna.

– Kelly Preston Williams vagyok – mutatkozott be Kelly. – Látni akart?

– Igen, Mrs. Williams. Én Gene Cox hadnagy vagyok.

A név hallatán mintha villám csapott volna belé, Kelly hátratántorodott, és egy szék támlájába kapaszkodott támaszért. A füle annyira zúgott, hogy alig hallotta Nicole aggódó kiáltását. De elhárította a segítségét, és megpróbálta összeszedni magát.

– Foglaljon helyet, kérem – mondta rekedten.

A katonát láthatóan nagyon letörte, hogy ilyen drámai hatással van Kellyre. Kelly arcából minden szín kifutott, a szája szinte kék lett. Leült, mert attól félt, ha nem teszi, amire kérte, a nő még teljesen összetörik. Kelly lerogyott a székre, és előredőlt.

– Miért akart velem találkozni?

A férfi futó pillantást vetett Nicole-ra, mintha tanácsot akarna kérni tőle, hogy hogyan beszéljen ezzel a feldúlt asszonnyal. Nicole csak bólintott, és ekkor a férfi ismét Kelly feszült arcára emelte tágra nyílt, ószinte tekintetét.

– Nos, én Párizs óta tudok önről. Kórházban voltam ugyan, de nekünk is beszámoltak arról, hogy mi történik. Azt hiszem, a káplán beszélt nekünk a szervezetükről meg a többiről. – Lenézett a kezére, amely még mindig a sapkát forgatta. – Minden olyan gyorsan történt, már nem tudom, ki mit mondott.

– Sajnálom – mondta Kelly lágyan. – Nem akartam siettetni. Csak gondolja végig nyugodtan, amit mondani akar.

– Nos, ahogy mondtam, hallottam a szervezetbeli munkájáról, és arról, hogy maga is Párizsban volt. Elnézését kérem, Mrs. Williams, de Deveroux képviselő úr nem mondta el önnek, amit a kórházban meséltem neki? Úgy értem, aznap, amikor rájöttünk, hogy valószínűleg a maga férje volt velem, amikor lezuhantam, azt hittem, ő azonnal magához megy, és elmondja önnek, mi történt.

Kelly úgy tett, mintha nem hallotta volna Nicole halk, rémült sikolyát. Bólintott.

– Igen, elmondta, de...

– Nos, a múlt héten találkoztam vele Washingtonban. Végül én jöttem haza legutoljára Párizsból, öt nappal mindenki után. Eléggé beteg voltam – mondta szégyenlősen. – Elnézést, már megint eltérek a tárgytól. Washingtonban találkoztam a képviselő úrral, és megkérdeztem tőle, hogy ön hogyan fogadta a hírt. Azt mondta, hogy ön nem volt teljesen meggyőződve arról, hogy valóban a férje vezette azt a gépet. Persze én sem lehetek egészen biztos benne, de van nálam valami, ami talán tisztázza a dolgot.

Miközben a férfi a zsebében kotorászott, Kelly szíve rémült zakatolásba kezdett. Az nem lehet! De mégis. Gene Cox egy ezüst nyakláncan lógó medált vett elő a zsebéből. Kelly azonnal felismerte.

– Az a Mark Williams, akivel lezuhantam, ezt viselte a dögcéduláján. Mielőtt... mielőtt... meghalt, megkért, hogy ezt juttassam el önhöz, ha valaha kikerülök onnan. Amikor a vietkongok elkaptak, elvették az én dögcédulámat és az övét is, de ez nem érdekelte őket, úgyhogy visszaadták. Egész mostanáig őrizgettem. Nem tudtam, lesz-e alkalmam valaha is visszaadni ezt önnek vagy sem, de vigyáztam rá. Nem cseréltem el ételért vagy ilyesmiért. Megígértem annak a katonának, hogy nem teszem. – Újra feszélyezettség vett erőt rajta, amikor átnyújtotta Kellynek az elszíneződött medált.

Kelly keze annyira remegett, alig bírta ujjai közt tartani az apró tárgyat. Ránézett a Szent Kristóf-medálra, amelyet házasságuk napján adott Marknak. Tenyerében megfordította, és elolvasta a feliratot, amit ő vésetett a hátába. „Isten óvjon, drága férjem!” A dátum is ott állt. Könnyfolyam ömlött végig az arcán, amikor hüvelykujjával végigsimított a megfeketedett ezüsten.

– Az övé, Kelly? – kérdezte Nicole halkán a háta mögül.

Kelly csak bólintani tudott. Egyetlen hang sem jött volna ki a torkán. Gene Cox kényelmetlenül feszengett a kanapén, majd megszólalt.

– Bárcsak azt mondhatnám önnek, hogy nem szenvedett. Mindkét lába eltört, és egyfolytában vért... De hősként halt meg. A gép felrobbant, és mindenfelé égő roncsdarabok repültek, de ő még így, a törött lábával is a többiek keresésére indult. Azt hiszem, rajta kívül hárman voltunk még a helikopteren. Nem emlékszem biztosan. Csak arra emlékszem, hogy pokolian nehéz volt beráncigálni őt a tisztásról az erdő takarásába. Amikor... amikor eljött a vég, békésen fogadta, higgye el! Valami olyasmit mondott, hogy jobb így, mintha nyomorékként jönne haza önhöz.

– Tévedett – mondta Kelly érdes hangon.

– Igen, asszonyom, de gondolom, érti, hogy mit érezhetett.

A férfi ismét hangosan megköszörülte a torkát.

– A... feleségem három évvel ezelőtt hozzáment egy másik férfihoz. Múlt héten meglátogatott Washingtonban. Alig ismertem fel, és az biztos, hogy ő nem ismert fel engem.

Kelly ráemelte a tekintetét.

– Sajnálom!

A hadnagy csak vállat vont, és zavarában feleslegesen köhintett néhányat. Majd felállt.

– Nos, remélem, segít önnek, amit most megtudott.

Kelly odalépett hozzá, és minden fenntartás nélkül kedvesen átölelte a katonát.

– Nagyon köszönöm – suttogta a fülébe távolodóban.

– Örülök, hogy sikerült visszaadnom önnek. Bárcsak mindenkinek tudnék segíteni. Tudja, néha úgy éreztük, csak mi huszonhatan ragadtunk odaát. Kísérteties még belegondolni is, hogy százszor ennyi emberről nincs hír a mai napig. De mi ezt nem is gondoltuk. Az ajtó felé fordult.

– Cox hadnagy, lenne még egy kérdésem.

– Igen?

– Megmutatta a medált Deveroux képviselő úrnak is?

– Igen.

Kelly összeszorította a kezét.

– Mít mondott?

A katona ismét gyors pillantást vetett Nicole-ra, majd visszafordult Kellyhez.

– Azt... öö... azt mondta, hogy többet jelentene magának, ha személyesen hoznám el a medált.

Mielőtt elment, felírta Kelly címét, és megígérte, hogy tartják a kapcsolatot. Felajánlotta, hogy ha bármilyen módon szolgálatára lehet az ügynek, akkor szívesen áll a szervezet rendelkezésére.

Amikor bezárult mögötte az ajtó, Kelly az ajtófélfához szorította a homlokát. A medál szinte beleégett a tenyerébe, olyan erővel szorította még mindig.

– Gyere, ülj le – mondta Nicole, és a vállánál fogva elhúzta az ajtótól. Kelly hagyta, hogy barátnője a kanapéhoz vezesse, és besüppedt a mélységbe. Nicole leült mellé, gyöngéden simogatta a kezét, és dörzsölgette a hátát.

– Most legalább már tudod, Kelly. Nagyon sajnálom, ami Markkal történt, de legalább most már tudod.

– Igen.

– Tudom, hogy most nehéz, de néhány nap múlva olyan felszabadultságot fogsz érezni, mintha újjászületté volna. És végre élheted az életed. – Közben nem hagyta abba a vigasztaló simogatást. – Kelly? Dax tényleg elmondta neked Párizsban, hogy mi történt Markkal? – Kelly bólintott. – És te nem hittél neki? – Nicole sem akarta elhinni, hogy Kelly ennyire buta legyen.

– Nem! – Nicole-t szinte ledöntötte a lendület, amivel Kelly talpra ugrott. – Nem hittem neki – kiáltott gyötrelmes hangon.

– Miért? Az isten szerelmére, Kelly, mi volt a bajod?

– Nem tudom – nyögte, arcát a kezébe temetve. – Azt hittem, valami aljas trükk.

– Trükk? Dax Deveroux-nak nincs szüksége trükkökre.

– Tudom, tudom, de annyira össze voltam zavarodva. Olyan hihetetlenül hangzott, ekkora véletlen, és nekem olyan büntudatom volt... – Amikor rájött, hogy elszólta magát, megakadt.

– Büntudatom? Miért? – Kelly nem nézett Nicole szemébe, úgyhogy Nicole odalépett hozzá, és keze közé fogta barátnője arcát. – Miért?

– Mert lefeküdtem vele – kiáltotta, és eltaszította magától Nicole-t.

– És? – ordított vissza Nicole.

– És? – támadt rá barátnőjére Kelly. Nicole csodálkozott, hogy mindezt ilyen sokáig magában tartotta. – És én még Mark felesége voltam. Amikor együtt töltöttük az éjszakát, én még nem tudtam...

– Ó, nem! – Nicole elkeseredetten hátravetette a fejét. – Ne mondd nekem, hogy amiatt van büntudatom, mert elárultál egy férfit, aki tizenkét éve halott!

– De én nem tudtam...

– Ezt már mondtad, és nekem pedig elegendő van ebből – sikított Nicole. – Nem gondolhatod komolyan, hogy tizenkét év szüzesség után te újabb véget nem érő purgatóriumnak veded alá magad. Lefeküdtél egy férfival, akit szeretsz! A férjed tizenkét éve halott. Magyarázd el nekem, hogy hol van itt a bűn!

– Te nem érted – jött a türelmetlen válasz.

– Baromira igazad van, tényleg nem értem. Valami ostoba, zavarodott embernek még el tudnám nézni, hogy védőpajzsként kapaszkodik a bánatba. De te értelmes vagy, életerős, gyönyörű fiatal nő, és van valami szánalmasan beteges abban, ahogy elpocsékolod az életedet. Szerinted hány korona fér az ember fejére a mennyországban? Hah? A lényeg, hogy elegendő van belőled és az álszent önfeláldozásodból. Csak élvezkedj tovább a nyomorúságodban. Öntözgesd, amíg teljesen tönkretesz, még annál is jobban, mint amennyire már eddig is. De rám ne számíts. Elegendő van.

Megperdült, és miután felkapta a két üveg bort, kiviharzott a bejárati ajtón.

Kelly az ágyra vetette magát. Próbálta kizárni a képeket, eltompítani a hangokat, kitörölni az emlékeket, de azok nem akartak eltűnni. Nicole távozása nagyon fáj neki. Miután tegnap este az összes ételt a szemetes tüntette el, álomba sírta magát. A szombat reggelt a virágok átültetésével töltötte, jól megizzadt a teraszon. De a virágok hamar elfogytak, és rátelepedett az üresség. Soha életében nem volt még ennyire hálás azért, hogy végre elérkezett a lefekvés ideje.

De az álom csak nem jött. Miután agya újra lejátszotta a Nicole-lal való veszekedését, átváltott arra a reggelre, amikor Dax karjában ébredt.

Mielőtt eljöttek a kis panzióból, még úgy döntöttek, kihasználják a fürdőszoba nyújtotta előnyöket.

– Had kényeztessetek – suttogetta Dax, miközben egymással szemben álltak a keskeny kádban.

– Soha nem tudtam jól bánni ezekkel – mondta Kelly a zuhanytusra mutatva.

– Én viszont nagyon jól bánok veled.

– Azt biztosra veszem – búgta Dax fülébe a lány, miközben teljesen odasimult a meztelen férfitesthez. Dax bal szemöldöke magasba emelkedett.

– Jól sejtem, hogy valami másra célozol? Mit akarsz ezzel mondani? – kérdezte mosolyogva.

– Semmit. Nem tudom, mire gondolsz – rebegtette ártatlanul pilláit a lány.

– Hát persze, hogy nem tudod – dörmögte Dax, és játékosan beleharapott a lány vállába, mielőtt lehajolt, hogy megnyissa a csapot. – Hogyan szereted, forróbban, vagy hidegebben?

– Forróbban.

– Forró zuhany rendel – mondta, és mindketten egyszerre ordítottak fel, amikor rájuk zúdult a jéghideg víz.

– Ezt szándékosan csináltad – mondta Kelly vádlón, amikor a víz hőmérséklete végre beállt, és ő ismét kapott levegőt.

– Nem, tényleg, esküszöm – nevetett a férfi, ahogyan Kelly körme végigszántott a mellkasán. Addig szappanozták egymást, mígnem úgy néztek ki, mint két hóember.

– Lemosod rólam a bőrt is – súgta Kelly, amikor Dax teljes odafigyeléssel, szappanos ujjával finoman dörzsölve a mellére összpontosított.

– Akkor tovább kell haladnom? – Ujjával ügyesen, aprólékosan minden beszappanozott részt leöblített.

– Borotválkoznom kell – tűnődött aztán fennhangon, miközben kezét végigfutatta az állán, és a mosdó feletti tükörben a képét tanulmányozta. Végül is kiszálltak a zuhany alól, de csak azért, hogy illatos, puha törölközővel leszársák egymásról a vízcseppeket.

– Szerintem is rád fér. Már kifejezetten kalózosan nézel ki.

– Mit gondolsz, mit szólnának az emberek egy szakállas képviselőhöz?

– Növeszd meg, és meglátjuk.

– Talán ki is próbálom. De biztos, hogy nem bánnád? Rettenetesen szúrnék.

– Ó, előtte megbeszelnénk, hogy addig nem csókolózunk meg ilyesmi, amíg növeszted. Mennyi idő alatt lesz belőle szép, puha szakáll? Több hónap?

– Tudod, milyen szokatlanul gyors munkát végeznek az én hormonjaim? Meglepődnél, ha elég lenne néhány hét is? – Az arcára önelégült vigyor ült ki.

– Nem – felelte Kelly hetykén, és kilibbent a fürdőből.

Dax utánakapott, megperdítette, és háttal az ágy felé terelte, amíg Kelly térde bele nem ütközött az ágy szélébe, és lehuppant a puha ágyneműbe.

– Akkor valami mást kell kitalálnom, amivel lenyűgözhetlek.

A szája olyan volt, akár egy sistergő elektromos vezeték, amit kettévágtak. Szeszélyes táncot lejtett Kelly hasán, kénye–kedve szerint le–lecsapva, és az apró áramszikrácskák a lány egész testét feltöltötték elektromossággal.

Aztán szelidebbre váltott a tánc, a férfi szája lágy, nedves csókokat hagyott maga után, ahogyan átvágott a has deltáján. Kelly combja élvezte a férfi arcának kora reggeli, izgató érdességét. Kelly már szinte lángolt, és a férfi ajkának érintésétől bőre még inkább lánggra lobbant. Újra és újra Dax nevét suttogta, bár nem tudta, mikor mondja ki valóban az édes szót, és mikor csak a képzeletében.

Dax felemelkedett a térdéről, és lassan Kelly fölé csúszott. Borostás bőrének dörzsölésébe beleborzongott Kelly minden porcikája. A mellénél pihenőt tartott, nyelvével ráérősen simogatta a bimbót, miközben kezével kerekességét csodálta. Mikor végül felért az arcáig, és teste teljes valójában elnyújtózott a lányén, megkérdezte:

– És most le vagy nyűgözve?

Kelly ekkor a párnába fúrta a fejét, és kínjában belesikoltott a puha anyagba. El fogja valaha is felejteni? Nem, nem. Az az éjszaka, az a hajnal volt élete legdrágább pillanata. A Daxszel töltött éjjel össze sem lehetett hasonlítani a Markkal töltött pár alkalommal, amikor szégyenlős szenvedélyük a ruhák és a sötétség fedezékébe bújt.

Daxszel viszont meztelenül, feszengés vagy szégyen nélkül szeretkezett. Ismerte a férfi barna, izmos testének tapintását, illatát, és a férfi is ismerte az ő testének minden porcikáját. Egészen addig az éjjelig azt sem tudta, hogy milyen az, amikor egy nő szeret egy férfit, és a férfi viszontszeret.

Most, hogy már tudta, mekkora örömet tudnak egymásnak szerezni, teste szinte lüktetett a Dax utáni vágytól. Kívánta a vad, szenvedélyes csókjait, és vágyott a gyengéd, simogató csókokra is. Hallani akarta gyorsuló lélegzetét és a szerelmes szavakat kántáló, édes hangot.

– Szeretlek, Kelly.

Kelly maga előtt látta az arcát, miközben ezt mondta neki. Miért nem vetette akkor magát a karjaiba, miért nem könyörögött, hogy soha többé ne eressze el? Hiszen ezeket a szavakat akarta hallani.

Most már túl késő. Kelly tudta, hogy bármiféle szerelmet is érzett Dax, az abban a pillanatban meghalt, amikor ő kételkedett benne és hazugsággal vádolta. Látta a rideg, szúrós tekintetében, amivel szinte felnyársalta őt. Még ha fel is hívja, és a bocsánatáért esedezik, akkor sem fogja soha többé szeretni őt. Mindig emlékezni fog arra, ahogyan kigúnyolta, pedig ő valami olyat akart elmondani neki, ami az egész jövőjüket meghatározza. Nicole-nak igaza van, ő tényleg őrült.

Hívja fel? Tegye félre a félelmeit, lépjen túl a kétségein, és hívja fel? Kérjen bocsánatot? Igen!

Már épp nyúlt volna a telefon után, amikor egy másik gondolat villant az agyába. Dax tudta, hogy Gene Cox elhozza neki a medált! Mit is mondott a hadnagy? A képviselő úr azt mondta, hogy jobb, ha személyesen hozom el a medált. Dax tudott erről, de mégsem próbálta felvenni vele a kapcsolatot. Dax tudta, hogy Kelly már szabad, de nem sietett kibékülni.

Ő már szabad, de Dax nem az.

Hiszen indul a szenátori posztért. Kelly látta a fényképét a szombati újságban. És azon a fotón Madeline Robins állt mellette. Madeline fogadást rendezett tegnap este annak tiszteletére, hogy Dax hazatért Washingtonból.

Tehát amíg Kelly Gene Cox történetét hallgatta, Dax Madeline-nel bulizott. Miközben őt a legjobb barátnője kigúnyolta és elhagyta, Dax Madeline-nel táncolt. És a kép alapján igen jól érezte magát.

Azt mondta, hogy szereti. Talán tényleg szerette. De vajon jót tenne neki, ha Kelly épp most forgatná fel fenekestül az életét? Mi lenne a pályafutásával? Kelly Preston neve túlságosan élénken él a közvéleményben. Hamarosan hivatalosan is be kell majd jelentenie, hogy Mark halott, de az emberek látták őt Daxszal még a katonák visszatérte előtt. Biztos, hogy a szájukra vennék őket. Még nem oszlott el a fejük fölül a botrány fenyegető árnyéka.

Daxnek most a Madeline típusú nőkre van szüksége, hogy megnyerje a választást, nem pedig Kelly Preston Williamsre.

Kelly úgy érezte, hogy semmit nem ér az élete Dax nélkül, de tudta, hogy Dax semmiképpen nem engedheti be most az övébe.

Amikor az ébresztő ötkor megszólalt, Kellyt csak a kötelezettség és a felelősség húzta ki az ágyból. Gépiesen felöltözött, és kifestette magát. Sikertelenül egyetlen korty kávéval magába erőltetnie, mielőtt elindult otthonról a Superdome-ba.

A reggel langyos és fülledt volt, már a levegőben lógott a tavasz. A láthatáron felhők gyülekeztek, de felettük tiszta volt az ég. A nap épp felkelni készült. Kellynek volt még néhány perce, hogy elmerengjen a mennybolt levendula szürkéségén, mielőtt meghallotta a helikopter lapátjának kattogását. A gép óriási szúnyogként repült el a belváros épületei fölött.

Joe könnyedén tette le a szúnyogot. Kelly bezárta a kocsiját, és a géphez rohant. A lapátok kavarta szél szét akarta tépni a ruháját és a haját, de Kelly már hozzászokott a megpróbáltatáshoz.

– Jó reggelt – ordította túl a zajt, miközben bemászott a helyére.

– Hello, szépségem – üdvözölte Joe is. – Hoztam egy kis fánkot ma reggel, szolgálj ki magad.

– Kösz. – Kelly bekapcsolta a biztonsági övet, és a gép felemelkedett a földről. Szokványos reggel volt az aznapi. Először hat ötvenötökör jelentkezett be, amikor is a forgalom még enyhe volt, és a főurakra vezető egyetlen feljárón sem volt torlódás. Gyönyörű reggel volt, felhőknek már nyoma sem volt a láthatáron.

Kelly épp a műsorvezetővel viccelődött a második bejelentkezés alatt, amikor meghallotta a hangos durranást. Úgy hangzott, mint amikor egy autó kipufogója durran. Ezt halálos csend követte, és a motor azon nyomban elhallgatott.

– Az istenit! – káromkodott Joe.

Kelly odafordult, és látta, hogy a férfi ide-oda kapkod az irányítópulton. Az imént még épp egy közeledő koncertről beszélt, és a mondat közepén hallgatott el. Az ijedtség forró keserűséggel ömlött szét a torkában.

– Joe! – kiáltotta. Azt akarta, hogy a férfi üljön vissza az ülésbe, hagyja abba az eszeveszett kapkodást, mosolyogjon, és közölje, hogy minden rendben van, hogy ura a gépnek.

– Hé, Kelly? Mi történt odafent? Kilyukasztottatok egy léggömböt? – Kelly hallotta a műsorvezető viccelődő hangját, de az már nem tűnt valóságosnak.

– Joe! – sikított, ahogy a gép őrült pörgésbe kezdett a tengelye körül.

– Kapaszkodj erősen, Kelly! – mondta a pilóta elképesztő nyugalommal. – Lemegyünk, kislány.

16. FEJEZET

Kelly kinézett, és látta, hogy a föld és a horizont már nincsenek vízszintben. Rettenetesen megijedt. A lapát még forgott, de a motor már nem járt. A kicsi gép csak forgott körbe–körbe, miközben a föld rohant feléjük.

– Ne! – sikoltotta. – Istenem, ne! – Amikor a helikopter előrebukott, Kelly érezte, hogy a biztonsági öv a hasába vág, de a szíj nem volt elég erős ahhoz, hogy megtartsa. Amikor a szalag elszakadt, Kelly feje émelyítő puffanással a pilótafülke ablakának ütődött, és hirtelen hányinger és fájdalom tört rá.

– Segítség! – kiáltotta, de sem azt nem tudta, hogy hallotta-e valaki, sem hogy egyáltalán fennhangon ordít-e. – Ó, ne! Ne! – Próbálta kinyitni a szemét, de a belülről áradó fény vakító erőssége nem engedte. És a fényben egy alak öltött formát.

Mark! Mark volt az, sugárzott a büszkeségtől, a magabiztosságtól. Az a mosolygós, őszinte, életerős fiú volt, ahogyan az emlékeiben élt. Szeme felderült a boldog meglepetéstől, hogy viszontlátja Kellyt, mosolya vidám volt, mint mindig. Mark! – kiáltotta Kelly elméje, hiszen te élsz! Marknak nem voltak fájdalmai. Nem egy névtelen csontváz volt a dzsungelben a világ másik végén. Lelke nagyon is élő volt ebben a világban, ahová Kelly hirtelen zuhant.

De nem marad itt? A fény egyre halványodott. Mark képe egyre zavarosabbá vált. Szeretett volna beszélni vele, de a férfi könnyedén intett egyet, és hátat fordított Kellynek. Alakja lassan távolodott, ahogyan visszasétált oda, ahonnan jött. Aztán egy óriási függöny ereszkedett közéjük, és végképp elválasztotta őket egymástól. A sötétség újra bekerítette, és Kelly semmit nem tehetett ellene. Pedig vágyott a fényre és a melege, ami Markot körülvette.

Küzdött ellene, de a sötétség nem szállt fel. Mielőtt végleg elnyelte volna, Kelly meglepően tisztának érezte az elméjét. Ráébredt, hogy ilyen békét már évek óta nem tapasztalt a szíve. Ez alatt a villanásnyi idő alatt, amit két világ között lebegve töltött el, valójában átélte Mark halálát. Most már el tudja temetni. Most, hogy már látta őt a ragyogó fény világban élni, el tudja fogadni, hogy e világ számára már meghalt. Most már el tudja őt engedni.

Békés sóhajjal adta át magát a sötétség ölelő karjainak.

– Csak nyugodtan, feküdjön vissza. Nem, Miss Preston, feküdjön le. Minden rendben van. Önt kórházba szállították.

Az erős, mégis gyengéd kezek az ágyhoz szögezték a vállát, hiába erőlködött, hogy felkeljen.

– Igazítsd meg azt a kötést, Patsy. Kioldódott. – Mialatt az erős kezek továbbra sem engedtek neki, egy másik kéz valamivel babrált a homlokán. – Fel kell ébrednie. Miss Preston, ébredjen. Gyerünk. Nyissa ki a szemét, és üdvözöljön bennünket.

Kelly küzdött, engedelmeskedni akart, de szemhéjára mintha ólomsúlyokat akasztottak volna. Hiába erőlködött, nem tudta kinyitni a szemét. A vastag ködön átszivárgó hangok viszont kitartóan biztatták, úgyhogy addig próbálkozott, amíg résnyi fény szivárgott át a sötétben.

– Hello! Gondoltuk, hogy nem lesz túlságosan bőbeszédű vendég, de Gracie megbántódik, ha a beteg hozzá sem szól.

– Így van, tényleg megsértődöm. Főként ha a beteg híres ember. Hogy érzi magát?

A nővérkéék fehér ruhája szinte szúrta a szemét. A nyelve alá lázmérőt szúrtak, és épp a vérnyomását mérték.

Hol... mikor... hogyan? A kérdések az agyában dübörögtek, és össze, összeütköztek a már jó ideje ott tanyázó fájdalommal. Aztán felrémlt benne a pörgő helikopter, és újra küzdeni kezdett az őt féken tartó karokkal.

– Joe – krákolta, és fel sem ismerte a sajt hangját. – Joe.

– Ó jól van – jött a válasz. – Ügyesen letette a gépet a Superdome tetejére, mint mindig.

– Letette? – A szavak mintha a szájában köröztek volna kijárat után kutatva. – De...

– Ne aggódjon most emiatt. Majd később megtudja a részleteket. Maga az egyetlen sebesült. És most gondolja azt, hogy tud egyet kortyolni ebből az üdítőből anélkül, hogy kihányja az álomszép hálóingre, amit magára adtunk.

Kelly nemet intett a fejével, de ők ennek ellenére a szájába tették a meghajlított szívószálat, így aztán kénytelen volt néhányat kortyolni, mielőtt újra elaludt.

Hosszú és zavaros utat tett meg a teljes öntudatra ébredésig. Néha–néha magához tért ugyan, de ezekre a pillanatokra csak homályosan emlékezett. Nagyon mélyen aludt, mintha egyszer sem jött volna a felszínre. Azt

mégis tudta, hogy a kézfejebe infúziós tűt szúrtak, és valahányszor megmozdult, érezte a ragasztószalag rántását.

A szülei ki-be járkáltak az álmaiban, aztán rájött, hogy ők tényleg ott vannak mellette. Édesanyja halkan sírdogált. Apja kényelmetlenül, félszegen feszengett, de homlokon csókolta, amikor Kelly egy világosabb pillanatában képes volt rámosolyogni.

Egyszer arra ébredt, hogy egy férfi hajol fölé. Vicces pofa volt, kócos szőke haja koszorúként övezte az arcát.

– Hello! – mondta vidám hangon. – Csak gyönyörködöm a munkámban.

Kelly zavartan meredt rá, a férfi biztosan látta a kérdést a szemében.

– Dr. Walters. Hívjon csak Davidnek. A barátnője hívott, amikor kiderült, hogy a homlokán lévő sebet össze kell varrni. Plasztikai sebész vagyok. Magának pedig van egy apró sebhelye itt fent, de én annyira jó vagyok, hogy alig lehet majd szabad szemmel észrevenni.

Kelly mosolygott.

– Egyébként jól érzi magát. Szüksége van valamire?

Csak megrázta a fejét, lecsukta a szemét, és újra elaludt.

Aztán varázslatos módon a homály eloszlott, és amikor felébredt, minden tiszta volt. A feje förtelmesen fájt, de ez érthető volt. Bénító gyengeségtől remegett a lába, de az ápolónők felállították és körbesétáltatták a szobában, mielőtt hagyták, hogy újra visszaszédüljön az ágyba. Sikerült egy egész doboz almalevet legyűrné és bent is tartania, úgyhogy végre kivették az utálatos tűt a kezéből. Kék aláfutás maradt a helyén.

A nap hátralévő részét megszakításokkal végigszunyókálta, de álma már nem volt olyan nehéz és kábító. Mire leszállt az este, már képes volt elolvasni a nővérek által megmentett újságokban a szerencsétlenségről szóló beszámolókat. A szobája tele volt virágokkal, amiket nem tudott eddig értékelni, hiszen nem volt magánál. A nővéreké minden egyes csokrot végigszagolgattak, és lelkesen hallgatták, amint Kelly felolvasta a kísértőkártyákat.

Az egyik kártyán nem szerepelt név. A nővéreké siránkoztak is miatta, mert az volt a legnagyobb és legszebb sárgarózsa-csokor. Kelly gondolta, hogy nem véletlenül nincs ott az aláírás. Leszakította az egyik tökéletes bimbót, és a párnáján tartotta. A sárga folt úgy fogta fel a könnyeit, mint a harmatcseppeket.

A következő reggel már fel tudott kelni, lezuhanyozott, felvette a saját hálóköntösét, és kifestette magát. Saját dolgai az éjszaka titokzatos módon ott teremtek a szobájában. Amikor rákérdezett, édesanyja azt mondta, nem tudja, hogyan kerültek be.

A kórházi doktor és saját orvosa is megvizsgálta, és beleegyeztek, hogy látogatókat fogadjon. A rádió gyártásvezetője is bejött, és Kellyt meghatotta az aggodása és a látható megkönnyebbülés az arcán, hogy életben van. Elhozta neki a többiek jókívánságkártyáit, amelyek persze tele voltak trágár beszólásokkal és viccekkel. Addig nevetett rajtuk, míg már a feje is belefájdult.

Joe Collins is meglátogatta később. Kicsit homályosan látta Kellyt, mert könnybe lábadt a szeme, amikor föléje hajolt, hogy szorosan átölelje.

– Joe, köszönöm – mondta a lány. Miután a férfi megnyugodott, hogy Kelly valóban jól van, elmesélte, hogy mi is történt valójában.

– Valami apró dolog eltömítette az üzemanyagcsövet, és a motor leállt. Szerencsére sikerült stabilizálnom a gépet, és úgynevezett autorotációval lerakni. Mert tudod, a lapátok még egy darabig forognak. Éppen a Superdome felett voltunk, amikor bekövetkezett a dolog, úgyhogy... – Szerényen vállat vont. – Eszeveszetten próbáltam fenntartani magunkat, és közben nagyon aggódtam, hogy mi van veled. Csak annyit láttam, hogy az arcod csupa vér.

– Megmentetted az életemet, Joe.

A férfi láthatóan zavarban volt, úgyhogy Kelly témát váltott. Miután Joe elment, lepihent, és a nővérek rábeszéltek a többi látogatót, hogy később jöjjenek vissza.

Vacsora után az ágyból nézte a televíziót, amikor egyszer csak halk kopogás hallatszott az ajtón.

– Szabad – mondta, és a hívásra Nicole lépett be Charles kíséretében. Nicole idegesnek és megszeppentnek tűnt. Amikor Kelly kitérte a karját, Nicole átlépett a szobán, és a barátnőjére vetette magát.

– Kelly, én annyira sajnálom. Szántsándékkal csináltad, hogy megfizess azért, ahogyan beszéltem veled? Ó, Istenem, amikor meghallottam a sikolyodat odafentről, azt hittem, azon nyomban meghalok.

– Hallottad?

– Igen, mind hallottuk – mondta Charles. – Emlékszel, épp beszélgettél a műsorvezetővel. Azt hiszem, gyorsabban fel kellett volna mérnie a helyzetet, és kikapcsolni a mikrofonodat. Az egész város végighallgatta, ami történt.

Kelly szája elé kapta a kezét, és becsukta a szemét.

– Én nem is fogtam fel. Szörnyű lehetett.

– Hát, az biztos, hogy hősnőt csinált belőled – mondta Nicole újra a szokásos lendülettel, hiszen már tudta, hogy megbocsátást nyert.

– Te vagy a felelős a plasztikai sebészért és a holmijaimért?

– Charles és én.

– Köszönöm. – A két nő egymás kezét szorongatva, megértően nézett egymásra.

– Ami a múltkori estét illeti, Kelly...

– El van felejtve. Sok dologban nagyon is igazad volt.

– És sok dolog egyáltalán nem tartozott rám.

– Igen, de te a barátnőm vagy.

– Az vagyok. – Mindketten veszélyesen közel voltak a síráshoz. Charles mentette meg őket az érzelmes jelenettől.

– Drágám, még nem mondtad el Kellynek az újságot – mondta szelíd hangon. Kellyt annyira meglepte, hogy Charles drágámnak hívta Nicole-t, hogy egy pillanatig a férfin felejtette a szemét, mielőtt ismét a barátnője felé fordult.

– Milyen újságot?

Nicole megperdült Kelly ágya szélén ültében, és Charlesra meredt.

– Te élvezted ezt, ugye?

– Igen – felelt Charles széles mosollyal, lábujjhegyen hintázva.

– Hát szerintem ez egyáltalán nem vicces. Egy fikarcnyit sem.

– Lennétek ti ketten olyan kedvesek végre beavatni engem is a titokba? – szólt közbe Kelly. – Milyen újságot?

– Gyermeket várok – motyogta Nicole.

Kelly lenézett Nicole lehajtott, szőke feje búbjára, aztán újra Charlesra pillantott, aki egyszerre próbált félénknek és magabiztosnak tűnni. Aztán Kelly újra Nicole-ra bámult. Ha a barátnője azt jelentette volna be, hogy kolostorba vonul, akkor sem döbbsent volna meg jobban.

– Micsoda?

Nicole felpattant az ágyról, kezével véletlenül taszított egyet Kelly hasogató fején.

– Hallottad. Gyermeket várok. Terhes vagyok, felcsináltak, ahogy csak hívni akarod a dolgot, és ő tehet róla – mutatott vádló ujjával Charlesra.

Kelly halkan kuncogni kezdett, majd addig erősödött benne a nevetés, hogy már nem bírta tovább, és még a könny is kicsordult a szeméből. Lüktetett tőle a feje, de jólesett nevetni. Nicole először csak lassan elmosolyodott, majd ő is röhögni kezdett.

– Nem hiszem el – törölgette a szemét Kelly. – Mikor...?

– Azon az estén, amikor a Café du Monde-ban voltunk veled és Daxszel. Charles kísért haza, emlékszel? Minden női fortélyt bevettem, és végül sikerült az ágyamba csalogatnom. És tessék, ezzel bosszulja meg.

Charles Kellyre kacintott.

– De azért nem vagy annyira elkeseredve, ugye, Nicole? – kérdezte, és sejtette, mi lesz a válasz.

Nicole barátnőjéhez hajolt, és fennhangon suttogott a fülébe.

– Ki gondolná így messziről, hogy milyen pokolian jó az ágyban.

Ettől Kelly újra nevetésre fakadt, és mire alábbhagyott a roham, teljesen elgyengült tőle. Nicole végre megtalálta méltó párját, és egyikük sem tűnt túlzottan boldogtalannak emiatt. Charles kezével átfogta a derekát, és magához húzta Nicole-t.

– Na, és te hagyod, hogy ez a gyermek házasságon kívül szülessen meg?

– Ó, Kelly – nyöszörgött panaszosan Nicole, és arcát Charles vállába fúrta.

– Majd én elmondom neki, drágám. Végteára is én erősködtem. – Pusztit nyomott Nicole orra hegyére. – Tegnap volt az esküvőnk, Kelly. Természetesen nagyon szerettük volna, ha te is ott vagy, de én úgy éreztem, nem helyes tovább várnunk.

Kelly mosolygott rájuk, és ismét könny szökött a szemébe, ez alkalommal a boldogságtól.

– Annyira örülök nektek. Semminek nem örülhetnék ennél jobban. Mindig is úgy gondoltam, hogy ti ketten összetartoztok.

– Én is – mondta Charles. – De eltartott egy ideig, míg őt is meggyőztem.

– Nagyon meggyőző a stílusod – búgta Nicole, és férje karjaiba bújt.

– Én is megcsókolhatom az újdonsült férjet? – kérdezte Kelly türelmetlenül, amikor látta, hogy a pár nehezen fogja elengedni egymást. Charles kihámozta magát Nicole birtokló öleléséből, és lehajolt Kellyhez, hogy szokásos visszafogottságával arcon csókolja. Majd kiegyenesedett, és Nicole-hoz fordult.

– Kint leszek a folyosón, nem kell rohannod, drágám. – Azzal tapintatosan visszavonult, hogy a barátnők kettesben maradhassanak.

– Nicole – kapta el barátnője kezét Kelly. – Ugye szereted? És a baba? Örülsz neki, ugye? Boldog vagy?

– Kelly, annyira boldog vagyok, hogy repülni tudnék. Egy anya sem lesz szeretőbb vagy figyelmesebb nálam. Egy nap sem fog eltelni anélkül, hogy ez a gyermek ne érezze, mennyire szeretik. És Charles, Charles – ismételte sóvárgó, szerető hangon. – Félttem szeretni őt, mert rettegtem a visszautasítástól. De csodák csodája, ő szeret engem, Kelly. Igazán szeret. Magamért, nem pedig... Tudod. Nem érdekli a többi pasi meg a rossz hírem, annak ellenére szeret.

– Én tudtam ezt. Örülök, hogy végre rájöttél.

– Én is! – A televízió nézők ezreinek szívét megolvasztó mosolya hamar lehervadt az arcáról, amikor lepillantott Kelly halovány arcára, és meglátta a szeméből áradó, magányt.

– És mi van veled, Kelly? Hogyan szándékozod megoldani a te szíved ügyét?

– Azt hiszem, az már magától megoldódott. – Szomorú pillantást vetett a sárga rózsákra, majd vissza Nicole-ra, aki közelről figyelte őt. – Amikor a helikopter lefelé zuhant, akkor fogtam fel, hogy Mark halott. Már a múlthoz tartozik. Dax a jelen, és talán lehetett volna a jövő is, de... Szeretem őt, Nicole. Az életemnél is jobban szeretem. És ő soha nem fogja megbocsátani nekem, hogy nem bíztam benne.

– Honnan tudod? Megkérdezted?

– Nem, persze, hogy nem.

– Akkor miért nem kérdezed meg? Kint vár a folyosón.

Az addig fáradságtól és kétségbeeséstől homályos szempár villámgyorsan Nicole-ra szegeződött, a fondorlat jelei után kutatott.

– Ó... Dax itt...

– Kint van. Hamarabb ért a kórházba, mint a mentőautó, Kelly. Ő is hallgatta a rádiót. Azóta el sem mozdult a szobád elől. Jó néhány dühöngő őrltet láttam már, de ő túltesz mindegyiken, mindenkire vicsorog, aki csak... Kelly, mit képzelsz... Azonnal feküdj vissza az ágyba!

– Nem. – Kelly félrelökte a takarót, és kilendítette lábát az ágyból. – Kimegyek hozzá.

– Kelly, az isten szerelmére, majd én...

– Nem – mondta, és utolsó erejét is megfeszítve lerázta magáról Nicole segítő kezét. Magától kellett kimennie hozzá.

Félúton az ajtó felé széttárta a karját, így próbálta leállítani a szoba forgását, de nem akarta feladni. Látnia kell Daxet, meg kell mondania neki...

Az ajtó túl nehéznek bizonyult, ezért megengedte Nicole-nak, hogy kinyissa előtte. Meztelen talpa nem csapott zajt a hideg kövön, ahogyan kilépett az ajtón, és végignézett a folyosón.

A férfi egy székben ült, térde széttárva, keze összekulcsolva a lába közt, feje lehajtva. Azon az estén is így ült, amikor elmondta neki, hogy ő is az albizottság tagja. Szomorúság áradt roskatag tartásából, kusza hajából, borostás arcából, gyűrött ruhájából. A lány sosem látta vonzóbbnak. Épp Kelly szüleivel beszélgetett, akik vele szemben ültek egy kis kanapén.

– Dax!

A férfi felkapta a fejét a kedves hangra, és Kelly irányba fordult. A lány törékenyen, mégis bátran állt a folyosón.

Dax bizonytalanul emelkedett fel a székről, és megbotlott a szék melletti kis asztalkában, amikor elindult a lány felé. De aztán semmi nem állíthatta meg, rohant hozzá, óriási léptei szinte bekebelezték a köztük lévő távolságot. Mindig is ellenállhatatlanul ragyogó szeme most még inkább csillogott a könnyek fátyolától. Vadul a karjába kapta Kellyt, és úgy szorította magához, mint aki soha többé nem akarja elereszteni.

Ölelése fojtogató erejétől Kelly alig kapott levegőt, de ez egyáltalán nem érdekelt. Átfogta a férfi derekát.

– Kelly, Kelly – ismételte a hajába.

Észre sem vették, mekkora tömeget vonzottak a folyosóra. Nicole viszont nagyon is észrevette a gyülekezést, úgyhogy válluknál fogva védőn behúzta őket a szobába, és rájuk csukta az ajtót. Dax és Kelly még azt sem érzékelték, hogy megmozdultak.

A férfi örömtől remegő ujjakkal végigsimított Kelly haján, izgatottan fürkészte az arcát, szeretettel végigcirógatta minden vonását.

– Azt hittem, nem éled túl. Hallgattalak a rádióban, magamba szívtam a hangodat, és látni akartalak, szeretni akartalak. Aztán meghallottam a durranást, és hogy elhallgat a motor. Túl sok helikopterben ültem már, úgyhogy abban a pillanatban tudtam, mit is jelent ez. A szívem is megállt, nagyobbat sikoltottam, mint te, édesem. Azt hittem, hogy meg fogsz halni. Ó, Istenem, Kelly...

– Csitt! – súgta vigasztalón a lány, és a haját simogatta, miközben Dax a nyaka hajlatába fúrta a fejét. – Nem haltam meg! Élek! És itt vagyok. Veled!

Ujjhegyével átsiklott a férfi pillái fölött, és letörölte róluk a nedvességet.

– Miért nem jöttél el hozzám, Dax, amikor megtudtad, hogy annál a katonánál ott van a Szent Kristóf medál, és hogy biztosan Mark volt az a pilóta?

– Igazán szeretted volna, ha eljövök?

Kelly a férfi mellére fektette a fejét, és halkán felsóhajtott.

– Igen, szerettem volna. Akartalak, Dax, sírtam utánad, de féltém is. Féltém, hogy soha többé nem akarsz látni amiatt, amit a fejedhez vágtam. Meg tudsz nekem bocsátani azért, hogy kételkedtem benned, Dax? Annyira sajnálom!

Most Daxen volt a sor, hogy vigaszt nyújtson.

– Bolond voltam, Kelly. Nem lett volna szabad akkor rád zúdítanom, hogy Mark halott. Csak túlságosan izgatott voltam, azt akartam, hogy tudd. – Keze közé fogta a lány fejét, és felemelte, hogy a szemébe nézhessen. – Amikor megtudtad, hogy igazat mondtam, te sem hívtál engem. – Arcáról sütött a fájdalom. – Miért, Kelly?

– Mert azt gondoltam, hogy soha nem tudnád nekem megbocsátani, hogy nem hittem neked. Mert ott van a pályád és a kampány, ami miatt aggódhatsz. Mert nem hiányzik az életedbe épp most semmilyen gond. Mert láttam azt a képet rólad és Madeline-ről.

Dax arcán mosoly jelent meg.

– Ennyi?

Kelly is megpróbálkozott egy mosollyal, de az ajka túlságosan remegett.

– Mert szeretlek, és nem akartam olyat tenni, amivel még jobban megbánthatlak.

– Kelly! – A férfi ismét magához húzta. – Azért nem jöttem, mert nem tudtam, hogy mit gondolsz vagy érzel. Azt hittem, hogy Markot gyászolod. Túlságosan gyorsan és hirtelen támadtalak le. Még egyszer nem akartam elkövetni ezt a hibát.

Kelly a férfi gyűrött ingnyakát vasalgatta az ujjával.

– Nem. Én megkönnyebbülést éreztem, hogy Marknak nem kellett börtönben sínylődnie, vagy fájdalomban élnie éveket. Amikor a helikopterben lefelé zuhantunk...

– Igen? – noszogatta Dax, amikor a lány megtorpant.

– Elbúcsúztam tőle Dax. Mindig is itt fog élni a szívemben az emléke, de már nagyon régóta halott. És én kaptam egy második lehetőséget. Nem engedhetem meg magamnak, hogy akár egy napot is elvesztessek belőle.

Ekkor Dax megcsókolta, hosszan, erősen, őszinte szerelemmel. Amikor végül szájuk elszakadt egymástól, sűrűn megszólt.

– Neked ágyban kell lenned.

Odavezette Kellyt a magas ágyhoz, és felfektette rá. Látszólag nem okozott semmi gondot, hogy Kelly kikelt az ágyból. Amikor a lány elhelyezkedett a párnák közt, Dax megfogta a kezét, és a sajátja közé szorította.

– Kelly, hozzám jönnél feleségül?

– Szeretnél elvenni?

– Igen, nagyon.

– Friss özvegy vagyok.

– Tizenkét év? Ha hivatalosan is bejelentik Mark halálát, az emberek meg fogják érteni, hogy ilyen korán mérs ismét férjhez.

– Ó, édesem – rebegette Kelly, kezével a borostás arcot simogatva. – Nem az érdekel, hogy mit fognak rólam gondolni az emberek, hanem hogy nem tesszük-e kockára a kampányodat ezzel.

Dax elfordította a fejét, és Kelly tenyerébe csókolt.

– Ez had legyen az én gondom. Ha te is beleegyezel, holnap reggelre összehívok egy sajtótájékoztatót, hogy bejelentsem az eljegyzésünket. Van Dorf lesz az első, akit felhívok.

– Van Dorf! Dax, ő...

– Ó fog a leghangosabban örülni holnap, és minden valószínűség szerint dicshimnuszt fog írni rólunk – kuncogott Dax.

– Mit hallgatsz el előlem? – szűkülte össze Kelly szeme.

– Feküdj vissza! Ne felejtse el, hogy beteg vagy! Most csak annyit, hogy Al és én megegyezésre jutottunk. – Gyors csókjával hallgattatta el a lányt. – Róla ennyit. Szóval? Hozzám jössz?

Kelly aggódva ráncolta a homlokát.

– Dax, a szavazóid azért rossz szemmel nézhetik a dolgot. Hetekig pletykáltak rólunk.

– Kelly – hajolt ismét fölé suttogva Dax, hogy csókot leheljen az álla alá. – Szerintem te valóságos kincs leszel nekem. Az emberek imádni fognak. Már most is imádnak. És ha nem szavaznak rám a nő miatt, akit feleségül veszek, vagy bármilyen más okból kifolyólag, akkor majd mint gazdálkodó és üzletember szolgálom a hazámat. Soha semmit nem gondoltam komolyabban, mint most ezt. Téged jobban akarlak, mint a szenátori széket. Téged bármi másnál jobban akarlak.

– Dax... – Kelly épp hogy csak suttogva ejtette ki a nevét, mielőtt magához húzta a férfi fejét, hogy megcsókolhassa.

– Gondolod, hogy el fogsz bírni a kampánnyal járó nehézségekkel? Úgy értem, ott van a munkád a rádiónál, meg minden! – Ajka abbahagyta a harapdálást, amint meghallotta a lány halk nevetését.

– Te minden pillanatban politikus vagy, ugye? – Dax zavartan elmosolyodott, nem ellenkezett. Kelly a hajába fúrta az ujjait, és megrázta a férfi fejét. – Azt hiszem, teljes embert kíván téged szeretni.

A sötét szempár szerelmesen csillogott.

– Ez tetszik – vetette oda, és apró csókokkal árasztotta el Kelly szemöldökét.

– Dax?

– Hmm?

– Madeline.

– Mi van vele?

– Mi van vele? – kérdezett vissza a lány. Dax felemelte a fejét.

– Egyáltalán semmi, Kelly. Soha nem is volt, még mielőtt találkoztunk, akkor sem. És most már nem is lesz. Ő ugyan szerette volna. Az újságírók is szerették volna. Engem viszont senki sem kérdezett. Úgyhogy csak kihasználtam, hogy akkora felhajtást vonz mindig maga köré. Ez talán nem volt helyes, de most már végeztem az egésszel. Ha szeretnél hozzájárulni a kampányom sikeréhez, akkor azt a megfelelő módon meg tudja tenni.

– Maradj itt velem ma este. – Kelly nem kérdezősködött tovább, megbízott a szeretett férjében. Felnyúlt a feje fölé, hogy eloltsa a lámpát. Amikor Dax gyanakvó pillantást vetett az ajtó irányába, Kelly felnevetett. – Ha valaki be akarna jönni, előbb Nicole-on kell átverekednie magát, az pedig egyszerűen lehetetlen.

Még a félhomályban is látta, hogy a férfi elmosolyodik. Dax lerúgta magáról a cipőjét, és befeküdt a lány mellé az ágyba, testével bölcsőként fogta körbe Kellyt. Szájuk szó nélkül megtalálta a másikat. A csók felidézte bennük az édes párizsi éjszakát. Dax egyik keze még a lány arcán pihent, a másik viszont már a köntös alatt járt, és hamar megtalálta a feszes melleket.

– Dax – motyogta Kelly, és egész testével Dax felé fordult.

– Ó, Istenem, Kelly – nyögött föl a férfi, és fel akart kelni az ágyból. – Ezt most nem lehet. Mennem kell.

– Nem! – kiáltotta Kelly, és megragadta az ingénél fogva.

– Nem szeretkezhetünk, Kelly. Neked pihened kell, aludnod...

– Fogok is, ígérem, csak kérlek, ne hagyd itt!

Hirtelen újra Dax ölelő karjaiban találta magát.

– Nem hagylak itt. Soha, soha – fogadkozott a férfi. – Szeretlek, Kelly, és soha nem hagylak el. Soha.

Fejét a lány egyenletesen dobogó szívére hajtotta. Kelly érezte, hogyan oszlik el belőle a régi szorongás minden maradéka, Ez a kezdet. A tegnapi fájdalma elmúlt, a ma ragyogó fényárban úszik, és vár rájuk a jövő minden ígérete.